

mgype.com

ရွှေအောင် လူစွန့်စား

ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်

mgype.com

mg.com

SOD0060
3,000.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)
အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ မေလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ် ၅၀၀၊
၁၉၆၅ နှလုံးလှစာပေတိုက်၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

တန်ဖိုး | ၃၀၀၀ ကျပ် |

လူ့စွန့်စား ရွှာဒေါင်း

အမှာ

ကျွန်ုပ်၏ “တစ်သက်တာ မှတ်တမ်း”ကို ဖတ်ရဖူးသူများသည် သူရသတ္တိအရာတွင် ပင်ကိုအားဖြင့် မိခင်ကို ကျွန်ုပ် မမှီဘဲ ဖခင်ကဲ့သို့ လူအေးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုပေါင်း မြောက်မြားစွာဖတ်ခဲ့ရာ အထူးသဖြင့် စွန့်စားခြင်းဆိုင်ရာ ဝတ္ထုများကို အလေးပေး၍ ဖတ်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် စွန့်စားခြင်းအလုပ်တွင် ဝါသနာပါလာ၍ သူရသတ္တိအထိုက်အလျောက် တိုးတက်လာခြင်းကို တွေ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာသောအခါ စာဖတ်သူ ကျောင်းသားလူငယ်များအားလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် သူရသတ္တိ တိုးတက်စေလိုသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ရေးသားသည့် ရန်ကြီးအောင် ဝတ္ထုတွင် စွန့်စားခန်းများ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ညှပ် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာအုပ်၌ ပါရှိ

သည့် စွန့်စားခန်းများသည် အဆင့်အတန်း မမြင့်လှသည့်ပြင် များစွာသော မြန်မာဝတ္ထုများသည်လည်း စွန့်စားခန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပလောက်အောင် အဆင့်အတန်း မမြင့်လှ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျပဒါကိုကိုကြီး၊ စုံထောက်မောင်စံရှား၊ ဇော်ဟိတ် အစရှိသည့် စွန့်စားခြင်း ဆိုင်ရာဝတ္ထုများကို အနောက်တိုင်းဝတ္ထုများမှ ‘မိုး’၍ ရေး သားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောကြသည်ဖြစ်စေ စွန့်စားခြင်းဆိုင်ရာဝတ္ထုများတွင် ဗမာစာရေးဆရာများသည် အနောက်တိုင်းဝတ္ထုများကို မှီအောင်မဆိုထားနှင့် “ချဉ်းကပ်” အောင်ရေးဖို့ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိသေးရာတွင် (သူရသတ္တိရှိခြင်း သည် ကောင်းသောအခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံပါ က)အကောင်းဆုံးဝတ္ထုများမှ “မိုး”သော နည်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။

မာတိကာ

-	အမှာ	က
၁။	လူသားစားကျားဆိုးကို အရှင်ဖမ်းခြင်း	၁
၂။	ခြေ ၂ ချောင်းနှင့်အမဲ	၂၇
၃။	ဇော်ဟိတ်၏ ကလေးဘဝအတွေ့အကြုံ	၅၂
၄။	ပထမဆရာသိန်းနှင့် ဇော်ဟိတ် တွေ့ခြင်း	၈၄
၅။	ဆင်ရိုင်းအုပ်ကို ဖမ်းဆီးခြင်း	၁၄၉
၆။	မခံချင်၍ ထိုးသတ်သော လက်ဝှေ့ပွဲ	၁၇၅
၇။	အပေါ်ထပ်မှခရီးသည်	၂၀၂
၈။	ပင်လယ်တွင်း၌ အမျှောခံရခြင်း	၂၃၀
၉။	စစ်သင်္ဘောကြီး နှစ်မြုပ်ခြင်း	၂၅၆
၁၀။	ကျွဲရိုင်းအုပ် အလိုက်ခံရခြင်း	၂၈၀
၁၁။	ရင်ထိတ်ဖွယ် ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်	၃၀၂
၁၂။	လူမိုက်များနှင့် ရင်ဆိုင်၍ အစွမ်းပြခြင်း	၃၂၆

mgyc.com

mgyc.com

အမှာ

စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများသည် စွန့်စားခန်းသက်သက် မဟုတ်သော်လည်း မောင်စံရှားကိုယ်တိုင် အတွေးအခေါ်တွင်သာမက လိုအပ်သည့်အခါမျိုး၌ အရဲရင့်ဆုံးဆိုသည့် ပုရိသယောက်ျားမျိုးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်အောင် သူ့ရသတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ စာဖတ်သူတို့ အတုယူ အားကျလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုစာရင်းတွင် ဖော်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စွန့်စားခန်းအတွက် သက်သက်ဆိုပါက ဂျမဒါကိုကိုကြီး ဝတ္ထုများကို ပထမတန်းနေရာ ပေးရလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

သို့သော် “လူစွန့်စား”(ဇော်ဟိတ်)ဝတ္ထုများ၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။ များစွာသော လူငယ်များသည် (ဤခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် လမ်းသရဲဆိုသူများ၏) ရမ်းကားစော်ကားသော အပြုအမူမျိုးကို သတ္တိကောင်းခြင်းဟူ၍ အထင်မှားတတ်ကြဟန်ရှိ၏။ ခွန်အားနည်းသူကို အနိုင်ကျင့်ခြင်းသည် သတ္တိကောင်းခြင်းမဟုတ်၊ ပြင်းထန်စွာ ရှုတ်ချထိုက်သော လူညံ့စားများ၏ အပြုအမူမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက် ဇော်ဟိတ်မှာကား ‘လမ်းသရဲ’

ဆန်သော လူရမ်းကားမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ မိမိအား တိုက်ရိုက်
ထိခိုက်ခြင်းမရှိစေကာမူလည်း ခွန်အားနည်းသူတို့ဘက်မှ စွက်ဖက် ပါဝင်
ခုခံကာကွယ်ပေးဖို့ ဦးမလေးသည့် ဝါသနာရှိသော ယောက်ျားကောင်း
ယောက်ျားမြတ်တို့၏ အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ရွှေဥဒေါင်း
၂၃-၄-၆၅

လူသားစားကျားဆိုးကို အရှင်ဖမ်းခြင်း

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးသည်နောက် လခစားကျွန်ခံအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခြင်းမှတစ်ပါး၊ စွန့်စားရသော အလုပ်အမျိုးမျိုးတို့၌ အတော်စုံခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ လည်ပတ်ကြသော အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြပြီးခဲ့၍ သူ၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို သူကိုယ်တိုင် မှတ်သားထားသည့် ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းများမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်တွင် ရှမ်း ၉၉-စော်ဘွားဟူ၍ စာရင်းပေါက်သည့်အနက် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ နယ်စော်ဘွားမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးသော စော်ဘွားဖြစ်ပေ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ဖခင်စော်ဘွားကြီး၏ရိပ်ရာကို မခံယူမီ နတ်ရွာစံလျှင်လည်း စံလိမ့်မည်။ အကယ်၍ အသက်ရှည်သဖြင့် နန်း

တက်ရလျှင် နယ်ပယ်၏ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ဖန်တီးလိမ့်မည် ဟူ၍ ပုဏ္ဏားဖြူ ပုဏ္ဏားညိုတို့က ဗေဒင်တွက်ချက်ဟောပြောခြင်း ခံခဲ့ရ သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ဖခင်စော်ဘွားကြီးမှာ ခေတ်မီသူတစ် ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် သားငယ်ကို အင်္ဂလန်ပြည်သို့ပို့၍ ပညာ သင်ကြားစေခဲ့ရာ စော်ဘွားလောင်းကလေးသည် ပြင်သစ်ပြည် ပါရစ် မြို့တော်သို့ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း အလည်အပတ်တစ်ခေါက် ရောက် ရကတည်းက အင်္ဂလန်ပြည်ကို ခြောက်သွေ့သည်ဆို၍ မပြန်တော့ဘဲ ပါရစ်မြို့တော်၌ အထက်တန်းစား လူကုံထံများ နေထိုင်ကြသည့်အတိုင်း လူစည်ကားသောရပ်ကွက်တွင် အိမ်ခန်းကြီးများငှား၍ ခမ်းနားသိုက် မြိုက်စွာ ဆင်ပြင်ခြယ်လှယ်လျက် လူမျိုးပေါင်းစုံ အပျော်သမားများနှင့် စားလားသောက်လား ဧည့်ခံလားဖြင့် ပျော်ပါးနေလေတော့သည်။

စော်ဘွားလောင်းကလေး၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ အတိုင်းတိုင်း အပြည် ပြည်မှ သံအမတ်များပင်လျှင် တက်ရောက်ကြသည်ဆို၏။ ပါရစ်မြို့ ပေါ်မှ အထက်တန်းစားဟူသမျှတို့မူကား၊ စော်ဘွားကလေး၏ ဧည့်ခံပွဲ သို့ မရောက်ဖူးဟူ၍ မရှိဟု ဖြောကြလေသည်။

ဥရောပတိုက်၊ အထူးသဖြင့် လူပေါင်းစုံသော ပါရစ်မြို့တော်၌ အထက်တန်းစားများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ခြင်းဟူ သည်မှာ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်မှ လူတန်းစေ့ရုံရှိသည်ဖြစ်ရာ ဖခင် စော်ဘွားကြီးသည် မိမိ၏နယ်မှ ရသမျှစု၍ တင်ပို့ပါလျက်နှင့်ပင် စော်ဘွားကလေးမှာ အလျင်မမီတမိပင် ရှိလေတော့၏။ တစ်နယ်လုံး မှာလည်း စော်ဘွားကလေး၏ အသုံးစရိတ်အတွက် အခွန်တော် စည်း ကြပ်ရသည်နှင့် ဖတ်ဖတ်မော၍ လဘက်ခြောက်ကောင်းများပင်လျှင် ပြောင်လုမတတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ စော်ဘွားကြီး၏ ဟော်နန်းတစ်ခုလုံးနှင့် မဟာဒေဝီကြီး၊ ဒေဝီလတ်၊ ဒေဝီကလေးအားလုံးတို့၏ အသုံးစရိတ်

စုစုပေါင်းထက် ပါရစ်မြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော စော်ဘွားကလေး တစ်ယောက်တည်း၏ အသုံးစရိတ်က ပိုမို များပြားလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဖခင် စော်ဘွားကြီး နတ်ရွာစံလွန်ရာတွင် နယ်သူ နယ်သားများသည် စော်ဘွားလောင်းကလေးကို ပါရစ်မြို့တော်မှ အတင်း ဆွဲရတော့မတတ် ခေါ်ယူကြသဖြင့် စော်ဘွားကလေးသည် မိမိနယ်ပယ် သို့ ပြန်ရောက်လာရာတွင် တစ်နယ်လုံးမှာ မိမိ၏ဒဏ်ကို ခံရသည်နှင့် မွဲပြာကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စော်ဘွားကလေး၏ အမည်မှာ စောခွန်တင်ဖြစ်လေသည်။

စောခွန်တင်သည် ဖခင်၏ နန်းပေါ်သို့ တက်၍ လက်ပိုက် စဉ်းစားလိုက်ရာတွင် ဤပုံဤနည်းအတိုင်း ဆက်လက်စခန်းသွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကို သိမြင်၏။ စောခွန်တင်မှာ အလိုလိုက်သဖြင့် မိုက်ခွင့်ရ၍ မိုက်နေခဲ့သော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ဦးနှောက်ကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ စောခွန်တင်သည် အိပ်တော့ သည်မရှိဘဲ နဖူးပေါ်တွင် လက်တင်၍ စဉ်းစားလေတော့ရာ။ တစ်နေ့သ ၌ အကြံတစ်ခုသည် စောခွန်တင်၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ မိမိ၏ နယ်မှထွက်သော လက်ဖက်ခြောက်များမှာ မြန်မာပြည်၌ တစ်ပိဿာလျှင် ၂ ကျပ်၊ ၃ ကျပ်မျှသာ ရောင်းချရပေရာ တရုတ်ပြည်မှ လာသော ခဲဘူးသွတ် လက်ဖက်ခြောက်များမှာ တစ်ဘူးလျှင် ငါးကျပ် သားထက်မများဘဲလျက် ၁၀ ပဲမျှ ရောင်းရ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် တစ်ဆယ်သား ၅-၄ ပဲ၊ တစ်ပိဿာ ၁၅-၄ ပဲမျှ ဈေးသင့်၍ လေးငါးဆဈေးပို၏။ မိမိတို့၏ လက်ဖက်ခြောက်ကို တရုတ်နည်းဖြင့်ရောင်းရလျှင် အဘယ်ကြောင့် ၇-၈ ဈေးမရဘဲ ရှိရ အံ့နည်း။ သို့သော် ၎င်းနည်းကို တရုတ်ပြည်သို့လွှတ်၍ သင်စေရန်နှင့် ကိရိယာတန်ဆာများအတွက်မှာ ငွေရင်းလိုလိမ့်မည်။ စုစုပေါင်းလိုအပ်

သည့်ငွေရင်းကို တွက်ချက်လိုက်သော် သုံးသိန်းခန့်ကုန်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ မိမိ၏ လက်ထဲ၌ သုံးသောင်းမျှပင် မရှိချေ။

စောခွန်တင်သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ စာတင်၍ အကျိုး အကြောင်းကို ဖော်ပြရာ လူဖြုန်းကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍သာ နားလည် လာခဲ့သော ဘုရင်ခံသည် စောခွန်တင်ကို ငွေချေးရန် မထောက်ခံလိုချေ။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အရာရှိကြီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နားခံသာအောင် စာပြန်လိုက်လေ၏။ ငွေမူကား တစ်ပြားမျှ မချေးချေ။ ဤတွင် စောခွန်တင်သည် ပါရစ်မြို့တော်၌ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော နေရှင်နယ်ဘဏ် တိုက်မန်နေဂျာထံသို့ ကိုယ်တိုင်သွား၍ နားကျလောက်အောင် ပြောပြလေရာ လူကဲခတ်ကောင်းသော မန်နေဂျာသည် ဖြုန်းတုန်းက ဖြုန်းသော်လည်း တကယ်လုပ်လျှင် တကယ်ဖြစ်မည့် လူတစ်ယောက် ဟူ၍ စောခွန်တင်ကို အကဲခတ်မိသည်နှင့် သုံးသိန်းမျှငွေသည် ဘဏ်တိုက်အဖို့ မဖြစ်လောက်ဟု အောက်မေ့သည့်လက္ခဏာဖြင့် စောခွန် တင်အား လိုအပ်သော ငွေသုံးသိန်းကို ထုတ်ချေးလေ၏။

စောခွန်တင်သည် အဟုတ်တကယ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရာ ၅ နှစ် အတွင်း ငွေသုံးသိန်းပေးဆပ်နိုင်ရုံမျှမက မိမိအတွက်လည်း တစ်နှစ် တစ်သိန်းကျော်မြတ်စွန်းလေ၏။ ဤတွင် စောခွန်တင်မှာ ဘုရင်ခံ၏ ကျောသပ်ခြင်းခံရလေရာ သံအမတ်တွေနှင့် စားပွဲအတူစားခဲ့ဖူးသော စောခွန်တင်အဖို့မှာ ဤအတွက်ကြောင့် စိတ်ကြီးဝင်လောက်အောင် မရှိချေ။

စောခွန်တင်သည် ဤအကြောင်းအရာများကို ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်အနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောင်းပြောပြသည့်အခါ “အင်္ဂလိပ် ဆိုတဲ့လူမျိုးက အတော်ပါးတဲ့လူမျိုးဗျ၊ ၂၉ လမ်းတို့ လမ်း ၃၀ တို့မှာ လူမျိုးပေါင်းစုံတဲ့ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီး လုပ်ထားတဲ့ ခေတ်တုန်းက

အိတာလျံ၊ ဂျာမန်၊ ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန် ကစပြီး လူမျိုးပေါင်းစုံ ရှိတယ်။ ဒီဘက်မှာ အင်္ဂလိပ်မဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိစေရဘူး။ သူတို့ လူမျိုးဟာ ဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူး။ သန့်ရှင်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့ လန်ဒန် က ပစ်ကက်ဒလီဆတ်ကတ်တို့ ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှာတော့ အင်္ဂလိပ်မတွေ ပိုက်ဆံရှာနေလိုက်ကြတာ ခြေချင်းလိမ်နေတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့တော့ ဟိုအခါတုန်းက ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါမှာ လူဆူလူရမ်း တစ်ယောက်ပဲ ဗျာ။ ကျုပ်ဆိုလျှင် ၂၉ လမ်းတို့ ဘာတို့ တစ်ဝိုက်မှာ အဖော်တွေနဲ့ ဆူလွန်းပူလွန်းလို့ ညအချိန်မှာ မြို့ထဲက မထွက်ပါနဲ့လို့ ဘုရင်ခံက တောင်းပန်ထားရတယ်ဗျ” စသည်ဖြင့် ပြောပြဖူးလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် စောခွန်တင်တို့ သိကျွမ်းကြခြင်းမှာ မုဆိုးအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်လေသည်။ မုဆိုးဆိုလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ နား၌ သောနုတ္တိရမုဆိုးမှစ၍ လူယုတ်မာ သက်သက်တစ်ယောက်ဟူ၍ နားလည်ကြ၏။ Sportsman ‘စပို့စမင်း’ဆိုလျှင် အနောက်တိုင်းသား များ၏ နား၌ (သေနတ်ကြောင့်မဟုတ်) ဂုဏ်ယူဖွယ်တစ်ခုအနေဖြင့် မှတ်ယူကြသော်လည်း သေနတ်ကိုင်သည့်အတွက်ကြောင့် မြန်မာလို မုဆိုးဖြစ်နေ၍ တိရစ္ဆာန်သတ်သမားကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် နားလည် ကြလေတော့သည်။ တိရစ္ဆာန်သတ်သည်ဆို စေကာမူ လူသာမန် တစ်ယောက်သတ်သော ခြင်ကောင်နှင့် ကြမ်းပိုးများကဲ့သို့ မြောက်များ သည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို ရှင်းလင်းနေပါလျှင် နားလည်မည်မဟုတ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်သတ်သောအလုပ်ကို ခုခံ ကာကွယ်ရေး သားနေပြန်သည်ဟူ၍သာ အလွဲလွဲအချော်ချော် အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူကြ ဖွယ်ရှိသောကြောင့် သာမန်အားဖြင့်သာ ဖော်ပြပေတော့သည်။

စောခွန်တင်မှာ နာမည်ကျော် သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာလည်း လက်ဖြောင့်သည်ဟု လူချီးမွမ်းခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် 'ဂိမ်းဝါဒင်'ခေါ် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ စောင့်ရှောက်ရသော အရာရှိတစ်ယောက်၏ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် သိကျွမ်းကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သာမန်သေနတ်သမားတစ်ယောက်သည် ကျားတစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်ရလျှင် အလွန်ပျော်တတ်၏။ စပို့စမင်းတစ်ယောက်မူကား ကျားမြင်တိုင်းကိုပင် ပစ်သတ်လိုသောစိတ် မရှိချေ။ စင်စစ်မှာ လူသားစားသော ကျားလောက်ကိုသာ ပစ်ချင်၏။ ကျားတိုင်းလူသားစားသည် မဟုတ်လော။ ကျားမြင်တိုင်း မပစ်ချင်ခြင်းမှာ တောထဲ၌ ကျားပြုန်းသွား၍ ပစ်စရာမကျန်တော့မည် စိုးသောကြောင့် လောဟူသော မေးခွန်းများဖြင့်သာ ထပ်ဆင့်လာဖွယ်ရာ ရှိသောကြောင့် စပို့စမင်းအကြောင်းကို မရှင်းလင်းလိုတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် စောခွန်တင်တို့သည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ မှန်မှန်တွေ့တတ်ကြပေရာ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် စောခွန်တင် လာဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သူ၏ နယ်သို့ ရောက်သွား၍ လက်ဖက်ရည်ပွဲ၌ စကားပြောလျက်ရှိကြစဉ် စောခွန်တင်က "ပြင်သစ်ပြည် တိရစ္ဆာန်ရုံ အုပ်ချုပ်ရသော အရာရှိကြီးသည် လူသားစားသော ကျားတစ်ကောင်၏ ခြေလက်အင်္ဂါစသည်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် လူသားစားသော ကျားတစ်ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ် မိအောင်ဖမ်း၍ ပြင်သစ်ပြည်သို့ တင်ပို့လိုက်ရန် မှာထားကြောင်း၊ ထိုအရာရှိမှာ ပြင်သစ်ပြည်၌ မိမိရှိစဉ်က အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသောကြောင့် ထိုသူ၏ လိုအင်ဆန္ဒကိုဖြည့်လိုကြောင်း သို့သော် လူသားစားသော ကျားကို အရှင်ဖမ်းရန်မှာ ဘေးအန္တရာယ် အလွန်များသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်မည်မထင်ကြောင်း" ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဖြစ်နိုင်မည်မထင် ဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရကတည်းက မခံချင်တတ်သော ဝါသနာအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်၍ ပြလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလာသည်နှင့် “ကျားကိုသာ ပြပါ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါမည်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

စောခွန်တင်သည် မိမိနယ်အတွင်း၌ လူကို ကျားကိုက်ခဲ့လျှင် တစ်ခါတည်းမပစ်သတ်ဘဲ အလောင်းကို ချန်ထား၍ မိမိထံသို့ အကြောင်းကြားရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့် ထားခဲ့ရာ၊ သုံးလေးရက်အတွင်း၌ ပင် ‘ရွာတစ်ရွာအနီးတွင် သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ကို ကျားကိုက်သည်ဟူသော သတင်းရောက်လာသည်နှင့် စောခွန်တင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းထွက်ရန် သဘောတူသည်တွင် စော်ဘွားသည် ရှမ်းစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် စစ်သား ၄ ယောက်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

(ဤနေရာ၌ လူသားစားသော ကျားအကြောင်းကို တောသူတောင်သားများ နားလည်ကြသော်လည်း မြို့သူမြို့သားများ နားမလည်မည်စိုးသဖြင့် အနည်းငယ် ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ကျားတိုင်း လူသားစားသည်ဟူသော မှတ်ထင်ချက်သည် မှား၏။ ကျားမှန်လျှင် လူကိုကြောက်၍ လူမြင်တိုင်း ပြေးသည့်ပြင် လူ၏အနံ့ကိုလည်း စက်ဆုပ်၏။ ကျားသားသည် လူ၏နှာခေါင်း၌ ညှိစော်နံ့သည့်နည်းတူ လူသားသည်လည်း ကျား၏နှာခေါင်း၌ ညှိဟန်တူ၏။ လူနီးလာလျှင် တောပြောင်းရသော ကျားတို့သာ များလှ၏။ သို့သော် လူသားစားသော ကျားများရှိရုံမက ရွာထဲသို့ဝင်၍ လူကိုဆွဲသော ကျားများလည်း ရှိကြပေသည်။

ကျားသည် အိုမင်းမစွမ်းရှိသောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်ရာကြောင့် နာနေသောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို မိအောင်မလိုက်

နိုင်။ သို့မဟုတ် လဲအောင် မလှဲနိုင်တော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် လွယ်ကူသောလူသားကို အရဲစွန့်၍ ဖမ်းစားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကြိမ် ဖမ်းစားမိသောအခါ၌ကား လွယ်မှန်းသိ၍ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် ကောင်းမှန်းသိ၍ပေလောမဆိုနိုင်။ လူသားကိုချည်း စားချင်တတ်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ အရာရှိတစ်ယောက်သည် လူသားစားသော ကျားတစ်ကောင်ကို ချောင်းပစ်၍ ကျားသေကောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသောအခါတွင် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ကျားအိုလည်းမဟုတ်။ ကျားနာလည်းမဟုတ်ဘဲ သန်စွမ်းသော ကျားပျိုတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျားကို သားရေခွာသောအခါ၌ ရှေ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက် အောက်၌ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုကျားသည် ဒဏ်ရာရဖူး၍ ခြေသုံးချောင်းထောက်ဖြင့် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို မှီအောင်မလိုက်နိုင်ဘဲ ရှိရာတွင် လူသားကို ဖမ်းစားခဲ့ဟန်တူ၏။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာပျောက်သော်လည်း လူသားကို 'လျှာလည်' နေတော့သဖြင့် ဆက်လက်ဖမ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်လည်း မုဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့၍ မရှောင်သာသည်နှင့် အကြောက်အကန် သတ်ပုတ်ကြရာတွင် ကျားက အနိုင်ရ၍ မုဆိုး၏ သွေးများ လူးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လျက်မိရာတွင် လူသွေးကို ကြိုက်လာ၍ ဆက်လက် ဖမ်းစားသည်ဟူ၍လည်း ဖြစ်တတ်လေသည်။ လူနှင့် ရင်မဆိုင်ဖူးသော ကျားရိုင်းသည် လူကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသည်သာ များလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းစစ်သား ၅ ယောက်တို့နှင့်အတူ ထွက်လာကြ၍ ကျားကိုက်သောနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ရွာနှင့် ၃ ဖာလုံခန့် ကွာလှမ်း၍

အကိုက်ခံရသော သစ်ခုတ်သမား၏ အလောင်းအနီးတွင် ရွာသား တစ်ကျိတ်ခန့် စုရုံးလျက် ရှိကြလေရာ အလောင်းမှာ ဇော်ဘွား၏ အမိန့် အတိုင်း ကျားထားခဲ့သော နေရာ၌ပင် ရှိနေလေ၏။ အလောင်း၏ ပေါင် တစ်ဖက်မှာ အရင်းသို့တိုင်အောင် ကိုက်စားပြီးဖြစ်၍ ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် လည်ကုပ်မှာလည်း ကျားစားထားသဖြင့် ဟောက်တွင်းကြီး ဖြစ်နေလေ ၏။

စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အကိုက်ခံရသော နေရာမှာ ထိုနေရာနှင့် ဆယ်တောင်ခန့်ဝေး၍ သစ်ခုတ်သမားသည် ခွန်နှင့်သစ်ပင်ကို ပေါက်၍ နေစဉ် ကျားက နောက်ပိုင်းမှ ဝင်ကိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာသို့ တရွတ်ဆွဲ သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အကိုက်ခံရသော နေရာအနီး၌ကား ထိုသူ သုံးခဲ့သော ခွန်သည် ချုံကလေးကိုမိလျက် ထောင်နေလေတော့သည်။ လက်မှ လွတ်ထွက်သွားစဉ် ချုံနှင့်တိုက်မိ၍ ကံအားလျော်စွာ ထောင်နေ ဟန်တူပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျားခြေရာများကို စုံစမ်းကြည့်အခါ ခြေရာ များသည် မြေကြီးပေါ်၌ ကောင်းစွာ ထင်ရှားလျက်ရှိသဖြင့် ကျား၏ သွားလမ်းနှင့် ပြန်လမ်းတို့အပြင် လူနှင့်ကျား ထွေးလုံးကြသော ခြေရာ များကိုပင် တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ ကျားသည် ရွာနှင့် ဝေးကွာသောဘက်၌ ဆူးချုံကြီး နှစ်ချုံအကြားမှ ဖြတ်သန်းလာသည့်ပြင်၊ ပြန်သောအခါတွင် လည်း ထိုလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားသည့်ခြေရာများကို တွေ့မြင်ရ၏။

ကျားတို့မည်သည် အသေကောင်ကို စား၍မကုန်လျှင် တစ်ဖန် ပြန်လာတတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ချုံနှစ်ချုံနှင့် လူသေကောင်အကြား ကျားလာမည့်လမ်းတွင် ကျင်းကြီး တစ်ကျင်းတူး ရန် စီမံလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရွာသားများအား ပေါက်တူး ပေါက်ပြား သံတူးရွင်းမှစ၍ မြေတူးရန်အတွက် ရသမျှသော လက်နက်များကို

ရွာထဲမှယူခဲ့စေပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်ပေးသော အတိုင်းအထွာ အတိုင်း ကျင်းကြီးတူးစေ၏။ ကျင်းမှာ အထက်ပိုင်း၌ လေးပေပတ်လည်ခန့် အကျယ် အဝန်းရှိ၍ ၇ ပေခန့် တူးမိသောအခါတွင် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ဆင်းသွားပြီးလျှင် ၁၆ ပေခန့်နက်သောအခါ၌ ၁၀ ပေပတ်လည် ကျယ်ဝန်းသော တွင်းကြီးဖြစ်သွားစေ၏။ သစ်ခုတ်သမားများနှင့် ရွာသားများသည် ကျားကို အရှင်ဖမ်းမည်ဆိုသဖြင့် ထိုနယ်၌ မမြင်ဖူးကြသည်နှင့် အထူးအဆန်းတစ်ခုဖြစ်၍ စိတ်ပါလက်ပါ တူးကြလေရာ မကြာမီ အလိုရှိသောအရွယ်အတိုင်း ပြီးစီးလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျင်းပေါ်တွင် တုတ်ချောင်းများ ကန့်လန့်တင်၍ သစ်ရွက်များ ဖုံးထားပြီးလျှင်၊ ကျား မသင်္ကာ မဖြစ်ရလေအောင် မြေသစ်များကိုလည်း သင့်တော်ရာသို့ရွှေ့ထားကြလေ၏။ သစ်ခုတ်သမားအလောင်းကိုမူ ကျားထားခဲ့သော နေရာ၌ပင် တည်နေစေ၏။ အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းရှိက ကျွန်ုပ်ထံ ချက်ချင်းလာရောက်ပြောကြားဖို့ မှာထားခဲ့ပြီးနောက် ရှမ်းစစ်သားများကိုပါ ထားခဲ့၍ စော်ဘွား၏ ဟော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

စော်ဘွားသည် ကျွန်ုပ်အား တည်းခိုရန်အတွက် သီးသန့်အိမ်တစ်လုံး ပေးထားသည်နှင့် ထိုအိမ်သို့ ပြန်၍ အိပ်စဉ်၊ စော်ဘွားအားလည်း အကြောင်းခြင်းရာကို လူစေလွှတ်၍ ပြောပြစေ၏။ နံနက်လင်း၍ ကျားစခန်းမှ သတင်းထူးမကြားရဘဲ ရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်စီးနှင့် လိုက်သွား၍ စုံစမ်းလေ၏။ ရှမ်းစစ်ဗိုလ်က ကျားမလာသောကြောင့် မိမိ၏ လူများနှင့် တောနင်းရှာ၍ ကျားကိုပစ်သတ်ဖို့ အခွင့်တောင်းလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ လူသားစားသော ကျားဖြစ်သည်နှင့် ငြင်းပယ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ခွင့်ပြုခဲ့ရပြီးလျှင် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ သစ်ခုတ်သမားအပေါင်းကိုမူ သူ၏အပေါင်းအဖော်များက ဖုတ်ကြည်း

သဂြိုဟ်လိုက်ကြလေ၏။ ပြန်ခါနီး၌ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ-တူးပြီး ဖြစ်သော ကျင်းကြီးကို ပြန်၍ မဖို့သေးဘဲ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်မျှ ထားဖို့ မှာထားခဲ့လေ၏။

တည်းခိုသောအိမ်သို့ရောက်၍ စော်ဘွားက ခေါ်သည်နှင့် သူ့ထံသို့ ဝင်သွားရာတွင်၊ စော်ဘွားသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ပျက်သော မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ကျားအရှင်မရသည့်အတူတူ စိုင်းသေပြောင်သေ များ ရနိုင်ရန် တောလည်ထွက်ဖို့ အကြံပေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့် သတ္တဝါကိုမျှ ပစ်ချင်သော စိတ်မရှိသည်နှင့် 'မထွက်ပါရစေနင့်'ဟု တောင်းပန်ရလေ၏။ စော်ဘွားမှာ စစ်တုရင်ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် အတော်ကျွမ်းကျင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး စစ်တုရင်ထိုးကြရာတွင် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရှုံးလေ၏။ ယခင်ကမူ သုံးပွဲ အနက် ကျွန်ုပ်က နှစ်ပွဲလောက်နိုင်တတ်သော်လည်း ထိုနေ့၌မူ တစ်ပွဲမျှ သရေဖြစ်အောင် မထိုးနိုင်ဘဲ တရှုံးတည်း ရှုံးခဲ့လေတော့သည်။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် တောလည်ချင်သောစိတ် မရှိတော့သည့်အတူတူ ပြန်ပါတော့မည်ဟု အောက်မေ့၍ စော်ဘွားထံ အကြောင်းကြားဖို့ စိတ်ကူးနေဆဲတွင် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်စီးကို အတင်းစိုင်းလျက် ရောက်လာ၍ ကျင်းကြီးထဲ၌ ကျားမိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ "မည်သည့်အချိန်ကကျနေသည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ကျနေခြင်းကား အမှန်ဖြစ်သည့်ပြင် အလွန်တရာကြီးသော ကျားကြီးဖြစ်၍ ဤမျှလောက်ကြီးသော ကျားကို သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမျှ မမြင်ရဖူးကြောင်း" ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စော်ဘွားကို တွေ့ဖို့ပင် အချိန်မဖြုန်းလိုသည်နှင့်

လူတစ်ယောက်အား မှာထားခဲ့၍ ကျားစခန်းသို့ အပြင်းနှင့်ချက်ချင်း လိုက်သွားရာ စစ်သားများနှင့် ရွာသားအမြောက်အမြားတို့သည် ကျင်းကြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ အူယားဖားယား ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထိုသူတို့ အနက်တွင် မျက်နှာဖြူလင်မယားနှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ကြလေရာ သူတို့သည် မည်သည့်နေရာက မည်ကဲ့သို့ သတင်းရကြသည်မသိ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကိရိယာအစုံအလင်ပါရှိကြ၍၊ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်း အမျိုးမျိုးထုတ်နေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်တိုတိုဖြင့် လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျားရှိသောကျင်းကြီးထဲသို့သာ ပစ်ချလိုက်ချင်တော့သည်။ (နောက်ဆုံး၌ စုံစမ်းသိရှိရသည်ကား နိုင်ငံခြားမှ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့ကြသော သတင်းထောက်လင်မယားဖြစ်သည်ဆို၏။)

ကျွန်ုပ်သည် ကျင်းကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားကြည့်လေရာ ရွာသားတို့သည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် သစ်တုံးကြီးများ လိုမ့်တင်၍ ငုတ်များရိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ 'ကြီးလိုက်တာ ဆရာ' 'ဧရာမ ကျားကြီးပဲ ဆရာ' 'သိပ်ကြီးတယ် ဆရာ' စသည်ဖြင့် ရွာသားများလည်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်လုံးတစ်ခုကို နံဘေးသို့ ဖယ်ထား၍ မြေကြီးပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးလျှင် သစ်လုံးများအကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နားကွဲမတတ် ကျယ်လောင်သော အသံကြီးပေါ်ထွက်လာ၍ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် အထက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တက်လာပြီးလျှင် လက်သည်များကိုဖြန့်ကာ လှမ်း၍ ပုတ်လိုက်သော လက်ကြီးတစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာနှင့် တစ်မိုက်ခန့်လောက်မျှသာ ကွာလှမ်းလေတော့၏။

ဤအခြင်းအရာကို တွေ့ရသည့်အခါ ကျင်းပေါ်၌ ရွာသားများက သစ်လုံးများ တင်ထားခြင်းမှာ အပိုမဟုတ်ဟု သိရပေတော့သည်။

ကျားသည် မည်မျှကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ဤကျင်းကို တလွှားတည်းဖြင့် ခုန်ထွက်ရန် တတ်နိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း တလွှားခုန်၍ ကျင်း နှုတ်ခမ်းရှိ မြေကြီးများကို ခြစ်ကုတ်ကာ တွယ်ထားပြီးမှ နောက်တလွှား လွှားလိုက်ရသည်ရှိသော် ကျင်းပေါ်သို့ ရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရပေ တော့သည်။

ကျားမှာ မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍ကြီးသော ကျားကြီး ဖြစ်နေ ပေရကား ကျားကို ကျင်းထဲမှ ထုတ်ရမည့်အလုပ်မှာ ခဲယဉ်းသော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေပေတော့၏။

ကျားကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းသောအလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါက မြန်မာပြည်သို့ ဟမ်မဆစ် ဆပ်ကပ်ကြီး ရောက်ရှိလာစဉ် မြန်မာပြည်မှ ကျားတစ်ကောင်အလိုရှိ သည်ဟု ကြော်ငြာလိုက်သဖြင့် တစ်လအတွင်း တစ်ကောင်ရအောင် ဖမ်းပေးခဲ့ဖူးလေသည်။ ကျားတစ်ကောင်ကို ကျင်းထဲ၌ မိထားသည့် နောက် လှောင်အိမ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းရန်မှာ လှောင်အိမ်ထဲသို့ အမဲသား တုံးကြီးများထည့်၍ တံခါးတစ်ဖက်ဖွင့်လျက်ရှိသော လှောင်အိမ်ကို ကျင်းထဲသို့ ချလိုက်ရ၏။ ကျားသည် ပထမ၌ လှောင်အိမ်ထဲသို့ မဝင်ဘဲ မသင်္ကာသောအမူအရာဖြင့်စုံစမ်းနေသေးသော်လည်း မွတ်သိပ်သည် ထက်မွတ်သိပ်လာသောအခါတွင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေဟူသော သဘောဖြင့် လှောင်အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အမဲသားကိုစားရသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါတွင် နံဘေးတစ်ဖက်၌ အသင့်ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကို လျှောချလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ကျားမိရလေတော့သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးများကို တူး၍ လှောင်အိမ်ကို အပေါ်သို့ရောက်အောင် တင်ရသောအလုပ်မှာ မခဲယဉ်း လှချေ။

အခြားတစ်နည်းမှာ အောက်ခံမပါသော လှောင်အိမ်တစ်လုံး

ကို ကျားအပေါ်သို့ အုပ်ချုပ်လိုက်၍ လှောင်အိမ်ပေါ်၌ လေးလံသော အရာဝတ္ထုများ ဖိထားပြီးမှ လူတစ်ယောက် အောက်သို့ဆင်း၍ လှောင်အိမ်အောက်သို့ အံကျပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ပြားကြီးများ ထိုးသွင်းရလေသည်။ အောက်ခံပျဉ်ပြားများမှာ အခြားပျဉ်ပြားများ အကြားသို့ ထိုးသွင်းရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပြုတ်ထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ကျားသည် လှောင်အိမ်ထဲသို့ လုံခြုံစွာရောက်သွားလေသည်။ ဒုတိယနည်းမှာ အခက်အခဲများ ရှိသောကြောင့် အသုံးနည်းခဲ့လေပြီ။

အထက်ပါ နည်းလမ်းနှစ်ခုလုံးမှာ ယခုကိစ္စတွင် အသုံးပြုရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤမျှလောက် ကြီးမား၍ ကျင်းထဲမှ ခုန်ထွက်သွားမည်ဟု စိုးရိမ်လောက်သည့် ကျားမျိုးကို ဖမ်းဆီးရမိလိမ့်မည် မထင်မိသောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျင်းကို လုံလောက်စွာ နက်အောင်တူး၍ မစီမံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခုမူကား ကျင်းကိုတိုး၍ နက်အောင် တူးရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ ရှိနေပြီးအတိုင်း လှောင်အိမ်ထဲသို့ ဖြစ်အောင်ကြံ၍ သွင်းရန်သာရှိတော့၏။ အကယ်၍ ယခုကျင်းအတိုင်း လှောင်အိမ်တစ်ခု ချပေးလိုက်ပါမူ ကျားသည် လှောင်အိမ်ပေါ်သို့ တလွှားခုန်တက်၍ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်တလွှားဖြင့် ကျင်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ခုန်တက်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်နှင့် ရှမ်းစစ်သားများကို ထိုနေရာ၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဇော်ဘွားရှိသောမြို့သို့ အဆောတလျင် ပြန်သွား၍ လိုအပ်သော ကိရိယာများအတွက် စီမံရလေ၏။ ဇော်ဘွားသည် ကျွန်ုပ် အလိုရှိသော အရာများကို ချက်ချင်းရအောင် စီမံပေးသည်ဖြစ်၍ ရှေးဦးစွာ လက်သမားများခေါ်ပြီးလျှင် ခေါင်းကြီးပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော သေတ္တာရှည်ကြီးတစ်လုံး လုပ်စေ၍ ထိပ်တစ်ဖက်တွင် လျှော့ချ၍ရသော တံခါးတစ်ခု ပြုလုပ်စေ၏။ လူများသည်

စော်ဘွား၏ အမိန့်အရ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ လိုသော သစ်သားများဖြင့် လက်နက်ကိရိယာများကို တွေ့ရမှ ဆွဲငင် လုပ်ကိုင်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်တရာ အလုပ်တွင်ကျယ်လှပေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် မနီလာလျှော်ကြိုး ပေပေါင်း သုံးလေးရာမျှကို ဝယ်ယူ၍ ကျွန်ုပ် အမြဲဆောင်လေ့ရှိသော “လဲဆိုး” ခေါ် ကွင်းပစ်ကြိုးကိုလည်း အသင့်ပြင်ထား၏။ အမေရိကန် ပြည်၌ ကောင်းဘွိုင်ခေါ် လူကြမ်းများသည် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို ကြိုးကွင်းပစ်၍ ဖမ်းနိုင်ကြသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ကဆုန်စိုင်းလျက် လိုက်ရင်း အလိုရှိသော တိရစ္ဆာန်၏ လည်ပင်းကိုဖြစ်စေ၊ ခြေထောက် ကိုဖြစ်စေ ကြိုးကွင်းဖြင့် စွပ်လျက် မိနေအောင် ပစ်နိုင်ကြသည်ဟု စာအုပ်များ၌ ဖတ်ရဖူး၍ ဘိုင်စကုတ်များတွင်လည်း မြင်ရဖူး၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းဘွိုင်လူကြမ်းများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ‘ဟီးရီး’အနေဖြင့် ကြည်ညိုအားကျခဲ့၍ သူတို့ လုပ်နိုင်သည်ဆိုသော အလုပ်များကို သင်ပြသူမရှိဘဲ ရမ်းသမ်းလေ့ကျင့်ခဲ့၏။ တစ်ခါက ဂန်းဘုတ်ဂျက် ခေါ် ကပ္ပလီလက်ဝှေ့သမားသည် မြန်မာပြည်သို့ ဆက်ကပ်တစ်ခုဖြင့် လိုက်ပါလာ၍ သေနတ်အစမ်းပစ်ခြင်း၊ ကြာပွတ် အစမ်းရိုက်ခြင်း၊ ကြိုးကွင်းပစ်ခြင်း အစရှိသော အတတ်များကို ဆပ်ကပ်ပွဲ၌ ပြသဖူးရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝါသနာအတိုင်း ထိုသူကို ဆရာကပ်၍ ထိုသူလုပ်နိုင်သမျှကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော အခြေသို့ရောက်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ကောင်းဘွိုင်များကဲ့သို့ မြင်းပေါ်မှ မဟုတ်သော်လည်း မြေပြင်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ပစ်ရမည်ဆိုလျှင် ၁၅ ပေခန့်ဝေးသော ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြိုးကွင်းဖြင့် မလွှဲတန်းစွပ်အောင် ပစ်နိုင်လေသည်။ ထိုသို့သော ကျင်လည်မှုများကြောင့် သူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်ုပ်အား ‘ကောင်းဘွိုင်-ဇော်ဟိတ်’ဟူ၍ အမည်ပေး

ထားကြလေသည်။

အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာရှည်ကြီး နှင့်တကွ ပစ္စည်းများကို လော်ရီတစ်စင်းပေါ်သို့တင်၍ ဇော်ဘွားကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဇော်ဘွားသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အား ထက်သန်ခြင်း နှင့် အစွမ်းသတ္တိကို သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျီစားသောသဘောဖြင့်။

“ကျားကို ဒီသေတ္တာထဲဝင်အောင် သွင်းမယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇော်ဘွား”

“ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ ကျားတစ်ချက်ရုန်းလိုက်လျှင် ခင်ဗျား သေတ္တာက ပွင့်ထွက်သွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျားကို ကြောင်ကလေး ဆိတ်ကလေး မှတ်နေလို့လား”

“ကျွန်တော် ဝင်အောင် သွင်းခဲ့ပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့် နေပါ၊ အခု ၁၁ နာရီ ထိုးသွားပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကနေ့ညနေ မိုးမချုပ်ခင် ဇော်ဘွားရဲ့နန်းတော်ကို ကျွန်တော် ရောက်အောင်ယူခဲ့မယ်”

“ဘာလဲဗျာ၊ သေတ္တာကြီး ပြန်ယူခဲ့မှာလား”

“မဟုတ်ဖူး ဇော်ဘွား၊ ကျားကြီးကို ထည့်ယူခဲ့မယ်”

“မကြွားနဲ့ ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား အကြွားလွန်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ကိုင်းဗျာ . . . ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ရောက်အောင်ယူနိုင် ခဲ့လျှင် ဟောဒီ လော်ရီကို ခင်ဗျား ယူပါတော့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ဇော်ဘွား၊ မရောက်လို့ရှိလျှင် ကျွန်တော်က”

“တန်ပါ၊ ခင်ဗျားဆီက ဘာမှ ကျုပ် မလိုချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကိစ္စ အထမြောက်လျှင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘယ်ဆီလိုက်ရှာရမှန်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆိုလိုရင်းကား အထမြောက်ဆိုလျှင် ကျားခံတွင်းထဲသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ဖို့ရှိသည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဇော်ဘွားသည် အကျီ

စားလွန်သွားသည်ဟု အောက်မေ့ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ရုတ်တရက် ပါးစပ်ဟလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ နိမိတ်ကောက်တတ်သူ မဟုတ် သောကြောင့် စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှမရှိဘဲ သွားကိုဖြုတ် ပြုံးခဲ့ရလေသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် လော်ရီကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် တပည့် တစ်ယောက်နှင့်အတူ စော်ဘွားထည့်ပေးလိုက်သော လူသုံးယောက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ တောလမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးတိမ်များ တက်လာ၍ မိုးရွာမည့်လက္ခဏာ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လော်ရီကို ကျင်းစခန်းနှင့် တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် မောင်းခဲ့၍ ကားလမ်းမရှိသောနေရာသို့ ရောက်ကြရာတွင် ကားကို လမ်းဆေး၌ ထိုးထား၍၊ သေတ္တာကြီးနှင့်ပစ္စည်းများ သယ်ယူရန်အတွက် လူ တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ မကြာမီ ရွာသားများလိုက်လာကြ၍ သေတ္တာကြီးနှင့် ပစ္စည်းများကို ထမ်းဆောင်သယ်ယူကြလေရာ ကျား စခန်းသို့ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးပေါက်များသည် တစ်ပေါက်စီကျနေရာမှ အပြတ်လိုက်၊ အပြုလိုက်ကျလာ၍ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့သည်။

ရှမ်းတောင်တန်း၌ ရွာသွန်းသော မိုးနှင့်နှိုင်းစာလျှင် လွင်ပြင် အရပ်များ၌ရွာသော မိုးများမှာ ကလေးကစားသလောက်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။ မိုးရေများသည် တစ်ပေါက်စီမကျဘဲ ရေပြင်ကြီးများ အချပ်လိုက် ကျလာသည်ဟု ထင်ရုံမက မြင်လည်း မြင်ရပေ၏။ မိုးသည် 'ဝှင်းရှော'လုပ်ထားသော ကြိုးများကို အလွယ်တကူ မလျောစေဘဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်စေမည့်ပြင် မြေကြီးပေါ်၌ ဗွက် ပေါက်နေသည့်အတွက် အလုပ်လုပ်ရာ၌ ခြေကုတ်မရဘဲ ချောနေတော့

မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ စိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။

ကျင်းကြီးသို့ရောက်ကြ၍ ပစ္စည်းများကို ချထားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စိုလျက် ရွာသားများမှာလည်း အမိုးရှိရာသို့ ဝင်၍ မိုးခိုသူက ခိုချင်ကြလေပြီ။ ရှမ်းစစ်သားများမှာမူ စော်ဘွား၏ အမိန့်ကြောင့် မိုးကြီးထဲ၌ ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးကြပါပေ၏။ သို့ရာ တွင် မိုးရွာကြီးထဲ၌ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကျင်းထဲမှ လှောင်အိမ် (သေတ္တာ)ကြီးထဲသို့ ဝင်အောင်ထည့်ရမည့်အလုပ်မှာ သေးငယ်သော အလုပ် မဟုတ်သဖြင့် ရင်လေးမိ၏။ မိုးစဲအောင် စောင့်နေဖို့မှာလည်း အချိန်မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မနီလာရှော်ကြိုးခွေကြီးကို ဖြန့်၍ ၁၀ ပိုင်းခန့် ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ကွင်းလျှောများ ပြုလုပ်ထား၏။ ထို့နောက် သစ်လုံး များကို ထိန်းထားသည့် ငုတ်အချို့ကို ဖြတ်၍ သစ်လုံးအချို့ကို ဖယ်ပြီးလျှင် ကျင်းနှုတ်ခမ်း၌ ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက် တဝုန်းဝုန်းဟိန်းနေသော ကျားပေါ်သို့ ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။ ကျင်းထဲ၌လည်း မိုးရေများဝင်၍ ဗွက်ပေါက်လျက်ရှိသောကြောင့် ကျားကြီးသည် နံနက်ခင်းအချိန်ကကဲ့သို့ ကျင်းနှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်လှ မတတ် ခုန်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤသည်ကား မိုး၏ကျေးဇူး ပေတည်း။ မိုးအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၌ အလုပ်ရအကိုင်ရ ခက်သည့် နည်းတူ ကျားအဖို့၌လည်း အခက်အခဲများ ဖြစ်စေသဖြင့် တော်ပါသေး ၏ဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိ၏။

ရှမ်းစစ်ဗိုလ်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုကူညီရန် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ရပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ရွံ့ဗွက်ထဲ၌ ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ကျားကို ကွင်းပစ်၍ ဖမ်းနေစဉ် လေရောမိုးရော ကျနေ၍ တစ်ကောင်းကင်လုံး မည်းမှောင်လျက်

ရှိသောကြောင့် ကျင်းထဲသို့ အလင်းရောင် ကောင်းစွာမဝင်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်၏။ ဤအထဲမှ ကြိုးစားသဖြင့် ကျင့်သားရလာ၍ ကျား၏ဦးခေါင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မိသည်နှင့် 'ကွင်းလျှော့'ကို ဆောင့်ဆွဲမည်ပြုဆဲတွင် ကျားသည် ကြိုးကွင်းကို လက်နှင့် ပုတ်၍ ချွတ်ပစ်လိုက်လေပြီ။ ဒုတိယအကြိမ် စွတ်မိပြန်သောအခါ ကြိုးကွင်းသည် ကျားပါးစပ်နှင့် တေ့လျက်ရှိသောကြောင့် တစ်ချက်တည်း ဟပ်၍ ကိုက်ဖြတ်လိုက်ရုံနှင့် နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားလေတော့သည်။ ဤတွင် ကြိုးကိုဆွဲတင်၍ 'ကွင်းလျှော့'အသစ်တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးမှ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပစ်ဖမ်းလေရာ ကျားသည် ကြိုးကွင်းကို ရှောင်တိမ်းသည် ဖြစ်စေပြီးမှ ဦးခေါင်းနှင့် ရှေ့လက်တို့၏ အကူအညီဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကို အူယားအောင်လုပ်နေလေတော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း မိုးသည် ရပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ တဖြောင်းဖြောင်း ရွာသွန်းလျက်ရှိ၏။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တောင်တန်းမိုးများသည်သာလျှင် တကယ့်မိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေရော ရွံ့ပါ ပေကျံလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မိုးကို ဂရုမစိုက်တော့ချေ။ သို့သော် မိုးရေများသည် မျက်လုံးထဲသို့စီးဝင်သဖြင့် မကြာခဏ လက်ဖြင့်ပွတ်နေရသည့်အတွက် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရွံ့ပွက်ထဲ၌ ဝမ်းလျားမှောက်ကာ တစ်နာရီခန့် ကြိုးစား၍ လက်မောင်းများ ကိုက်ခဲစပြုလာသောအခါမှ ကျွန်ုပ် ပစ်လိုက်သော ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းသည် ပါးစပ်ပါသိမ်းကျုံး၍ ဦးခေါင်းကို စွပ်မိထားသဖြင့် 'ကွင်းလျှော့'ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်တွင် ကျား၏ ပါးစောင်နှစ်ဖက်သို့သည် သွားများအကြားသို့ ကြိုးနှင့်အတူ ရောက်သွားလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျားသည် ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်ခဲ့လျှင် ပါးစောင့်

နှစ်ဖက်ကိုပါ ကိုက်မိနေသောကြောင့် မကိုက်နိုင်ဘဲ လျော့ခံရလေတော့
သည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ ကျား၏ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပါးစပ်ထဲသို့ ရှုံ့ဝင်
လျက်ရှိသောကြောင့် ကြိုးပြတ်လျှင် ပါးပြတ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အနာခံ၍
မကိုက်ဝံ့တော့ချေ။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးစတစ်ဖက်ကိုကိုင်လျက်
စောင့်နေကြသော ရွာသားများအား ကြိုးကိုဆွဲကြရန် အော်ပြောလိုက်
သဖြင့် တညီတညာတည်း ဝိုင်းဆွဲလိုက်ကြသည်တွင် ကျား၏အထက်
ပိုင်းသည် အပေါ်သို့ မြောက်ကြွလာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျားသည်
ကျင်းထဲတွင် ပတတ်ရပ်လျက် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည်
ကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာတို့ကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ခွင့်ရလေရာ
မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးတို့သည် ကိုက်ချင်ခဲချင်သော ဒေါသကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်
ကို ပြူးလျက် ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယကြိုးတစ်ချောင်းကို ယူ၍
ကျား၏လည်ပင်းအောက်မှ လျှိုလျက်ချည်ပြီးမှ ပထမကြိုးနှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက်ရှိနေသောအရပ်သို့ ရွာသားများအား ဆွဲစေရာ ကျားကြီးမှာ ကြိုးနှစ်
ချောင်းနှင့် တစ်ဖက်စီဆွဲထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပတတ်ရပ်လျက် မလှုပ်
နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ နှစ်ဖက်နှစ်လမ်းတို့မှ ကြိုးနှစ်ချောင်းတို့ဖြင့်
မိထားသည့်နောက် တတိယကြိုးကွင်းကို ရှေ့လက်နှစ်ဖက် အောက်သို့
လည်းကောင်း၊ စတုတ္ထကြိုးကွင်းကို ကိုယ်လုံးကြီးသို့လည်းကောင်း
ပစ်သွင်းချည်ထုတ်ရန်မှာ များစွာ မခဲယဉ်းတော့ချေ။

ထိုကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ ကြိုးတစ်ချောင်းစီနှင့် ဆွဲ
ထားသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် အခြားကြိုးလေးချောင်းတို့ဖြင့် ကျားကြီး
တစ်ကိုယ်လုံးကို နေရာအမျိုးမျိုးတို့မှ ချည်တုပ်၍ ကြိုးရှစ်ချောင်းတို့ကို
သူ့နေရာနှင့်သူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆွဲတင်လိုက်စေသည်တွင် ကျားကြီး

တစ်ကိုယ်လုံးသည် အထက်သို့ မြောက်တက်လာ၍ ကျား၏ ဦးခေါင်းကို ကျင်းနှုတ်ခမ်းနှင့် ညီလုမတတ်ရှိနေလေ၏။ ကျားပါးစပ်ကြီးမှာ ကြိုးကြောင့် ပြဲနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုက်ချင်ခဲချင်သော ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြောက်ခမ်းလိလိ ရှိနေပေတော့သည်။ နောက်ခြေထောက်များ မြေကြီးနှင့် လွတ်နေသည်ဖြစ်၍ တစ်ကန်တည်း၊ ကန်ကျောက်လျက်ရှိရာ ရှေ့လက်များကို ကြိုးများ၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေခြင်းငှာ တရုန်းတည်း ရုန်းဖယ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာရည်ကြီးကို ကြိုးဖြင့် လျှောချဖို့ အမိန့်ပေးတော့မည့်ပြုဆဲတွင် အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ အကြောင်းမူကား (၁) နံပါတ်ကြိုးကို ရှေ့ဆုံးမှဆွဲထားရသောရွာသားသည် ရွံ့ထဲတွင် ခြေချော်လဲသွား၍ ထဖို့ ကြိုးစားဆဲတွင်၌ပင် တဖြည်းဖြည်း လျှောကျသွားသဖြင့် ကျင်းကြီးထဲသို့ ကျတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်နေသည်နှင့် လည်ကုပ်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ထူပေးလိုက်ရာ အားလွန်သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကျင်းထဲသို့ လျှောကျတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် စော်ဘွား၏ လူတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ ခါးပတ်ကို ကိုင်ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ချမ်းသာရာရကြလေတော့သည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကျင်းကြီးထဲသို့ လျှောကျသွားစေကာမူ ကြိုးကိုင်သူများက ဆက်လက်၍ ကိုင်ဆွဲထားကြပါက ကိစ္စမရှိနိုင်သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် ရွာသားများဟူသည်မှာ ခေါင်းဆောင်သူမရှိသည့်အခါ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်တတ်ကြပေရာ အကယ်၍ သူတို့က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကြိုးများကို လွှတ်ချကာ ထွက်ပြေးကြပါမူကား ထိုရွာသားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျင်းကြီးထဲ၌ ကျားကြီးနှင့်

နပမ်းလုံးကြရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းရှိမည် မဟုတ်ချေ။ ကြီးချည်ခံ
ထားရသဖြင့် ဒေါသမာန်ထလျက်ရှိသော ကျားကြီးသည် ကြီးမှလွတ်ကာ
လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်ခွင့်ရခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ကျင်းကြီးထဲ၌
မည်ကဲ့သို့ပြုလိမ့်မည်မှာ မတွေးဝံ့အောင် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤအ
ကြောင်းများ သတိရမိသည့်အခါတိုင်း ကျောထဲ၌ စိမ့်ကနဲဖြစ်ရတတ်
ပေရာ ယခုပင်လျှင် စိမ့်ချင်သလို ဖြစ်မိသေး၏။

*

ရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ကို
မြင်ကြရသည့်အခါ အော်သူများက လန့်အော်အော်ကြသေး၏။ သို့ရာ
တွင် ကြီးများကို ကိုင်မြဲတိုင်း ကိုင်ဆွဲထားကြပေသဖြင့် မောင်မင်းကြီး
သားများအား ကျေးဇူးတင်ရပေသည်။ သို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် ပြင်သစ်ပြည်
က တိရစ္ဆာန်ရုံသို့လည်း အကြီးဆုံးသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ရောက်ဖို့
မရှိဘဲ ဇော်ဟိတ်မှတ်တမ်းလည်း ရေးနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေတ္တာရှည်ကြီးကို ကျင်းထဲသို့
လျှောချရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ကျား၏ဦးခေါင်းသည် ကျင်းနှုတ်ခမ်း
နှင့်ညီလှမတတ် ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေတ္တာရှည်ကြီးကို ဒေါင်
လိုက်လျှောချ၍ ပွင့်နေသောမျက်နှာကို အပေါ်ဘက်၌ ထားကြ၏။
သေတ္တာအနီးသို့ နီးကပ်အောင် မချဉ်းကပ်နိုင်ဘဲ ဝါးလုံးရှည်ကြီးများနှင့်
ပြုပြင်ပေးကြ၏။ ကျား၏ နောက်ခြေထောက်များမှာ လွတ်လပ်စွာ
ရှိနေသဖြင့် ကန်ကျောက်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
ကျားကြီးကို ခြေထောက်မှစ၍ သွင်းမည်ဟု ခြေထောက်များ အောက်သို့
သေတ္တာရှည်ကြီးကို တည့်တည့်ထားပေးနေစဉ် ကျားက ခြေထောက်များ
နှင့် ကန်ကျောက်လိုက်သဖြင့် သေတ္တာကြီး ရွေ့သွားပြန်လေ၏။ ထိုအ

တောအတွင်း ကြိုးကို ဆွဲထားရသော ရွာသားများမှာ လက်ညောင်းလာ ပြီဖြစ်၍ ကျားကြီးမှာ အနည်းငယ်လျော့ကျသွားလေပြီ။ အကယ်၍ ဤအခြေသို့ ရောက်ခါမှမြေကြီးသို့ ရောက်အောင် လျော့ကျသွားခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်အောင် ဤလူမျှနှင့်ဆွဲ တင်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ရှိစဉ် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ တော့မည်လောဟု ယုံမှားခြင်းဖြစ်လာမိလေပြီ။ ရှမ်းစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သား များ၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေတ္တာကြီးကို ကျားအောက်၌ နေရာတကျထောင်ထား၍ ကျားကြီးကိုဆွဲလျက်ရှိသော ရွာသားများအား အထက်သို့မြင့်တက်လာအောင် အားကုန်ညှစ်ထုတ်၍ ဆွဲကြရန် ညာသံ ပေး၍ တိုက်တွန်းပြီးနောက် ရှမ်းစစ်ဗိုလ်အား သေနတ်နှင့် အသင့်စောင့် ကြည့်ရန် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျင်းကြီးထဲသို့ လျှော ဆင်းလိုက်လေ၏။

ကျားကြီးလည်း ခြေထောက်များဖြင့် ကန်ကျောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျားခြေထောက်များကို လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်း၍ ကျားမြီး ကိုဆွဲကာ သေတ္တာပေါက်ပေါ်သို့ တည့်အောင် ကိုင်ထားပြီးမှ 'လွတ် လိုက်ကြ'ဟု ဟစ်အော်လိုက်၏။ ရွာသားများလည်း ပြောသည့်အတိုင်း လျှောချလိုက်ကြသဖြင့် ကျားသည် သေတ္တာရှည်ကြီးထဲသို့ ထောင်လျက် ဝင်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကြီးကို မတိမ်းမစောင်း စေရအောင် ကိုယ်ဖြင့်ဖေးကာ တွန်းထားရလေ၏။

ကျားကြီးသည် သေတ္တာရှည်ကြီးထဲသို့ ချောင်းကနဲ လျှောကျ သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်မျက်နှာ၌ရှိသော အံဆွဲ တံခါးကို တစ်ချက်တည်း ဆောင့်ပိတ်လိုက်၍ သံချောင်းနှင့် တူ တစ်ချောင်း ချပေးလိုက်ရန် ဟစ်အော်တောင်းလိုက်၏။ ကျားကြီး လည်း

သေတ္တာထဲ၌ ကြိုးများ၏အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်အောင် တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ရုန်းကန်လျက် ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဆွဲတံခါးကို ပိတ် ထား၍ သံချောင်းများနှင့် တူကို တွင်တွင်ကြီး အော်တောင်းလေ၏။ ကျားသည် သေတ္တာထဲသို့ လျှောကျသွားစဉ် သူ၏ ခြေထောက်များမှာ အောက်၌ ကွေးလျက်ရှိရမည် ဖြစ်၍ အထက်ပိုင်း၌ ရှိသော တံခါးသို့ ရောက်အောင် ခုန်တက်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ပေါင်ချိန် ၃၀၀ ကျော်မျှ ရှိသော ကျားကိုယ်လုံးသည် သေတ္တာတစ်ဖက်သို့ မီလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ယိုင်လဲလာပါမူ မောဟိုက်လျက်ရှိသော အခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ အခက်ကြီးကြုံဖွယ်ရာ ရှိ၏။

“ဟေ့ လူများ ဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ၊ သံချောင်းနဲ့ တူနဲ့ လှမ်းပေးလိုက်ကြပါကွ”

ဤအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကြီးကို ပခုံးဖြင့်ဖိ၍ တစ်ဖက်သို့ အတင်းတွန်းထားရ၏။

“ဟေ့ မြန်မြန်လုပ်ကြပါကွ၊ တူနဲ့ သံချောင်း ပေးကြပါကွ” တူလည်းမရှိ၊ သံချောင်းလည်း မတွေ့ဟု ပြောကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေပေလျက် ရေစက်လက်ရှိနေ သည့်အထဲမှ ချွေးများ ပျံလာလျက် “ဟေ့ ခွေးမသားတွေ ဘာလုပ်နေ ကြတာလဲ၊ တူနဲ့ သံချောင်း ပေးပါဆို မကြားဘူးလားကွ”ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။ သေတ္တာကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ ယိမ်းလာ၍ လေးသည်ထက် လေးလာခဲ့လေပြီ။

ထိုအခါ ရှမ်းစစ်ဗိုလ်၏အသံဖြင့် တူရော သံချောင်းပါ ရှာ မတွေ့ကြောင်း အော်သံကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက်မှ သံချောင်းများထည့် သော သံစည်ပုံးကလေးမှာ ရွံ့ထဲ၌ မှောက်သွား၍ ရှာမတွေ့ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် တူကိုသာ ပစ်ချပေးလိုက်သဖြင့် ဖမ်းယူလိုက်ရ၏။

“သံချောင်းမရှိဘဲနဲ့ တူချည်းပဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ မြန်မြန် ရှာကြပါကွ၊ တယ် ငါ အားလုံး သတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်နော်”

နောက်ဆုံးတွင်မှ သူတို့သည် ရွံ့ထဲ၌နှစ်မြုပ်နေသော သံစည်ပုံးကို တွေ့ကြ၍ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်သည် သံချောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆင်းလာခဲ့ပေတော့သည်။ တပည့်သည် သံချောင်းများကို ကိုင်ပေး၍ ကျွန်ုပ်သည် တူနှင့် တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ရိုက်သွင်းလိုက်ရသည်တွင်မှ၊ လူသားစားသော မောင်မင်းကြီးသားမှာ သေတ္တာရှည်ကြီးထဲသို့ စိတ်ချလက်ချ ရောက်သွားလေတော့သည်။ အသက်ရှူရန် အတွက် ထားသော လေဝင်ပေါက်များမှာမူ ကျားကြီး၏ ကြုံးဝါးသံများ ပေါ်ထွက်လာတုန်းပင် ရှိသေး၏။

ထိုအခါ၌ကား ရွာသားများသည် ကျင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းဝံ့ကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြိုးများဖြင့် ဆင်းလာကြ၍ သေတ္တာရှည်ကြီးကို ချည်တုပ်ကြလေ၏။ သေတ္တာကြီးကို ကျင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန်နှင့် လော်ရီသို့ရောက်အောင် တင်ပို့ရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်များ မဟုတ်သော်လည်း၊ ဘေးအန္တရာယ်မရှိဘဲ ဝန်သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် လူ လိုသလောက်ရနိုင်သဖြင့် ကြီးကျယ်သော အခက်အခဲများ မဟုတ်ချေ။ ကျားကို သေတ္တာကြီးထဲသို့ သွင်း၍ သံများနှင့် ရိုက်ပိတ်ပြီးသော အချိန်မှစ၍ မိုးစဲပြီးလျှင် နေပင် ပြုထွက်လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွံ့ဗွက်တွေဖြင့် ချောနေခြင်းမှတစ်ပါး၊ အနှောင့်အယှက်မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သေတ္တာကြီးကို ကြိုးတွေနှင့်ဆိုင်းလျက် လူ ၁၂ ယောက် ထမ်းသွားကြရာတွင် ဝါးလုံးတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသဖြင့် သေတ္တာကြီး ပြုတ်ကျလုမတတ်ဖြစ်သွားသည့် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုကား ကြုံတွေ့ရသေး၏။ ထို့နောက် လော်ရီပေါ်သို့တင်၍ ဟော်သို့ မောင်းသွားရာတွင် ချောချောမောမောပင် ဆိုက်ရောက်ပါပေသည်။

စော်ဘွားသည် ဟော်ရှေ့မှရပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုလျက် ရှိရာ “လောင်းကစားခြင်းရုံး၍ လော်ရီတစ်စင်း ဆုံးရသော်လည်း ငွေ ၅၀၀၀/တန် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ဆုံးရုံးရခြင်းမှာ တစ်သက်တွင် ဤတစ်ခါမျှသာ ကြုံဖူးရကြောင်း” ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ပုတ်လျက် ပြောပါပေသည်။

ကျားကြီးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော သေတ္တာရည်ကြီးထဲမှ သံလှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ၂ ရက်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့၍ ပြင်သစ်ပြည်သို့ နောက်ဆုံး ခရီးသွားခြင်းဖြင့် ပါသွားပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန်ရုံထဲတွင် ထာဝစဉ် နေထိုင်သူအဖြစ်ရှိကြောင်း ကြားသိရလေသည်။ ကျားအိုကြီး မဟုတ်ပါဘဲလျက် လူသားစားသော အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းမှာ အဆစ်လွဲနေသော နောက်ခြေထောက်တစ်ဖက်ကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း ထပ်လောင်း ကြားသိရဖူးပေသတည်း။

၁၉၅၀ ခု၊ ဩဂုတ်လ သွေးသောက်။

J

ခြေ ၂ ချောင်းနှင့်အမဲ

ကိုဇော်ဟိတ်သည် စွန့်စားရသော အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ လက်မလွတ်တမ်း စုံစမ်းရှာဖွေတတ်သော ဝါသနာအလျောက် မြိတ်နယ်ဘက်သို့ ရောက်စဉ်က ပင်လယ်ပြင်၌ ပင်လယ်ငါးများ ဖမ်းသော မိုတာဘုတ်ကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ မိုတာဘုတ်ပိုင်ရှင်သည် အစိုးရထံမှ ပင်လယ်ငါးဖမ်းရန်အတွက် အမိန့်လိုင်စင်ခံယူပြီးနောက် လုပ်သားတစ်ယောက်လိုလျက်ရှိရာတွင် လခကြေးငွေကို သဘောမထားဘဲ မရောက်ဘူးသော အရပ်၌ မလုပ်ဘူးသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရစေတော့ဟု သဘောထားသော ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် တွေ့ကြုံ၍ ချက်ချင်းပင် ဈေးတည့်ကြလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ကုန်းပေါ်၌ အမဲလိုက်ခြင်း အလုပ်တွင် ပညာစုံခဲ့သော်လည်း၊ ပင်လယ်ထဲ၌ ငါးမျှားရသော တံငါအလုပ်တွင် မူကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အတွေ့အကြုံမရှိခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် နေရာတကာ၌ အကင်းပါးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် မိုတာဘုတ်ရှင်သည် ကိုဇော်ဟိတ်အား အနည်းငယ်မျှ သင်ကြားပြသ၍ ပင်လယ်၌

ရက်အနည်းငယ် အလုပ်လုပ်မိကြလျှင်ပင် ကိုဇော်ဟိတ်အပေါ်၌ အလွန် ကျေနပ်၍ ဤတစ်ခေါက်တွင် သာမက ကိုဇော်ဟိတ်လိုက်လို ပါက ထာဝရလုပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ခန့်ထားရန် စိတ်ကူးမိ လေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ ပင်လယ်လေရှုရှိုက်ခြင်းအတွက်ကြောင့်၊ ထိုအလုပ်ကို သဘောကျသော်လည်း ကျားနှင့် ဆင်ရိုင်းများ ပစ်ခြင်း ကဲ့သို့ အသက်စွန့်၍ အလုပ်လုပ်ရသော အလှည့်အပတ် နည်းပါးလှသောကြောင့် မိုတာဘုတ်ရှင်ကို တော်သလိုပြောထား၍ စိတ်ထဲ၌မူ နောက်တစ်ခေါက် လိုက်ပါရန် အလိုမရှိတော့ပြီဟု အကြံပြုထားလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်၍ ရက်သတ္တ ၂ ပတ်ခန့် ငါးများ ဖမ်းကြပြီးနောက် အချို့ကို ငါးပုပ်ပြားလုပ်၍ အချို့ကို အအေးခန်း၌ ထည့်ကာ အစိမ်းလိုက် တင်ဆောင်လာကြစဉ် တစ်နေ့သ၌ လေပြင်းတိုက်ခတ်သည်နှင့် မိုတာဘုတ်သည် သွားနေကျခရီးစဉ်ထက် ကျော်လွန်၍ အိန္ဒိယပြည်ဘက်ဆီသို့ လွင့်ပါသွားလေ၏။ တိုက်ခတ်သောလေမှာ မုန်တိုင်းလည်းမဟုတ်၊ လေနီကြမ်းလည်းမဟုတ်၊ သာမန် လေပြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သေးငယ်သော ပင်လယ်ကူး မိုတာဘုတ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် လေကို ဆန်ခုတ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ အလိုက်သင့် လွင့်ပါခြင်းအားဖြင့် ရောက်လိုရာရောက်စေ၊ ဘေးအန္တရာယ်မရောက်လျှင် ပြီးစေတော့ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် မျှောချခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ လေငြိမ်သွားသဖြင့် မြန်မာပြည်ဘက်သို့ ဦးလှည့်ကာ ခုတ်နှင်ကြရသည်တွင် မိုတာဘုတ်မှာ မြန်မာပြည်ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်းလေးငါးရာထက်မနည်း ကွာလှမ်းလျက် ရှိလေတော့သည်။

ထိုည၌သန်းခေါင်အချိန်ခန့်၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခရီးပြင်းခုတ်နှင်လျက်ရှိသော မိုတာဘုတ်ပဲ့ပိုင်းတွင် ထိုင်လျက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်မည့်ရက်ကို ခန့်မှန်းရေတွက်နေစဉ် တစ်နေရာမှ သေနတ်သံ

တစ်ချက် ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ သေနတ်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုဇော်ဟိတ်မှာ သေနတ်သံကြားလျှင် နားစွင့်တတ်သော ဝါသနာအတိုင်း ထိုင်ရာမှထ၍ တောင်မြောက်လေးပါးသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း၊ သာ၍ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ကြားနိုင်စေခြင်းငှာ သံ လက်ရမ်းပေါ်သို့ တက်၍ ရပ်လိုက်၏။ ထိုညဉ့်မှာ လမရှိသော ညဉ့် ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ မှေးမှိန်သောကြယ်ရောင်ဖြင့် တရေးရေးမျှသာ မြင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ၊ နောက်တစ်ချက် သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်နှင့် အသံကြားရာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။ ဤတွင် ပါးစပ်၌ ခဲထားသောဆေးတံသည် ဖြုတ်ကနဲ စင်ထွက်သွား၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဆေးတံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လိုက်ဖမ်းလိုက်သည်တွင် လက်ရမ်းပေါ်မှ အားလွန်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

ကျလျှင်ကျခြင်း နစ်မြုပ်သွားပြီးနောက် ရေကူးသန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်ချက် နှစ်ချက်ယက်လိုက်သည်နှင့် ပေါ်လာ၍ အသံကုန်ဟစ်ခေါ်ပါသော်လည်း စက်ခုတ်သံကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အိပ်သူများ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ကိုဇော်ဟိတ်၏ခေါ်သံကို မည်သူမျှမကြားဘဲ မိုတာဘုတ်လည်း ခုတ်မြဲတိုင်း ခုတ်နှင်သွားလေ၏။

အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြုံတွေ့၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်သာ ဖြစ်သော ကိုဇော်ဟိတ်မှာ အခြားသူများကဲ့သို့ လက်မှိုင်းချလောက် အောင်အားငယ်ခြင်းမရှိဘဲ အပေါ်ရံ၌ဝတ်ထားသော ဘလေဇာကွတ် အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ပြီးလျှင် ရေကူးသန်သန်နှင့် ကူး၍ လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိုတာဘုတ်ကိုမှီရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၍ မှီအောင်လည်း မကြိုးစား၊ ကြာလေ ဝေးလေရှိနေသော မိုတာဘုတ်ပေါ်မှ လူများကြားအောင် အော်ဟစ်ခြင်းအားဖြင့်လည်း အမောမခံတော့ဘဲ မိမိကိုယ်ကို

ပေါ်လောက်ရုံမျှ ဖော့ထားလျက် အခြေအနေကို ဆင်ခြင်လေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ယခင်က ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံကို သတိရ၍၊ ရေပေါ်မှလာသော လေသေနတ်သံဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း အနီးအပါး၌ သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းရှိရမည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကုန်းပေါ်မှလာသော သေနတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြေကြီးရှိရမည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဤတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် သေနတ်သံကြားသည် ထင်ရသော မျက်နှာဘက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်မှန်မှန် ကူးယက်လာခဲ့ရာ နာရီတစ်ဝက်ခန့် ကူးမိသောအခါတွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ ဘွားကနဲ ပေါ်လာ၍ ကမ်းခြေရှိနေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပင်လယ်လှိုင်းတို့မည်သည် ကမ်းခြေသို့ အမြဲရိုက်တင်တတ်သော သဘာဝရှိပေရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လှိုင်းတစ်လုံး၏ ထိပ်မှ လိုက်ပါသွား၍ လှိုင်းလုံးသည် မြေပြင်ညီညာသောကမ်းခြေပေါ်သို့ ဆောင်ယူသွားပြီးလျှင် ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှိုင်းတို့သဘာဝအတိုင်း လှည့်ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒီရေသည် အနိမ့်ဆုံးကျဆင်းခိုက်ဖြစ်လေရာ၊ အကယ်၍ ဒီရေတက်ချိန် ဖြစ်ပါမူကား လှိုင်းလုံးသည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ချေလိုက်မည်ဖြစ်လေသည်။ ယခုမူ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လှိုင်းချ ထားခဲ့သော နေရာရှိ ချက်ချင်းထ၍ နောက်ထပ်လှိုင်းကြီးတစ်လုံး မရောက်လာမီ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေရာ နောက်လာသော လှိုင်းလုံးသည် ယခင် လှိုင်းလုံးထက် ကြီးမားသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ အတန်ဝေးသော နေရာသို့ ရောက်နေသော ကိုဇော်ဟိတ်၏ ခြေထောက်များကို ပစ်ပုတ်ခတ်သွားလေသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဖန် ဆွဲချနိုင်လောက်အောင် အားမရှိတော့သဖြင့် လှည့်ပြန်သွားရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် လှိုင်းလုံးများလွတ်ရာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေး၏။

ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းသေအံ့ရသော ရေဆားမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် မိမိတက်မိသော နေရာမှာ ကမ်းခြေမှန်းမသိ မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်နေမှန်း လည်းမသိရကား လွတ်ပေကျွတ်ပေပြီဟု ဆိုနိုင်ရန် ဝေးလှသေး၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်ဆောင်တွင် ခြေကုတ်ရှာ၍ တတ်နိုင်သမျှ မြင့်အောင်တက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ အမြင့်ဆုံးသော ဒီလှိုင်းလွတ်လောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် နားနေရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ တစ်ခုသောကျောက်စွန်းထက်၌ လူတစ်ယောက် အိပ်သာအောင် ပြန့်ပြူးစွာရှိနေသော နေရာကလေးရှိပေရာ၊ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုနေရာ၌ ပက်လက်လှန်၍ လှဲလိုက်ရာတွင် ဆေးလိပ်သောက်ချင်သောဆန္ဒသည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ စီးကရက်တစ်လိပ် သို့မဟုတ် ဆေးတံတစ်ဆုံမျှ သောက်လိုက်ရလျှင် နက်ဖြန် သေချင်သေရပေစေ အရေးမကြီးဟူ၍ပင် အောက်မေ့မိလေတော့သည်။

*

မောမောပန်းပန်းနှင့် သစ်တုံးကဲ့သို့ အိပ်ပျော်ခဲ့၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် နေ၏အခြေအနေနှင့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်၊ အချိန်မှာ ၁၁ နာရီရှိ၍ မိမိမှာ ကျောက်စွန်း၏ အနောက်ပိုင်းများတွင် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ နေသည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်မှကျော်၍ ကိုဇော်ဟိတ် အပေါ်သို့ ရောင်ခြည်လွှတ်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့တက်၍ အထွဋ်သို့ ရောက်သဖြင့် မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထူထပ်သော တောကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းမှ မျက်စိတစ်ဆုံး ပြန့်ကျယ်လျက်ရှိသော

အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ရေလည်း
 ငတ်၊ အစာလည်းဆာလောင်လှလေပြီ။ အစာထက် ရေအရေးကြီးသည့်
 အဖြစ်ကို နားလည်သည့်အလျောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ရေရှာရန်
 အတွက် ကျောက်ဆောင်ထက်မှဆင်းလာ၍ အနီးအပါးတစ်ဝိုက်၌ စုံစမ်း
 ရှာဖွေလေရာ ကံအားလျော်စွာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့၍
 ဝလောက်အောင်သောက်လေ၏။

ရေဝသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ဦးခေါင်း ကြည်
 လင်လာ၍ ဒေသအခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလေရာ ချောင်းကမ်းပါး
 တွင် ရေသောက်ဆင်းလာသော တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ ခြေရာများကို
 တွေ့ရလေ၏။ ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင်လည်း သွေးစက်များ တွေ့ရ
 ပြန်ရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်မြေကြီးကို လိုက်လံ ကြည့်ရှု
 သည်တွင်၊ စစ်ဖိနပ်ခြေရာများနှင့် ယမ်းတောင့်လွတ်တစ်ခုကို
 တွေ့ရပြန်လေ၏။ ဤတွင် မနီးမဝေး၌ သေနတ်သမားရှိ၍ ယမန်ည၌
 က ကြားရသော သေနတ်သံများမှာလည်း ဤလူ၏လက်ချက်ပင်
 ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုသူသည် တိရစ္ဆာန်များ ရေသောက်
 ဆင်းခြင်းကို စောင့်၍ သေနတ်နှင့်ပစ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း
 ကိုဇော်ဟိတ် တွေးတောမိလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ခြေရာကောက်ခြင်းအတတ်နှင့် ပတ်သက်၍
 စာတွေ့အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
 အတော်အတန် ဆည်းပူးလာခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ထိုခြေရာ
 တွေ့ရပြီးသည့်နောက်၌ ထိုခြေရာအတိုင်း လိုက်ရန်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်အဖို့
 များစွာ မခဲယဉ်းလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် စမ်းချောင်းမှရေကို
 တစ်ဖန် ဝအောင်သောက်ပြီးနောက် စစ်ဖိနပ်ခြေရာအတိုင်း နောက်
 ယောင်ခံ၍ လိုက်လေ၏။ မြေကြီးမှာ တလင်းပြင် မဟုတ်၊ တောကြီး

အတွင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် မြက်ပင်ချုံပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိပေရာ၊ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ပျောက်ချိတစ်ခါ ပေါ်လာချိ တစ်လှည့်ဖြစ် နေသော ဖိနပ်ခြေရာအတိုင်း လိုက်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စီးကရက်တို့ တစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌ ကပ်ကပ် သပ်သပ် ပါလာ သော ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် တစ်ရှုနှစ်ရှုမျှဖြစ်စေ သောက်ရှုမိ၏။ တစ်နေရာ၌ ငှက်ပျောရိုင်းများကို တွေ့ရလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အစေးများလှ၍ ခပ်စိမ်းစိမ်းရှိနေသော တောငှက်ပျောသီးများကို ခူးချွေစားသောက်ရ၏။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်နေ့လုံး လျှောက်လာ၍ နေဝင် သွားသဖြင့် ရပ်နားတော့မည်ပြုဆဲတွင် ၂ မိုင်ခန့်ကွာလှမ်းသော အရပ်၌ မီးရောင်ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မီးရောင်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်အောင် သွားတော့မည်အကြံနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း တောရှင်းသွား၍ အချို့နေရာများ၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အခင်းကလေးများ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လူနေအိမ် ခြေကား နီးလာပေပြီ။ သို့သော် မိတ်ဆွေဖြစ်မည်၊ ရန်သူဖြစ်မည်ကား မပြောနိုင်သေးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ် အတွင်း မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သံဆူးကြိုး များ ကာရံထားသော ဝင်းကြီးအတွင်း ဗိုလ်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရ ပေရာ ပြတင်းပေါက်များမှလည်း အောက်လင်းဓာတ်မီးအိမ်များ၏ စူးရှကြည်လင်သော အလင်းရောင်သည် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကြီး မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေရာ၊ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သံတံခါးသို့ ချဉ်းကပ် ၍ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်တွင် သံတံခါးမှာ မိမိထင် သည်ထက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

အံ့သြစွာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ကာကီဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်လက်တို ဝတ်ထား၍ အလွန်တရာ ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသော ကုလားကြီး တစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်လျက် အခြားတစ်ဖက်၌ သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ကာ လျှောက်လာလေ၏။ ထိုသူသည် ဝင်းတံခါးအနီးသို့ရောက်၍ ကိုဇော်ဟိတ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်မီးကို မျက်နှာ၌ ထိုးထား၍ သေနတ်ဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ် ၏ ရင်ဘတ်ကို ချိန်ထားလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်သည့်အခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ကင်းတတ်သော ဝါသနာ အတိုင်း မျက်နှာထား ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် သွားကိုဖြုလျက် “မလန့်ပါနဲ့ ကိုယ့်လူ ရ၊ ကျုပ်ပါ ဇော်ဟိတ်လေ၊ ဗမာမုဆိုးကျော် ဇော်ဟိတ်ဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ” ဟု ဟိန္ဒူစတန်ဘာသာဖြင့် စမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထွားကျိုင်း လှသောကုလားကြီးသည် မျက်နှာထား ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ကိုဇော် ဟိတ်၏ ရင်ဘတ်ကို သေနတ်နှင့် ချိန်မြဲတိုင်း ချိန်ထားလေ၏။ သူ၏ သေနတ်မှာ ရှေးခေတ်က သုံးကြသည့် ပစ္စတိုသေနတ်မျိုးဖြစ်၍ ရှည် လျားသော ပြောင်းရှိလျက် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပစ်ရသော သေနတ် မျိုးဖြစ်လေသည်။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် မောင်းခလုတ်ပေါ်၌ တင်ထားသော လက် ချောင်းကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်လျက် မျက်နှာချိုသွေးခါဖြင့် “ဇော်ဟိတ် လေ၊ မုဆိုးဇော်ဟိတ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ သဘောပေါ်က လိမ့်ကျကျန်ရစ်လို့ အားကြီး ထမင်းဆာတယ်၊ စားစရာ နည်းနည်းပါး ပါးရချင်လို့ပါ ကိုယ့်လူရ”ဟု ထပ်၍ပြောသော်လည်း ကုလားကြီးမူကား မတုန်မလှုပ် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကုလားကြီးနောက်မှ ခြေသံများ ကြားရသဖြင့်

ကိုဇော်ဟိတ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်၏ စတိုင်အတိုင်း သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်၍ အသားပင်မဖြူသော်လည်း ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော လူမျိုးကွဲတစ်ယောက်သည် ဝင်းတံခါးသို့ လျှောက်လာ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “မစ္စတာဇော်ဟိတ်တဲ့လား၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သစ်တောဝန်မစ္စတာဆမစ်က ပြောပြ သွားဖူးတယ်၊ ဗမာလူမျိုးထဲမှာ လက်အဖြောင့်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဆို မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က သေနတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ လက်ဖြောင့်တဲ့လူဆိုလျှင် သိပ်သဘောကျတယ်၊ ကြည်လည်း ကြည်ညိုတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ ဝင်ပါ” ဟု ပြောလျက် ကုလားကြီးကို လက်ပြလိုက်သဖြင့် ကုလားကြီးလည်း တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။

*

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ အိမ်ရှင်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံ ပြုစုလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်က မိုတာဘုတ်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသည့် အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြရာတွင်၊ အိမ်ရှင်သည် ဝမ်းနည်းစကားပြော၍ အဝတ်လဲလှယ်ရန်အတွက် မိမိ၏အဝတ်များကို ထုတ်ပေးသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်လည်း အိမ်ရှင်၏ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတိုများကို ဝတ်ဆင်ရ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်စကားပြောကြသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ် သိရှိရသည်မှာကား၊ အိမ်ရှင်သည် ပဿူလူမျိုး သူဌေးသား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ပြည် ပြင်သစ်ပြည် စသည်တို့ကို ပညာသင် ရောက်ခဲ့ဖူးသည့်ပြင် ဥရောပတိုင်းပြည်များသို့ အနှံ့အပြား လှည့်လည် ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးကြောင်း။ သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အာဖရိကတိုက်သို့ ခြင်္သေ့ပစ်ရန် သွားခဲ့ဖူးသည့်ပြင်၊ မြန်မာပြည်သို့လည်း ဘုရင်ခံ

ဟာကုတ်ဘတ္တလာလက်ထက်က ကြံ့ပစ်ရန်အတွက် ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း။ အလွန်ကြွယ်ဝသော သူဌေးတစ်ယောက်၏ သား ဖြစ်၍ မိဘ၏အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံရရှိရာတွင် စီးပွားဥစ္စာရှာဖို့ မလိုတော့ဘဲ မိမိဝါသနာပါသော သေနတ်ပစ်အလုပ်၌သာ ပျော်မွေ့တော့မည်ဆို၍၊ ပင်လယ်ထဲ၌ ဤကျွန်းတွင် တောတိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး မွေးထားပြီးလျှင် အချိန်ရှိသမျှ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့ကြောင်း။

မြန်မာပြည်သို့ ရောက်စဉ်က ဂိမ်းဝါဒင်ခေါ် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို စောင့်ထိန်းရသော သစ်တောဝန် မစ္စတာဆမစ်နှင့် တွေ့၍ ကိုဇော်ဟိတ်အကြောင်းကို မစ္စတာဆမစ်ထံမှ ကြားခဲ့ရဖူးကြောင်း။ အသက် ၄၀ အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်လည်းမပြု၊ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်၌မျှလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ၊ ဤကျွန်းပေါ်တွင် တပည့်အနည်းငယ်မျှနှင့် အမဲလိုက်ခွေးကြီးများ မွေးမြူလျက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း အစရှိသော အခြင်းအရာများကို သိရှိရလေ၏။

စစ်တပ်နှင့် အတူလည်းမနေ။ စစ်မှုလည်း မထမ်းစေကာမူ ငယ်စဉ်က စစ်အတတ်သင်ဖူးသည်ဖြစ်၍၊ ပညာအစိုးရသည် ထိုသူ၏ ပစ္စည်းအစိုးရနှင့် မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကာနယ်ဘွဲ့ပေးထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား ကာနယ်စုလတန်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ကာနယ်စုလတန်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ညစာကျွေးမွေး၍၊ အလွန်ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း၌ အတူထိုင်လျက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ထိုသူ၏ ဘိလပ်သား ရှုံးလောက်အောင် ဗိုလ်ဆန်သော အမူအရာနှင့် နေပုံထိုင်ပုံ ဟန်ပန်အနေအထားများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုဇော်ဟိတ်

သည် မြန်မာပြည်၌ အထက်တန်းဘိလပ်သားဟု အသိအမှတ်ပြုကြရသည့် အိုင်စီအက် အရေးပိုင်အရာရှိများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူးပေရာ စူလတန်၏ အမူအရာမှာ ထိုသူတို့ထက် အထက်တန်းကျသည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပေ၏။ လူချောသလောက် ဂိုက်ပြည့်၍ ဟန်ကြီးပန်ကြီး အမူအရာမျိုးလည်း မရှိချေ။ ဆက်လက် စကားပြောကြစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်က-

“တံခါးမှူးလုပ်တဲ့ လူကြီးက ကြီးပါပေကာနယ်”

“ကြီးဆို အရပ် ၆ ပေနဲ့ ၆ လက်မရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်မှာ တော့ ဒီလူအမြင့်ဆုံးပါပဲ။ နားလည်းမကြား စကားလည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခိုင်းသလဲ ကာနယ်”

“သိပ်ပါးတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကြည့်ရုံနဲ့ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ယင်းသို့ စကားပြောလျက် ရှိကြစဉ်၊ စူလတန်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို စူးစိုက်စွာ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်ဟု ကိုဇော်ဟိတ် မှတ်ထင်မိ၏။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တပည့်အနည်းငယ်နဲ့ နေရတာ မပျင်းဘူးလား ကာနယ်”

“ဒီလိုဗျ၊ ပထမတော့ တောကောင်အမျိုးမျိုး လိုက်ပစ်တာနဲ့ တော်တော်အပျင်းပြေတယ်၊ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ လူ့ဉာဏ်ကို တိရစ္ဆာန်က ဘယ်မိနိုင်မလဲဗျ၊ ကိုယ်ကချည်း နိုင်၊ နိုင်နေရတော့ ငြီးငွေ့လာတာပေါ့”

“ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ ကာနယ်”

“ဉာဏ်ရည်တူတဲ့ဟာ ရှာရတာပေါ့”

“လူနဲ့ ဉာဏ်ရည်တူတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ”

ကာနယ်”

“အဲလေ မရနိုင်တော့ ရတာရှာရတာပေါ့”

“ဘယ်လို ပြောတာလဲ ကာနယ်”

“တိုက်ရိုက်ပြောတာပါပဲ”

“လူနဲ့ ဉာဏ်ရည်တူတဲ့ တိရစ္ဆာန်မရှိနိုင်လေတော့ လူကို တိရစ္ဆာန်လို ပုန်းခိုင်းပြီး လိုက်ရှာပစ်တယ်လား”

“ဒါပေါ့ ခင်ဗျ”

ကိုဇော်ဟိတ်လည်း မျက်လုံးများ ပြူးသွား၏။ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးနောက်မှ ကိုဇော်ဟိတ်က-

“ကာနယ် ပစ်ဖို့လူ ဘယ်ကရသလဲ ကာနယ်”

“သိပ်မရှားလှဘူးဗျ၊ တစ်ခါတလေ တံငါလှေကလေးတွေ လာရင် ကျွန်ုပ်က အမြောက်နဲ့ လှမ်းပစ်ခွဲတယ်၊ မိုတာဘုတ်ကြီးရင် မခွဲနိုင်ပေမဲ့ လှေကလေးနဲ့ဆင်းပြီး ကွန်ချတဲ့အခါမှာ နှစ်ယောက်တန် သည် သုံးယောက်တန်သည် လှေမှောက်ပြီး ကျွန်းဘက် ကူးလာတဲ့ အခါမှာ ကျွန်ုပ်က ဖမ်းလှောင်ထားပြီး တစ်ယောက်စီတော့ ကစားထွက် တယ်”

ကိုဇော်ဟိတ်မှာ လူကို တိရစ္ဆာန်လုပ်၍ တောကစားသည်ဟု အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်ကို ကြားရသဖြင့် အော့နှလုံးနာသော် လည်း ဟန်လုပ်နေရ၏။

“ကာနယ်ကို ဘယ်သူကမှ အမှုမရှာဘူးလား”

“ဒီကျွန်းဟာက ဘစ်ဘီလှိုင်းတို့၊ ဟင်ဒါဆင်လှိုင်းတို့၊ ပီအာ အိုလှိုင်းတို့ ဖြတ်သန်းသွားလာတဲ့ လမ်းမဟုတ်လေတော့ ကျွန်တော့် နေရာကို လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတယ်၊ ခုပြောတဲ့ တံငါလှေဆိုတာ မျိုးကလည်း တစ်စင်းရောက်လာရင် တစ်ယောက်မကျန် အားလုံး ပြုတ်

သွားလေတော့ ဒီအကြောင်းကို တိုင်တန်းမည့်လူတစ်ယောက်မှ မကျန်ရအောင် ကျွန်ုပ်က စီမံထားတယ်။ ဒါကြောင့် ယနေ့ထက်ထိ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိသေးဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းကို ဘာကြောင့် ပြောပြနေတာလဲ ကာနယ်”

“ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ”

“ဪ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တောတိရစ္ဆာန်လုပ်ပြီး ပစ်သတ်ဦးမယ်ပေါ့လေ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်ုပ်က ပစ်သတ်တယ်ဆိုပေမဲ့ စပို့စမင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လို့မို့ ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိရင် လွတ်ခွင့်ပေးထားပါသေးတယ်”

“ဘယ်လို လွတ်ခွင့်လဲဗျ”

“သေချာပေါက် သေဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်ရှိရင် လွတ်ဖို့လမ်းရှိသေးတယ်”

“ရှင်းပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်ုပ် စီမံထားတဲ့ ထုံးစံအရ ခင်ဗျားကို စားစရာတစ်ထုပ်နဲ့ ဓားတစ်ချောင်းပေးလိုက်ပြီး ခင်ဗျား သွားချင်ရာသွားဖို့ လွတ်လိုက်မယ်။ ကျွန်ုပ်က သုံးနာရီတိတိကြာတော့မှ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ လိုက်ရှာပြီး တွေ့ရာအရပ်မှာ ပစ်လိမ့်မယ်။ သုံးရက်စေ့အောင် ခင်ဗျား ပုန်းနေနိုင်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် မှီတာဘုတ်နဲ့ တင်ပြီး ခင်ဗျား သွားချင်ရာ လိုက်ပို့လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား ပုန်းချင်ရာပုန်း ပြေးချင်ရာပြေး၊ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ သို့သော် ၃ ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်က တွေ့အောင်မရှာနိုင်လို့ ခင်ဗျားက နိုင်သွားပြီး မှီတာဘုတ်နဲ့ လိုက်ပို့ရရင် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမပြောပြပါဘူး မတိုင်တန်းပါဘူးလို့ သစ္စာရေသောက်ရလိမ့်မယ်။ ယနေ့အထိတော့ သုံးရက်လွတ်အောင် ကျွန်ုပ်ကို”

ရှောင်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မပေါ်ဖူးသေးပါဘူး၊ ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင် တော့ ပထမလူဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ စည်းကမ်းကို နားလည်ပြီလား”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားစီမံသလို မလိုက်နာနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းရင် ကောဗျာ”

“ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ အပ္ပဒူလာလက်ကို အပ်လိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ကို ရှောင်ရတာက လွတ်ဖို့လမ်း ရှိလိမ့်ဦးမယ်၊ အပ္ပဒူလာက ဓားနဲ့၊ ခင်ဗျားက လက်ချည်းသတ်ကြရရင် ခင်ဗျားအဖို့ သာပြီး မဆိုးပေဘူးလား”

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကာနယ်တည်ထားသော ငွေစီးကရက် တစ်လိပ်ကို ယူညှိ၍ သောက်ဖွားရင်း စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်တော် ပြေးချင်တဲ့ဘက်ကို ပြေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ပြေးနိုင်ပါတယ်၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်၊ တောင်စူးစူးအရပ်မှာ ရွံ့ဗွက်ကြီးတစ်ခုရှိလေရဲ့၊ မရဏရွံ့ဗွက်လို့ ခေါ်တယ်၊ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေတောင် ဒီအကြောင်းကို သိနေကြလို့ ရွံ့ဗွက်နားကို မချဉ်းကပ်ကြဘူး၊ အဝေးကရှောင်ကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို လွတ်အောင် ပုန်းရှောင်တဲ့ တံငါတစ်ယောက်ဟာလည်း ရွံ့ဗွက်ကြီးထဲ ကျပြီး မြုပ်သွားတယ်၊ အဲဒီဘက်သွားလျှင်တော့ ဒါလေးတစ်ခုတော့ သတိပြုမှဖြစ်မယ်၊ ပင်လယ်ဆိုတော့ ခုန်ချချင်လဲချပေါ့၊ အနီးဆုံးကျွန်းဟာ မိုင် ၁၀၀ လောက်ဝေးတယ်၊ မိုင် ၁၀၀ ရေကူးနိုင်တဲ့လူလည်း မပေါ်သေးပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ချင်တာလဲ”

“နေရတာ ပျင်းတာကိုးဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ လောကမှာ ရှိတဲ့လူတွေဟာ ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် တတ်နိုင်သလို ဖျော်ဖြေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်နည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ပေါ့”

“ဘယ်တော့လောက် အလုပ်လုပ်ကြမလဲ”

“ဒီကနေ့တော့ ရေကူးရတာနဲ့ ဘာနဲ့ ခင်ဗျား ပင်ပန်းလာပုံ ရတယ်၊ ဒီတစ်ညနားပြီး နက်ဖြန်ညနေတော့ စိမ့်ကြတာပေါ့လေ”

*

ထိုည၌ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ အကောင်းဆုံး အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ရသော်လည်း၊ နက်ဖြန်ကိစ္စအတွက် တရေးရေးတွေးမိသည်နှင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် တောတိရစ္ဆာန် အရိုင်းများကို ခြေရာခံ၍ လိုက်ခြင်းအလုပ်၌ အတော်ပင် ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေရာ မိမိကသာ လိုက်ခဲ့ဖူး၍ မိမိနောက်မှလိုက်ခြင်းကို ပထမအကြိမ် ခံရတော့မည်တွင် ကိုယ်ချင်းစာသဘောဖြင့် သတ္တဝါများအား သနားမိလေတော့သည်။ တစ်ခါက ကိုဇော်ဟိတ်သည် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကြားရသည်ထင်၍ တံခါးသို့သွားပြီးလျှင် ဖွင့်ကြည့်ရာ အပြင်မှ ပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်မရဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ပြတင်းပေါက်သို့သွား၍ ဝင်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အမဲလိုက်ခွေးကြီးများသည် မှောင်ထဲတွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကူးသန်းသွားလာနေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ထား၍ ဝင်းထဲ၌ လည်း ခွေးကြီးများ စောင့်လျက်ရှိသောကြောင့် ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးမပါလျှင် ထိုအကြံကို ချက်ချင်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ရပေမည်။

နောက်ဆုံး၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အိပ်ရာသို့ပြန်ဝင်၍ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား၍အိပ်ရလေရာ နံနက်လင်းသဖြင့် မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ဆေးလံသောအရပ်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား မိမိ၏အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားပြီး ဖြစ်၍

ကိုဇော်ဟိတ်သည် အခန်းမှထွက်ပြီးလျှင် စားပွဲခန်းသို့ဆင်းလာရာ စူလ
တန်မူကား အတန်ငယ်ကြာမှ ရေချိုးခန်းထဲမှ အဝတ်များလဲလျက်
ထွက်လာလေ၏။

ကော်ဖီသောက်ကြစဉ် စူလတန်က မိမိသည် မကြာမီက ဖမ်းမိ
ထားသော အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်၏ နောက်သို့
ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ နံနက်လင်းခါမှ ထိုကုလားတွေ့၍ သေနတ်
နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြောင်းများ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလေရာ ကိုဇော်
ဟိတ်မှာ အိပ်ရာမှထစဉ်က ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံသည် ထို
ကုလားကို ပစ်သတ်သော သေနတ်သံပင် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရသဖြင့်
စူလတန်၏လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။ သို့ရာတွင် စူလတန်သည် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို လက်က
မချဘဲ ကိုဇော်ဟိတ်ကို အပြင်မှ စောင့်ကြည့်နေသောကြောင့် ညှစ်သတ်
ချင်သောအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်၌ လက်နက်ဆို
၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိချေ။

ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီအချိန်၌ အပ္ပဒူလာသည် ကိုဇော်ဟိတ်အဖို့
ရွက်ဖျင်ဖိနပ်တစ်ရုံ စားစရာတစ်ထုပ်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ယူလာ
ခဲ့ရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဖိနပ်ခွာကို လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေကြီးထဲ
တွင် နစ်ဝင်သွားနိုင်သည့် ရော်ဘာအဖုကလေးများ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရ
၏။ ယင်းတို့မှာ ခြေရာခံရာ၌ လွယ်ကူစေဖို့ ဖြစ်လေသည်။ ကိုဇော်ဟိတ်
သည် စူလတန်ကို ဉာဏ်ဖြင့်တိမ်းရှောင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း
မရှိသည့်အဖြစ်ကို သိမြင်၍၊ ဖိနပ်ကိုစီးပြီးလျှင် ရိက္ခာထုပ်နှင့် ဓားမြှောင်ကို
ကောက်ယူ၍ အပ္ပဒူလာက ဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ထွက်
လာခဲ့လေ၏။ ဝင်းပြင်သို့ရောက်၍ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ဝရန်တာ၌ အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်လျက်ရှိသော စူလ

တန်ကလည်း ကိုဇော်ဟိတ်ကို မြင်သည်နှင့် လက်ရမ်းပြလျက် “သွား
နှင့်ပါ၊ ခင်ဗျားကို သုံးနာရီတိတိ ဦးစားပေးပြီးမှ ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊
လွတ်ပါစေဗျား၊ လွတ်ပါစေ” ဟူ၍ပင် ဆုတောင်းလိုက်သေး၏။

*

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဓားမြှောင်ကို ခါး၌ထိုး၍ ရိက္ခာထုပ်
ကလေးကို ပိုက်လျက် နက်ပေ့ဆိုသော တောကြီးထဲမှ ဖြတ်သန်းကာ
ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့၏။ ပထမ၌ ကိုဇော်ဟိတ်၏ စိတ်ကူးမှာ စူလတန်
မမိနိုင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးရောက်ဖို့သာ ဖြစ်၏။ ၂ နာရီခန့်မျှ
ခရီးပြင်းလျှောက်မိလတ်သော် ထွက်ခါစအခါကလောက် မထိတ်လန့်
တော့ဘဲ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်နိုင်လောက်အောင် ဦးခေါင်းရှင်းလာခဲ့
လေပြီ။ မည်မျှလောက် လျင်မြန်စွာလျှောက်စေကာမူ နောက်ဆုံးတွင်
ပင်လယ်သို့ ရောက်ရမည်ဖြစ်၍ ဤနည်းဖြင့် လွတ်နိုင်ဖို့မရှိကြောင်း
စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ခြေရာကောက်ဖို့ခက်အောင် ပြုလုပ်အံ့ဟု အကြံ
ရသည်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်သည် တဖြောင့်တည်းလျှောက်ခဲ့ရာမှ ကွေ့ ကွေ့
ကောက်ကောက် လျှောက်ပြီးလျှင် စက်ဝိုင်းပမာဏ လျှောက်လို လျှောက်၊
နောက်ပြန်လျှောက်လိုလျှောက်၊ ခြေရာချင်းထပ်အောင် လျှောက်လို
လျှောက်၊ တတ်နိုင်သမျှ ရှုပ်ထွေးအောင်လျှောက်ခဲ့၏။ ယင်းသို့
လျှောက်လာစဉ် သူငယ်ဘဝ၌ မြေကြီးပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်ကြောင်းရေး
၍ ကစားဖူးခြင်းကိုလည်း သတိရ၍ ပြုံးမိသေး၏။ (သူငယ်တစ်ယောက်
က မြေကြီးပေါ်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ရှုပ်ထွေးအောင် ‘ပုရွက်ဆိတ်ကြောင်း’
ရေးခြစ်ထားပြီးနောက် အခြားတစ်ယောက်က မှန်အောင်လိုက်၍
ထပ်ရသော ကစားနည်းကို မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။)

ညဉ့်အချိန်တိုင်ရောက်လတ်သော် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ခြေထောက်

များ ညောင်းညာလျက် တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ဆူးများ ခြစ်မိထားခြင်းကြောင့် အစင်းလိုက် အကြောင်းလိုက် ထင်နေကြလေပြီ။ ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီဟု သဘောရ၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ပုန်းအောင်းရန် သင့်တော်သောနေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ရာတွင် အကိုင်းအခက်များ ရှုပ်ထွေးဝေဆာလျက် အလွန်တရာလည်း မြင့်သောသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မြင်မိလေ၏။ အကိုင်းအခက်များကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှက်နေကြသဖြင့် သစ်ပင်အောက်မှ မော့ကြည့်ခဲ့လျှင် အထက်ဆုံးသစ်ပင်ကိုင်းကိုပင် မြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ချည်းကပ်သော ခြေရာများကို လက်ဖြင့် တစ်လှမ်းစီဖျက်ခဲ့ပြီးမှ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ တုတ်ခိုင် ကျယ်ပြန့်ဆုံးသော အကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

တောနက်ကြီးထဲ၌ ညဉ့်အချိန်တွင် တမင်ရှုပ်အောင် ပြုလုပ်ထားခဲ့သော မိမိ၏ ခြေရာများကို အမဲလိုက်ခွေးမျိုးမှတစ်ပါး မည်သည့်လူသတ္တဝါမှ မှန်ကန်အောင် ကောက်ယူလိုက်လာနိုင်မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ချမိသည်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ သစ်ကိုင်းကြီးပေါ်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားမိသေး၏။

အရှေ့မျက်နှာမှ နိမြန်းသောအရောင် ပေါ်လာပြီးနောက် အလင်းရောင်ကလေး တရေးရေး ပျံ့နှံ့လာချိန်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ ငှက်ဖိုနှင့်ငှက်မတို့ လန်၍ ထပျံကြသောအသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ နိုးလာလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ကိုင်းတွင် ပုတ်သင်ညိုကဲ့သို့ ပြားပြားကပ်လျက် အလွန်ထူထပ်ရှုပ်ထွေးစွာရှိနေသော အောက်သစ်ကိုင်းများအကြားမှ ငှက်ထ၍ပျံသော သစ်ပင်ကြီးအောက်ဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်တွင်၊ မိမိဘက်

တည့်တည့်ကြီး မျက်နှာမူကာ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုသူမှာ ကာနယ်စုလတန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စုလတန်သည် တောင်မြောက်လေးပါးတို့ကို မကြည့်ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ စူးစိုက်ကာ ကြည့်လျက် လျှောက်လာလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီး ခြေရင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ မြေပေါ်တွင် ဒူးထောက်ကာ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ စုလတန်ကို ကြည့်နေစဉ် ကျား-ကျားသစ်တို့ကဲ့သို့ သူ့အပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ခုန်ချ၍ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ရန် အတန်တန် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် စုလတန်၏ လက်၌ကိုင်ထားသော သေနတ်ကို မြင်ရသောကြောင့်သာ လျှင် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

စုလတန်သည် မြေကြီးပေါ်၌ ဒူးထောက်ရင်း အကြံ အိုက်သော အမူအရာဖြင့် နဖူးကို လက်နှင့် ပွတ်သေး၏။ ထို့နောက်မှ ဒူးထောက် ရာမှထ၍ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှိသောက်လေရာ အခိုးအငွေ့များသည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ နှာခေါင်းသို့ စူးဝင်သွားလေ၏။

စုလတန်သည် စီးကရက်ဖွာရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် သူ၏ မျက်လုံးများသည် သစ်ပင်မြစ်ရင်းမှ ပင်စည်တစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ တက်သွားလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ မိမိကို မြင်လုနီးသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယခင်စိတ်ကူးအတိုင်း ခုန်ချ၍ ထိုးသတ်ရန် ပြင်ဆင် ထား၏။ သို့ရာတွင် စုလတန်၏ မျက်လုံးများသည် ကိုဇော်ဟိတ်ရှိနေ သော သစ်ကိုင်းသို့မရောက်မီ ရပ်တန့်၍ပြုံးလိုက်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကိုဇော်ဟိတ် မြင်လိုက်ရ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်က မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်လေနည်းဟု တွေးတောလျက်ရှိစဉ် စုလတန်သည်

ချာခနဲ လှည့်တဲ့၍ လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှာ ကိုဇော်ဟိတ်၏ဝမ်းမိုက်ထဲ၌ အောင့်ထားသော လေများသည် ရှူးကနဲ ထိုးထွက်သွားလေတော့သည်။ သိသာထင်ရှားသော အချက်တစ်ခုမှာကား စူလတန်သည် တတ်နိုင်သမျှ ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်ထားခဲ့သော ကိုဇော်ဟိတ်၏ ခြေရာကို မှောင်မိုက်ကြီးထဲတွင် မှန်ကန်အောင်ကောက်၍ လိုက်နိုင်ပေ၏။ သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခါမှ ကံအားလျော်စွာ ကိုဇော်ဟိတ်ကို မမြင်ဘဲ ရှိရလေတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာသည်ပင်လျှင် သေချာသေးသည်မဟုတ်။ စူလတန်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ ကိုဇော်ဟိတ်ရှိမည်ကို သိလျက်နှင့် သုံးရက်စေ့အောင် အချိန်ဆွဲထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ပြုံးလိုက်သောမျက်နှာထားကို မြင်ရသဖြင့်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်က မိမိရှိနေကြောင်းကို စူလတန်ရိပ်မိသည်ဟု ထင်မိလေတော့သည်။

ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံခဲ့၍ တုန်လှုပ်ခဲ့လှသော ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ထိုအကြိမ်၌ တုန်လှုပ်မိသည် အမှန်ဖြစ်၏။ စူလတန်သည် မိမိကို အစအဆုံး ခြေရာခံမိပါလျက် ကြွက်ကို ကြောင်က ကစားသကဲ့သို့ အချိန်ဆွဲ၍ ဇိမ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိလေတော့သည်။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ပြန်လေ၏။ ဦးခေါင်းထဲ၌ အကြံထုတ်လိုက်ပုံမှာကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိချေ။ တစ်နေရာ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်ပေါ်သို့ သစ်ပင်ချောက်ကြီးတစ်ပင်က မိလျက် လဲနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ရိက္ခာထုပ်ကလေးကို ချထား၍ ဓားမြှောင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်လေ၏။ ပြီးစီးလတ်သော် ပေ ၁၀၀ ခန့်ရှိသော သစ်ပင်

တစ်ပင်နောက်သို့ သွား၍ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

မကြာမီ စူလတန်ရောက်လာ၍ မြေကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာလေရာ စူလတန်သည် ကိုဇော်ဟိတ် ထောင်ထားသော စက်ခလုတ်ကို ခြေထောက်ဖြင့်နင်းတော့မည်ပြုပြီးမှ ထိရုံမျှထိ၍ နောက်သို့ ခုန်လိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ ထိလိုက်ခါမျှနှင့်ပင် မောင်းပြုတ်သွား၍ မိလျက်လဲနေသော သစ်ပင်ချောက်ကြီးသည် လမ်းပေါ်သို့ လဲကျလာလေရာ စူလတန်က နောက်သို့ ခုန်လိုက်သောကြောင့်သာလျှင် လှလှကြီးပိမသေဘဲ လွတ်သွားလေတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် စူလတန်၏ ပခုံးစွန်းကို သစ်ချောက်ကြီး ခြစ်မိသွား၍ စူလတန်သည် နာကျင်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို လက်နှင့် ပွတ်နေလေသည်။

ကိုဇော်ဟိတ်လည်း သစ်ပင်နောက်မှ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိရာ စူလတန်သည် မိမိအား ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်ကို ရိပ်မိ၍ ရယ်မောလျက်

“မစ္စတာဇော်ဟိတ်၊ ဒီအနားမှာ ခင်ဗျားရှိလျှင် ကျွန်ုပ် ပြောတာကို ကြားမှာပဲ တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ် ချီးကျူးပါတယ် ဉာဏ်သွားပါပေတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မျက်စိရှင်လို့သာပ၊ နို့မဟုတ်လျှင် ခင်ဗျားအကြံဦးပေမှာပေါ့၊ ပသျှူးထောင်ချောက်မျိုးတောင် ခင်ဗျားက လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ တော်ပါပေတယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ကျွန်ုပ် ပခုံးမှာ စွန်းသွားတဲ့ ဒဏ်ရာကလေးကို ဆေးသွားထည့်ချေဦးမယ်၊ သို့သော် မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ စိတ်သာချ”

စူလတန် ပြန်သွားသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်လည်း ဆက်လက်၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ကိုဇော်ဟိတ်မှာ လမ်းမှန်မှန် မလှမ်းဝံ့တော့ဘဲ ဝေးလေကောင်းလေ သဘောထား၍ ခြေကုန်သုတ်လေတော့သည်။ နေဝင်ချိန်တိုင်သော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်

ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ သွားမြဲတိုင်းသွားလေ၏။ တောသည် နက်သည် ထက် နက်လာခဲ့ရာ ပုရွက်ဆိတ် အစရှိသော ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များသည် ခြေထောက်နှင့်တကွ အနံ့အပြား တွယ်ကြကိုက်ကြ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် နာကျင်ဖို့လည်းကောင်း၊ ယားယံဖို့ လည်းကောင်း၊ သတိမရနိုင်ဘဲ စူလတန်၏ရန်မှ လွတ်လိုသော ဇောတစ်ခု တည်းဖြင့် ခရီးပြင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ခြေထောက်သည် ညွန်ထဲ၌ စွတ်ခနဲ ကျုံ့ဝင်သွားလေ၏။ ကျုံ့သောခြေထောက်ကို နုတ်စဉ် ကျန်သော တစ်ဖက်လည်း ကျုံ့ဝင်သွားပြန်ရာ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ မရဏ ညွန်ဗွက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့တော့ဘဲ နောက်သို့ အနိုင်နိုင် ဆုတ်ခွာခဲ့လေတော့သည်။ ညွန်နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အကြံတစ်ခုရ၍ အလွန် မွလျက်ရှိသော မြေကြီးကို ဓားနှင့် တူးယက်လေ၏။ ပခုံးမြုပ်လောက်အောင် နက်သောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျင်းပေါ်သို့တက်၍ သစ်ကိုင်းများကိုလှီးပြီး တုတ်ချွန်များပြုလုပ်၍ ကျင်းအောက်၌ စိုက်ထောင်ထား၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် သစ်ခက်နှင့် သစ်ရွက်များ ဖုံးအုပ်ထား၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်တစ်ပင်ကွယ်လျက် ပုန်းနေပြန်၏။

မကြာမီ စူလတန်၏ အီဂျစ်ရှင်းစီးကရက်နဲ့ တထောင်းထောင်း ရောက်လာလေရာ အလွန်မှောင်မိုက်သောကြောင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရသော်လည်း ကျင်းထဲကျကျသွားသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ‘သေပြီဟဲ့’ဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် စူလတန်ကို အဆုံးစီရင်မည်ဟု ပုန်းအောင်းရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ရာ ကျင်းနှုတ်ခမ်းသို့ရောက်သောအခါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် တန့်သွားလေ၏။

“တော်ပေတယ် မစ္စတာ ဇော်ဟိတ်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်တော့

ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခွေးတစ်ကောင် ကိစ္စရှိသွားလေရဲ့၊ ကိုင်း နေနှင့်ဦး၊ ခွေး
တစ်အုပ်လုံး ပြန်ခေါ်ချေဦးမယ်၊ ပြေးနိုင်မှလွတ်စေမကွဲ့နော်”

*

နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ညွန်ဗွက်ကြီး
နှင့် မနီးမဝေးရှိသော နေရာ၌ အိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် အတော်ကွာလှမ်း
သောအရပ်မှ ခွေးအုပ်ကြီးဟောင်သံ ကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် လူးလဲထ၍ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု
ရသည်နှင့် ညွန်ဗွက်ကိုကျောခိုင်းကာ လျှောက်ခဲ့ရာ အသံများသည်
နီးသထက် နီးကပ်လာလေ၏။ ကုန်းမြင့်တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ
ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်
တွင် စူလတန်နှင့်အတူ ခွေးအုပ်ကြီးကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲလာသော အဗ္ဗဒူလာ
လည်း ပါလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ စူလတန်သည် ခွေးများ၏ နောက်မှ
လိုက်ပါ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် အာဖရိကတိုက် လူရိုင်းများအကြောင်းကို
ဖတ်စဉ်က မှတ်သားထားသောနည်းတစ်ခုကို အသုံးပြုရန် ပြင်ဆင်
လေ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်း၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လမ်းနံဘေးသစ်ပင်
မှ သစ်ကိုင်းကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ဓားမြှောင်ကို ချည်တုပ်ပြီးမှ နွယ်ကလေး
တစ်ခုနှင့် မောင်းဆင်ထားခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် တတ်နိုင်သမျှဝေး အောင်
ထွက်ပြေးရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် နားစွင့်ကာ ရပ်တန့်လေရာ ခွေးများ
သည် တဝုန်းဝုန်း တဝူဝူ ဟောင်လျက် လိုက်လာကြရာမှ ရုတ်တရက်
အသံစဲသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဤတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည်
သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ခုန်တက်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ
စူလတန်နှင့်ခွေးအုပ်သာ ရှိတော့၍ အဗ္ဗဒူလာကား မရှိတော့ချေ။ ထောင်

ထားသော ဓားသည် စူလတန်မထိ တပည့်ကိုသာ ထိဟန်တူလေသည်။
 ကိုဇော်ဟိတ်သည် သစ်ကိုင်းထက်မှ တစ်ဖန်ခုန်ချ၍ ခြေဦး
 လှည့်ရာ လျှောက်ပြေးလေရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် သစ်ပင်များ ရှင်းလင်း
 လျက်ရှိသော အကြားတစ်ခုမှ ဖွေးဖွေးဖြူသော ပင်လယ်ပြင်ကို
 မြင်ရလေ၏။ အတင်းပြေး၍ ကျောက်စွန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုဇော်
 ဟိတ်မှာ မိမိအောက် ပေ ၂၀ လောက်တွင် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ကမ်းကို
 ပုတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းများကို မြင်ရ၏။ နောက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်
 သော် စူလတန်နှင့် ခွေးအုပ်ကြီးလည်း အနီးသို့ကပ်လာကြလေပြီ။
 ဤတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ပစ်လျက် ပင်လယ်ထဲ
 သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်တော့သည်။

*

စူလတန်နှင့် ခွေးအုပ်ကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်းသို့ ရောက်လာ
 ကြသောအခါ စူလတန်သည် ကမ်းစွန်း၍ရပ်၌ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။
 နောက်ဆုံး အရှင်လတ်လတ် ခွေးများ ဝိုင်းဝန်းဆွဲဖွဲစားသောက်ကြခြင်း
 ကို မျက်စိနှင့်မြင်ရခြင်းတည်းဟူသော အရသာကို မခံစားရဘဲ ရေထဲ၌
 အသက်ဆုံးလေပြီဟု အောက်မေ့၍ ခရီးဆောင်ဘူးထဲမှ ဘရန်ဒီကို
 မော့ချပြီးလျှင် စီးကရက်တဖွားဖွားနှင့် စိတ်ကူးနေသေး၏။ ထို့နောက်
 မှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၍ ညစာစားသောက်ရာတွင် ခရီးပန်းသော လူတို့၏
 ထုံးစံအတိုင်း အရသာရှိသော်လည်း စူလတန်၏စိတ်ထဲ၌ ခုလုလုဖြစ်
 နေသော အချက်ကလေး သုံးခုရှိနေ၏။ ယင်းတို့မှာ ကျင်းထဲသို့ ခွေးတစ်
 ကောင်ကျ၍ သေဆုံးရခြင်း၊ အဗ္ဗဒူလာ၏ရင်ဝ၌ ဓားမြှောင် စူး၍
 သေရခြင်းနှင့် ကိုဇော်ဟိတ် သေသည်ကို မိမိ၏မျက်စိနှင့် ကြည့်၍
 အရသာမခံလိုက်ရခြင်းတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုည၌ ဣလတန်သည် နာရီပေါင်းများစွာ ခြေရာကောက်ခံရသည့်အတွက်ကြောင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းပြီး၍ မိမိ၏ စပရိန်မွေ့ရာကြီးပေါ်တွင် စည်းစိမ်နှင့် အိပ်လိုက်ဦးမည်ဆို၍ အိပ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့၏။ အိပ်ခန်းတံခါးကို မင်းတုပ်ချ၍ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်မည်ဟု စားပွဲကလေးသို့ ချဉ်းကပ်ရာတွင် ကုတင်အောက်၌ ပုန်းအောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ထွက်လာ၍ ၂ တောင်ခန့်ရှည်သော သံတုတ်ကြီးနှင့် ချိန်ရွယ်လေ၏။

‘ဟဲလို . . . မစ္စတာဇော်ဟိတ်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြန်လာခဲ့သလဲ’

‘ရေကူးလာခဲ့တာပေါ့၊ ဒီရေအတက်မို့လို့ ခင်ဗျားထက် မြန်သေးတယ်၊ ကိုင်း . . . ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သလဲ၊ ဣလတန် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေတော့’

ဣလတန်သည် အခြေအနေကို ရိပ်မိ၍ သံတုတ်ကို လုယူရန် တစ်ဟုန်ထိုး ချဉ်းကပ်လိုက်သေးရာ အလွန်ကျင်လည်လှ၍ ဤကဲ့သို့ ပြုလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဣလတန်၏ ဦးခေါင်းကို သံတုတ်နှင့်နှက်လိုက်သည်တွင် လူအရှိန်နှင့် တုတ်အရှိန်နှစ်ခုပေါင်းစပ်မိသဖြင့် အလွန်ပြင်းထန်လှသောကြောင့် ဣလတန်၏ နဖူးမှာ လက်လေးသစ်ခန့် ပိန်ခွက်၍ဝင်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဣလတန်၏ ခေါင်းအုံးအောက်၌ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုယူ၍ အဗ္ဗဒူလာမရှိသည့်နောက်သုံးယောက်တည်းကျန်ရှိသော ယောက်ျားအစေခံများကို သေနတ်နှင့် ချိန်တော့ကာ ဝှက်ထားသော မိုတာဘုတ်ကို ထုတ်စေ၍ ရိက္ခာအလုံအလောက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရန်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်အဖို့ များစွာ မခဲယဉ်းလှတော့ချေ။

၁၉၅၀ ခု၊ အောက်တိုဘာလ သွေးသောက်

၃

ဇော်ဟိတ်၏ ကလေးဘဝအတွေ့အကြုံ

ကိုဇော်ဟိတ်မှာ တောရွာ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရ၍ သူ၏ မိဘများသည် တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးကို အလွန်တရာ အလိုလိုက်ကြ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သားကို ချစ်ခင်သော်လည်း စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဖြစ်သည့်အလျောက် အချို့သော ဖခင်မျိုးကဲ့သို့ ချစ်ခင်သည် ဆိုတိုင်း ယုယုယယ၊ ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေး မလုပ်တတ်ဘဲ ယောက်ျားဆိုသည့်အတိုင်း ကျားကျားလျားလျား ရှိရမည်ဆို၍ ကလေးဘဝကတည်းက သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် မမှီခိုဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်ဖို့ လေ့လာ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။ အတော်အတန်လဲကွဲလျှင် ရုတ်တရက် ပြေးထူ၍ ဥုံဖွမန်းမှုတ်မပေးဘဲ မမြင်ချင်ပြုလျက် သူ့ ဘာသာထစေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ကိုဇော်ဟိတ် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိခင်ကမူ အခြားမိခင်မျိုးနည်းတူ ဧကပုတ္တဆို၍ ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေး လုပ်ချင်၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်၏ မျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်းကို ကြောက်သည်နှင့် ရှေ့တွင် မလုပ်ဝံ့ဘဲ ကွယ်ရာ၌သာ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်

ပြုလုပ်ရ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သံဝေ့လိုမ့်၍ ကစားနိုင်
သော အရွယ်မှစ၍ အဒေါ်အရီးစသော မိန်းမများ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ခြင်း
မခံလိုတော့ဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းဖယ်ထွက်ပြေးတတ်လေသည်။

မိဘများသည် တောသူများဖြစ်၍ လယ်ဧက လေးငါးဆယ်
ကို ကိုယ်တိုင် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလေရာ သူတို့၏ အိမ်၌ ပထမတွင်
သူရင်းငှားအဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်၍ နောက်တွင် အမြဲတမ်း တပည့်အဖြစ်
နှင့် နေထိုင်သော 'မှတ်ကြီး'အမည်ရှိ ကျေးတောသားတစ်ယောက်ရှိ၏။

အညာထုံးစံတစ်ခုမှာ မြစ်ကမ်းပါး၌ နေထိုင်သော လူများ
သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရွာကလေးများ၌ နေထိုင်ကြသော်လည်း ဧရာဝတီ
မြစ်နှင့် ဝေးသော ကျေးရွာများမှ လာရောက်သောလူများကို ကျေးတော
သား'ဟူ၍ ခေါ်တတ်ကြလေသည်။ စင်စစ်မှာလည်း မြစ်သည် လူကို
ယဉ်ကျေးအောင် သင်ပေးတတ်သော သဘာဝ ရှိလေသလော မဆိုနိုင်။
မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာကလေးများ၌ နေထိုင်သော လူများသည် အတွင်းခေါင်
ခေါင်ကြီး၌နေထိုင်သော လူများထက် ရွှေမန်း အမူအရာရှိကြသည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ မြစ်ကမ်းပါးရှိ အချို့ရွာသားများသည် မန္တလေးမြို့
အတွင်း ချောင်ကျသော ရပ်ကွက်များမှ လူများထက်ပင် ဝတ်စားနေထိုင်ပုံ
အမူအရာ ယဉ်ကျေးသည်ကို တွေ့ရ တတ်ပေသည်။

မှတ်ကြီးသည် နဂိုအားဖြင့် လူကြမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်
အထဲတွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝါသနာရှိသော ဇော်ဟိတ်၏ဖခင်နှင့် နှစ်
ပေါင်းများစွာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ သူမတူအောင် ကြမ်း
တမ်းလျက်ရှိ၏။ မှတ်ကြီးမှာ ရွှေဘိုမြင်းနယ်သားဖြစ်၍ သူ၏ ဘိုးဘေး
ဘီဘင်တို့သည် မြန်မာမင်းများ လက်ထက်တွင် မြင်းအမှုထမ်းများ
ဖြစ်ကြရကား မြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်ကျွမ်းကျင်နားလည်၏။
ဇော်ဟိတ်၏ဖခင် ဦးသာစုက ပြာသိုလတွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိသော

မြစ်သားမြို့ဘုရားပွဲမှ ရှမ်းမြင်းရိုင်းများကို ဝယ်ယူ၍ မှတ်ကြီးအား လေ့ကျင့်စေပြီးလျှင် မြင်းကောင်းကြိုက်တတ်သော ရွှေဘိုနယ်သားများ သို့ အမြတ်ကြီးနှင့် ရောင်းချလေ့ရှိ၏။ အလွန်ချော၍ အဆက်အကွင်း ကျနသော်လည်း ကုန်းတင်မခံအောင် ရိုင်းနေသောကြောင့် အဖိုးငွေ ၁၀၀/-လောက်မျှနှင့် ဝယ်ယူခဲ့သော မြင်းတစ်ကောင်ကို မှတ်ကြီး သင်ပြီးသည့်အခါ သုံးလေးရာ ရတတ်လေသည်။ မှတ်ကြီးမှာ မည်မျှ လောက် ကြမ်းသော မြင်းရိုင်းကိုဖြစ်စေ၊ မကျအောင် စီးနိုင်သဖြင့် 'ကောင်းဘွိုင်'တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျင်လည်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျပင်ကျစေကာမူ မနာကျင်အောင် အကျခံတတ်သောနည်းရှိဟန် တူပေ သည်။ ယခုခေတ်၌ အမေရိကန် 'ကောင်းဘွိုင်'များကို ဘိုင်စကုတ်တွင် ကြည့်၍ အံ့ဩကြရသောလူများသည် မြန်မာပြည် 'မြင်းနယ်'ဒေသ၌ ကောင်းဘွိုင်တမျှ မြင်းစီးတတ်သူများရှိသည်ကို သိပင်သိကြသည် မဟုတ်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဦးသာစုနှင့် မှတ်ကြီးတို့သည် မြစ်သားမြို့ ဘုရားပွဲမှ မြင်းရိုင်း ၄ ကောင်နှင့် ရောက်လာကြလေရာ။ သူတို့သည် ကျင့်ပြီးသော မြင်းယဉ် ၂ စီးကို စီးလျက် မြင်းရိုင်း ၄ ကောင်ကို မောင်းနှင်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ရွာကျောင်းမှ ပြန်လာ၍ ရပ်ဝေးမှပြန်လာသော ဖခင်နှင့် မှတ်ကြီးတို့ကို နှုတ်ဆက် ပြီးနောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ကိုဇော်ဟိတ်ကို မြင်းစောင်းသို့ ခေါ်သွား ကြ၏။

မြင်းစောင်းမှာ သက်ငယ်မိုးထားသော တန်းလျားရှည်ကြီး ဖြစ်၍ အထဲတွင် မြင်း ၆ ကောင်ထားနိုင်သည့် အကန့်ကလေးများရှိရာ တစ်ခုသောအကန့်တွင် 'မန်ကျည်းဒူးမဲ'ဟုခေါ်သော မြင်းကလေး

တစ်ကောင်ရှိ၏။ ‘မန်ကျည်းဒူးမဲ’ဟူသည်မှာ မန်ကျည်းစေ့အသွေး ကဲ့သို့ ညိုမတတ်နီ၍ ဒူးဆစ်၌နက်မှောင်သော အမွှေးများပေါက်သည့် မြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။ မြန်မာမြင်းသမားတို့၏ အယူမှာ မူမှန်သော အမွှေးဖြစ်၍ ကြမ်းသောစိတ်လည်း ရှိတတ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ မြင်းသမားများက မြင်း၏အမွှေးကို လိုက်၍ မြင်း၏အစွမ်းသတ္တိနှင့် အရည်အချင်းကို အကဲဖြတ်ကြသည်မှာ မြင်းသမားမဟုတ်သူတို့ အံ့ဩ ကြပေလိမ့်မည်။ အခြားသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို အပထား၍ အမွှေးအနုအရင့်နှင့် အသွေးအရောင်ဖြင့်ပင်လျှင် မြင်းတစ်ကောင်၏ အရည်အချင်းနှင့် ဝါသနာများကို သိနိုင်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် ‘ဗွေ’ များလည်း ရှိချေ သေး၏။

ဇော်ဟိတ်သည် ဖခင်တို့နှင့် အတူလိုက်သွား၍ ၂ နှစ်သား အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပုသော မြင်းနီကလေး၏ အကန့် ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဖခင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြုံးစိစိ မျက်နှာများကိုမြင်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မြင်းကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်ပြီးမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြင်းပုကလေးသည် နားရွက်များကို ရှေ့သို့ ထောင်လျက် ကြည့်နေရာမှ တစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ‘ပေ’ကာ တော်လှန်သော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်လိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

“ဒီဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ဟုတ်လား အဖေ”

“အေး . . . သူ့ကိုမွေးဖို့ မင့်တာဝန်ပဲ၊ သူ့ဇောင်းထဲမှာ မြင်းချေး တွေဘာတွေ ပွနေပြီး ကောင်းကောင်းဖြိုးမပေးရင် ချက်ချင်း ရောင်းပစ် လိုက်မယ်”

ဇော်ဟိတ်မှာ ထိုအခါ၌ ၁၁ နှစ်သားရှိနေ၍ မှတ်ကြီး မြင်းစီး သည်ကိုကြည့်ပြီး စီးချင်သောစိတ်ဖြင့် သွားရည်ကျနေခဲ့ရသောအရွယ်

ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးသာစု၏ မြင်းများမှာ မြင်းကြမ်းများချည်းဖြစ်၍ သူငယ်စီးရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် စိတ်ထဲ၌သာ အားကျခဲ့ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှတ်ကြီးနှင့်အတူ ထိုင်စီးရဖူးသော်လည်း ကိုယ်တိုင် ဇော်ကိုင်၍ စီးရခြင်းကဲ့သို့ အရသာမရှိချေ။

“ဖြီးပေးပါ့မယ်အဖေ၊ မြင်းနီဆိုတော့ ကျောက်နီလို့ မှည့်မယ် နော်၊ ဟုတ်ဘူးလားဟေ့ ကျောက်နီ”

ဇော်ဟိတ်သည် မြင်းကလေး၏ နဖူးကို ပွတ်သပ်ပေးမည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်သည်တွင် မြင်းကလေးသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်၍ ဇော်ဟိတ်၏လက်ကို ကိုက်ဖို့ကြိုးစား၏။ ဇော်ဟိတ်က လက်ကို ဆတ် ခနဲပြန်ရုတ်လိုက်လျက်နှင့်ပင် လက်ဖျားကလေးကို မိသွားပြီးမှ လွတ် ထွက်လာ၏။ ဦးသာစုသည် ကိုက်မိလေသလောဟု တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရယ်မောလျက်ရှိ၏။

“မင်းက ကိုက်တတ်သကိုးကွ” ဆို၍ ဇော်ဟိတ်လည်း မိမိ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်နေလေရာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တို့လည်း ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မင်းစီးနိုင်ပါ့မလား”

“ကိုမှတ်ကြီးက သင်ပေးရင် စီးမှာပေါ့ဗျ”

“ငါ ဇော်ကိုင်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ပြရုံပြပေးနိုင်တယ်”

“ပြရင်တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် စီးမှာပေါ့”

“စီးဖို့နေပါဦး ကိုင်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဤတွင် ဇော်ဟိတ်သည် အိမ်ဘက်သို့ပြေးသွား၍ ထန်းလျက် တစ်လုံးယူလာပြီးလျှင် မြင်းကလေးကိုကျွေးစမ်းရာ မြင်းကလေးသည် ထန်းလျက်ကိုနမ်းပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ယူစားလိုက်၏။ ထိုအတောအတွင်း ဇော်ဟိတ်က နဖူးကို ပွတ်သပ်ပေးရာ ငြိမ်ဝပ်စွာ

ခံနေသဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့က ဦးခေါင်းညိမ့်နေကြ၏။

“ကျောင်းသားတွေ ပြချင်တယ်ဗျာ၊ ကျောင်းခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ ပါးချပ်တပ်မခံသေးဘူး၊ ပါးချပ်တပ်ခံမှ ဆွဲခေါ်သွားလို့ရမှာကွ”

“ဒါလောက်တော့ ကျုပ်သင်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကူမပေးချင်နေပါ”

ဦးသာစုသည် ဇော်ဟိတ်နှင့် မှတ်ကြီးတို့စကားပြောကြသည်ကို စောင့်ကြည့်၍ သားကို အကဲခတ်ရင်း သူ၏သတ္တိကလေးကို သဘောကျဟန်တူလေသည်။

“ကျောင်းခေါ်သွားလို့ မဖြစ်သေးရင် ကျောင်းသားတွေ ကြည့်ရအောင် ညနေတော့ ခေါ်လာခဲ့မယ်ဗျာ”

*

ထိုညနေ၌ ကျောင်းသားကလေးခြောက်ယောက်တို့သည် ဇော်ဟိတ်နှင့်အတူ ကျောင်းမှပြေးလိုက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ဇော်ဟိတ်ပြောထားသော မြင်းကလေးကို မြင်လိုကြသည်ဖြစ်၍ မိုင်တစ်ဝက်ခန့် ဝေးသောခရီးကို မရပ်နားဘဲ တောက်လျှောက် ခြေကုန်ပြေးလာကြလေသည်။ ဇော်ဟိတ်တို့၏အိမ်မှာ မြင်း၊ နွားများ လွတ်လပ်ကျယ်လွင့်စွာ မွေးမြူနိုင်စေခြင်းငှာ ရွာပြင်၌ ဆောက်လုပ် ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခင်ကမူ ကျောင်းသားများသည် အနည်းငယ် နှုတ်ဆိတ်သော ဇော်ဟိတ်ကို သာမန်ကျောင်းသားအချင်းချင်းအနေဖြင့် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြလေရာ ကိုယ်ပိုင်မြင်းတစ်ကောင်ရှိသော ဇော်ဟိတ်ဖြစ်

လာသည့်နေ့မှစ၍ သူတို့သည် ဇော်ဟိတ်အား ဧရာမလူကလေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် မော့ကြည့်ကြလေတော့သည်။

“မင့်မြင်းကလေး မစီးသေးဘူးလားကွ၊ လည်ဆံကလေးကို ဆပ်ကပ်ပွဲထဲက မြင်းပုကလေးတွေလို ဖြီးပေးထားပါကွ”

“သူ့ဖို့ ကုန်းနှီးကလေးသက်သက် ဝယ်ပြီးပြီလားကွ”

“ငါတို့များ မြင်းရှိရင် ကျောင်းကို မြင်းစီးလာမှာပဲ မောင်”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။

“မစီးရသေးဘူး . . . ငယ်သေးတယ်တဲ့ကွ၊ သူ့ကိုစီးဖို့ ငါ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ပေးရမှာမောင်၊ ကိုမှတ်ကြီးက ငါ့ကို ပြပေးမယ်တဲ့ ကွ” ဟု ရင်ကလေးကော့ကာ ဇော်ဟိတ်က ပြောပြ၏။

“ပါးချပ်တပ်ပြီး အပြင်ဘက်ဆွဲထုတ်လို့ မရဘူးလားကွ”

“မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ ပါးချပ်တပ်ဖို့တောင် ငါကျင့်ပေးရဦး မှာကွ”

“ဘိုင်စကုတ်ထဲက ကောင်းဘွိုင်တွေလို မြင်းပေါ်ကနေပြီး ကြိုး ကွင်းပစ်တာတွေ ဘာတွေ ကျင့်ပေးပါလားကွ”

“ကျင့်မှာပေါ့ကွ၊ ကြိုးကွင်းတောင် အဖေမြို့သွားတော့မှ မှာ လိုက်ရဦးမှာကွ”

ထို့နောက် ဇော်ဟိတ်သည် မှတ်ကြီးလုပ်ထားနှင့်သော ပါးချပ် ကလေးနှင့် ရုံကြိုးနီကလေးကိုထုတ်ပြရာ ကျောင်းသားများလည်း ဇော်ဟိတ်နှင့် လူချင်းလဲချင်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဇော်ဟိတ်ကို ကြည့် နေကြ၏။ သူတို့သည် မြင်းကလေးကို ဇော်ဟိတ်ကျင့်ပြီးသောအခါ၌ မိမိတို့ တစ်လှည့်တစ်ပတ် စီးခွင့်ပြုပါရန် ဇော်ဟိတ်ကို မည်ကဲ့သို့ လက်ဆောင်ထိုးရပါမည်နည်းဟု အသီးသီး စဉ်းစား စိတ်ကူးကြ၏။

ကျောင်းသားများ ပြန်သွားကြသောအခါ ဇော်ဟိတ်မှာ မိမိ

မြင်းနှင့် တစ်ယောက်တည်း နေရခွင့်ရပေပြီဟု ဝမ်းမြောက်စွာ မြင်းစောင်း ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း အရဲစွန့်၍ ဝင်စမ်းလေ၏။ မြင်းကလေးသည် မသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့် ဇော်ဟိတ်ကို ကြည့်လျက် ကန်တော့မည် ပြင်သည့်လက္ခဏာဖြင့် ဖင်လှည့်လေရာ ဇော်ဟိတ်က အိတ်ထဲ၌ ဝှက် ထားသော ထန်းလျက်ခဲကို ထုတ်လျက် “ကျောက်နီရော ရော ဟု ပြော၍ လက်လှမ်းလိုက်သောကြောင့် မြင်းကလေးသည် နှာခေါင်းဖြင့် ပြင်းစွာ ရှိုက်လျက် အနံ့ခံပြီးမှ ထန်းလျက်ခဲကို နှုတ်ခမ်းဖြင့်ဖမ်းလေ၏။ ဤတွင် ဇော်ဟိတ်က ဦးစွန်းဖုတ်ကိုကိုင်ကာ ပွတ်သပ်ပေးလေ၏။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝတစ်ခုမှာ ကြောက်တတ်မှန်းသိလျက် ခြောက်လှန့်တတ်သော် လည်း ရဲလွန်းသောလူကိုမူ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခံနေတတ်လေသည်။ ဇော်ဟိတ်မှာ အရဲစွန့်တတ်သော ဝါသနာရှိသည့်ပြင် ထန်းလျက်ခဲဖြင့် လည်း လက်ဆောင်ထိုးပြီးဖြစ်သောကြောင့် မြင်းသည် ဇော်ဟိတ် ကိုင် တွယ် ပွတ်သပ်ခြင်းခံရုံမျှမက တစ်ကိုယ်လုံး ဖြီးပေးခြင်းကိုလည်း ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခံနေလေ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် မြင်း၏ဦးစွန်းဖုတ်ကို ကျစ်ဆံကျစ်ပေး၍ လည်ဆံမွေးကိုလည်း ဖြီးပေးသေး၏။

ထိုအခိုက်၌ မိခင်ဒေါ်ဂျမ်းဖြူရောက်လာ၍ မြင်းနှင့် သား ကလေးသင့်မြတ်နေကြသည်ကို ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသော်လည်း ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက် ထင်းများကို ထင်းပုံမှ မီးဖိုချောင် သို့ရောက်အောင် သယ်ပေးခြင်း၊ နွားမများကို ခြံထဲသို့ မောင်းသွင်းခြင်း စသော နေ့စဉ်အလုပ်များကိုလုပ်ပြီးမှ မြင်းစောင်းသို့ကပ်ရန် သွန်သင် လေ၏။

နံနက်တိုင်း၌ ဇော်ဟိတ်သည် မိခင်က နှိုးမှ အိပ်ရာမှ ထတတ် သော်လည်း မြင်းကလေးရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ မည်သူမျှ မနှိုးရ

တော့ဘဲ မိုးမလင်းမီထ၍ မြင်းစောင်းသို့ ပြေးကြည့်၏။ ပထမ ရက်များ၌ မြင်းကလေးတစ်ကောင်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ အိပ်မက်မက်ခြင်း ဖြစ်နေမည် လောဟု စိုးရိမ်စွာ မြင်းစောင်းသို့ ပြေးသွားလေရာ ကျောက်နီကို မြင်ရ သောအခါမှ စိတ်အေးသွားလေတော့သည်။ ကျောက်နီကလည်း နံနက် တိုင်း ဇော်ဟိတ်လာသောအခါတွင် 'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း' မည်၍ ထန်းလျက်တောင်းတတ်လေပြီ၊ ရုတ်တရက် မရခဲ့လျှင် မြေကြီးကို ခွာဖြင့် ပေါက်၍ တောင်းလေတော့သည်။ ထန်းလျက်တစ်ခဲ ဝါးစားစဉ်အတွင်း ၌လည်း စောင်းအတွင်း ပတ်ချာလှည့်ကာ ရွှင်မြူးခြင်းကို ပြလိုက်သေး ၏။

မကြာမီ မှတ်ကြီးရောက်လာ၍ မှတ်ကြီးက မြင်းတည်းဟူသော သတ္တဝါများ၏ ဝါသနာကို 'လက်ချာ' ပေးလေ့ရှိ၏။ မှတ်ကြီးမှာ ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် မြင်းအမှုထမ်းအနွယ်ဖြစ်၍ မြင်းများအကြောင်းကို နှုတ်တိုက်သွန်သင်ခြင်း ခံခဲ့ရသဖြင့် အများကြီး နားလည်၏။ မြင်းများ သည် ခွာအောက်၌ ကပ်နေသော အညစ်အကြေးများ ခြစ်ခွာပေးခြင်းကို သဘောကျကြောင်း၊ သူတို့ကိုကိုင်တွယ်သည့်အခါ စကားပြောရင်း ကိုင်တွယ်ရကြောင်း စကားကို နားမလည်သော် လည်း သခင်၏ အသံနေ အသံထားကို နားလည်ကြောင်း၊ ငေါက်လျှင် ငေါက်မှန်းသိ၍ ချောလျှင် ချောမှန်းသိသောကြောင့် ကြင်နာယုယခြင်းကို နှစ်သက်ကြောင်း၊ ခရီး ပန်းလှ၍ လဲတော့မတတ်ဖြစ်နေသော မြင်းတစ်ကောင်ကို 'မဝေးတော့ပါ ဘူး ငါ့သားကြီး၊ တစ်ချီလောက် ကြိတ်လိုက်စမ်းပါဦးကွယ်' ဟုဆိုကာ လည်ပင်းကို ပုတ်ပေးလိုက်ရာတွင် လတ်ဆတ်လာ၍ ကြိုးစားသည်ကို တွေ့ရဖူးကြောင်း။ ကြောက်လန့်၍ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော မြင်းတစ် ကောင်ကိုလည်း 'မကြောက်ပါနဲ့ကွ သားကြီးရ၊ သစ်ငုတ်တိုကြီးပါကွ' ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ရှေ့သို့တိုး၍ ရဲဝံ့စွာသွားဖူးကြောင်း စသည်ဖြင့် ဥဒါဟ

ရုဏ်များနှင့်တကွ ပြောပြလေ့ ရှိ၏။

မှတ်ကြီးသည် ပြောင်းရိုးစင်းရင်း ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ပြောပြလေ့ရှိရာ ဇော်ဟိတ်သည် အနီးတွင်ထိုင်ကာ ကြားနာမှတ်သား လေ့ရှိ၏။ မှတ်ကြီးသည် မြင်းများကို ကိုင်ပုံတွယ်ပုံ စီးပုံကျင့်ပုံတို့ သာမက မြင်းရောဂါများကိုလည်း နားလည်သည်။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်၌ အသားကျစီးသော မြင်းများ၌လည်း မှတ်ကြီးသည် ချန်ပီယံမြင်းသမား ဖြစ်၏။ အခြားမြင်းစီးသမား စီး၍ မြင်းတစ်လုံးခန့်ပြတ်၍ ရှုံးဖူးသော မြင်းကို မှတ်ကြီးက နိုင်အောင်စီးဖူးလေသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ နံနက်ချိန်၌ ဇော်ဟိတ်က မြင်း ဇောင်းမှ အထက်သစ်သားတန်းကို မြတ်ပေးလိုက်ရာတွင် ကျောက်နီ သည် ဇောင်းပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာ၍ ဝင်းထဲ၌ လေးငါးပတ် လှည့်ပြေးပြီး လျှင် စည်ပိုင်းထဲမှရေကို သောက်နေတတ်၏။ ရေသောက်ရာတွင် လည်း နှုတ်သီးကို နှာပေါက်ဝသို့ ရောက်အောင် နှစ်၍ သောက်သဖြင့် ဇော်ဟိတ်က ကျေနပ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နှုတ်သီးဖျား ကလေး လောက်သာ နှစ်၍ သောက်တတ်သောမြင်းသည် သတ္တိညံ့တတ်သည် ဟု မှတ်ကြီးက ပြောပြထားသည်ကို ကြားရဖူးသောကြောင့်ပေတည်း။ ဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်နီ၏ ကျယ်ဝန်းသောရင်အုပ် နှာသီးနှင့် နဖူးပြင် တို့ကို မြင်ရသဖြင့်လည်း အားရကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

ဇော်ဟိတ်မှာ ကျောက်နီ၏ နားရွက်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လည်း စိတ်သဘောအခြေအနေကို အကဲခတ်တတ်လေပြီ။ နားရွက်များ သည် ထောင်ချည်တစ်လှည့် လဲချည်တစ်ခါ နေတတ်ပေရာ နားရွက် 'ပေ'သည့်အခါ စိတ်ဆိုးခြင်းမဟုတ် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုဖော်ပြ၍ ရှေ့သို့

စွင့်နေသည့်အခါ စုံစမ်းခြင်း သို့မဟုတ် ကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းကို ဖော်ပြလေသည်။

ရှေးဦးစွာ မှတ်ကြီးသည် ဇော်ဟိတ်အား ကျောက်နီကို ပါးချပ်နှင့် ဆွဲဖို့ သင်ပေး၏။ ပါးချပ်တပ်ပြီးပေးပြီးနောက် ဇော်ဟိတ်က ကျောက်နီကို ဆွဲသည့်အခါ ကျောက်နီသည် ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ တောင့်ကာမလိုက်ဘဲ ရပ်နေ၏။ ဇော်ဟိတ်က ထန်းလျက်ခဲမပြဘဲ ကြိုးတောင့်ရုံနှင့် လိုက်လာလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ကြိုးမပါဘဲ ဇော်ဟိတ်ခေါ်ရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါတတ်လေတော့သည်။

ထိုမှအဆင့်တက်သောအခါ ဇော်ဟိတ်သည် ပါးချပ်ကြိုးရှည်ကို အဖျားမှကိုင်လျက် စက်ဝိုင်းအလည်၌ ရပ်ပြီးလျှင် လျှာဖြင့် 'တလပ် တလပ်' မြည်ပေ၏။ ကျောက်နီသည် ရှေ့သို့ လှမ်းတက်၍ စက်ဝိုင်းကို ပတ်ချာလှည့်ကာ လျှောက်လေရာ အလေ့အကျင့်ရသောအခါတွင် လမ်းလျှောက်သွားဆဲ ဇော်ဟိတ်က 'တလပ် တလပ်' မြည်ပေးလျှင် ကျောက်နီက သုံးချောင်းထောက်လှည့်ပြေး၏။ ဤမှတစ်ဖန် မြည်ပေးပြန်သော် ကျောက်နီသည် ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးလေတော့သည်။ မြင်းသတ္တဝါသည် ခြေထောက်ကို အသုံးပြုလျှင် ပျော်ရွှင်တတ်သော သဘာဝရှိသည့်အတိုင်း ကျောက်နီသည် နောက်ဆုံးတွင် ဤကဲ့သို့ လှည့်ပတ်ပြေးရခြင်းကို သဘောကျလျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျောက်နီမှာ ဗွေဆိုးကလေးပါလာလေသလော မဆိုနိုင်။ ကောင်းမွန်စွာ နားထောင်နေရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖောက်လာ၍ ဇော်ဟိတ်ကို ကိုက်ချင်ကန်ချင်သော အကျင့်ဆိုးကလေး ဖော်ပြတတ်၏။ ဇော်ဟိတ်မူကား ဖျတ်လတ်သော လူငယ်ကလေးဖြစ်၍ ထိခိုက်မိသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ဖခင်ဦးသာစုကမူ စွမ်းစွမ်း တမံထူးချွန်ချင်သော မြင်းသာမှန်လျှင် ရံဖန်အကျင့်ဆိုးကလေး ရှိရမည်။ ကျွဲလိုမြင်းသည် မချွန်နိုင်ဟု ပြော၍ ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။ ဇော်ဟိတ်၏

ဖျတ်လတ်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးသာစုသည် ကြိုးရှည်ပါးချပ်နှင့် လှည့်ပတ်ပြေး
တတ်အောင် သင်ပေးခြင်းကိုမူ သဘောမတူခဲ့ချေ။ ‘မင်းတို့ဟာက
ဆက်ကပ်ပွဲထဲကလို မျက်လှည့်ပြစားတဲ့ မြင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်တော့မယ်ကွ၊
မြင်းဆိုတာမျိုးဟာ သိပ်ပြီးယဉ်အောင် သင်ထားလို့မကောင်းဘူးကွ၊
ယဉ်လွန်းတဲ့မြင်းဟာ မစွန့်ချင်တတ်ဘူး။ သခင်ကိုညာစားပြီး အပါး
ထုတ်ဇာတ်တယ်’ဟု ကန့်ကွက်တတ်လေသည်။

*

ကျောက်နီကို ကုန်းနှီးတင်ဖို့ ကျင့်ပေးရသောအလုပ်မှာ
အတော်ပင် ခဲယဉ်း၏။ ကုန်းနှီးမှာ မြန်မာကုန်းနှီးဖြစ်လေရာ ကျောက်နီ
ကျောပေါ်သို့ ကုန်းနှီးတင်၍ ဝမ်းပတ်ကြိုးတပ်မပြီးမီ ကျောက်နီသည်
ပတတ်ရပ်၍လည်းကောင်း၊ နောက်ခြေများကို မြှောက်ကန်၍ လည်း
ကောင်း ကိုယ်ကိုခါချခြင်းဖြင့်၊ ၎င်းကုန်းနှီးကို ကျောပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျ
သွားစေ၏။ ဝမ်းပတ်ကြိုးမပတ်သေးမီ ကုန်းနှီးကို တင်လိုက်ရင်း ခါချ
လိုက်ရင်း၊ ကောက်တင်လိုက်ရင်း ပေါက်ချလိုက်ရင်းဖြင့် မြင်းရောလူပါ
မောဟိုက်သည့်တိုင်အောင် အထပ်ထပ်ပြုလုပ်ရ၏။ နောက်ဆုံး၌
မှတ်ကြီးနှင့် ဇော်ဟိတ်တို့ ချွေးလုံးကြီးများကျ၍ ကျောက်နီလည်း
ခြေတဖက်ကိုမျှ မကြွနိုင်အောင်ရှိသောအခါမှ ကုန်းနှီးတင်ထားသည်ကို
ငြိမ်လျက်ခံနေလေတော့သည်။ ဤတွင် ဝမ်းပတ်ကြိုးတင်းပေးမည်ဟု
ချဉ်းကပ်ရာ၌လည်း ကိုက်လား ကန်လား လုပ်ပြန်တော့သည်။ ဤနည်း
အားဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ပေးသောအခါမှ ကျောက်နီသည်
ကျောပေါ်၌ ကုန်းနှီးတင်၍ ဝမ်းပတ်ကြိုးဖြင့် တင်းကျပ်အောင် စည်း
ထားခြင်းကို ခံလေတော့သည်။

ကုန်းတင်ခံသည့်နောက် ကုန်း'ယဉ်'သွားအောင်ပစ်ထား၍
 ဖြုတ်ချိတ်ချိတ် လုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ကုန်းနှီးသည် သူ့အား အန္တရာယ်
 တစ်စုံတစ်ခု မပြုတတ်သည့်အဖြစ်ကို ကျောက်နီ သိသွားအောင် လုပ်
 ပေးရ၏။ ထို့နောက် ဇော်ခွံ့ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးရပြန်ရာ မှတ်ကြီးသည်
 ကျောက်နီ၏ပါးစပ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု ခွံ့ထားခြင်းကို ခံစေခြင်းငှာ နွယ်ချို
 တစ်စကို ခွံ့ပေးထားဖို့ ဇော်ဟိတ်အား သင်ပြ၏။ ဤအလုပ်များကို
 မှတ်ကြီးကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘဲ ၁၁-၁၂ နှစ်သားမျှသာရှိသော ဇော်ဟိတ်
 လုပ်တတ်အောင် သင်ပြရုံမျှ သင်ပြပေးလေသည်။ မှတ်ကြီးက 'ငါပါ
 ကူပြီး အတင်းခွံ့ပေးရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဇွတ် လုပ်ရင် မြင်း
 ပျက်တယ်ကွ၊ ဆင်တစ်စ၊ မြင်းတစ်စ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တစ်စ၊တစ်စ
 တဖြည်းဖြည်း သင်ပေးရတယ်၊ တစ်ခါတည်း အတင်း မလုပ်လိုက်ရဘူး၊
 တစ်ခါလန့်သွားရင် နောင်ကို ဇော်ခွံ့တိုင်း၊ လန့်လန့် ပြီး ကလန်ကဆန်
 လုပ်နေတတ်တယ်ဟု ပြောပြလေသည်။

ဇော်ခွံ့ခံ၍ ဦးခေါင်းတွင် အုပ်ခက်တပ်ထားသောအခါ
 ကျောက်နီသည် ဦးခေါင်းကို ဝဲယာသို့ ရမ်းခါ၍ ဇော်ကို လျှာနှင့်ထိုးပြီး
 ရင်ထိုးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသဖြင့် ပါးစောင်တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သွေးများ
 စို့လာ၏။ ထို့ပြင် အုပ်ခက်ကို ဦးခေါင်းမှပြုတ်ကျစေရန် တိုင်နှင့်ပွတ်ချ
 ၏။ နားရွက်များသည် ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်နေ၍ မျက်လုံးများမှာ လည်း
 ရဲရဲနီလျက် မကျေနပ်သောအမူအရာကို ဖော်ပြ၏။ ဦးသာဓုကမူ ဤ
 အခြင်းအရာများကို ရပ်ကြည့်ရင်း မကြံဖူးအောင် ထူးသော မြင်းတစ်
 ကောင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်၏။ ဖြစ်ထွန်းမည့် မြင်းမှန်လျှင်
 လေ့ကျင့်ဖို့မလွယ်ကူတတ်ဟူ၍ ပြောပြရာ မှတ်ကြီးကလည်း ထောက်ခံ
 လေသည်။

ဇော်ဟိတ်မှာ ပထမ၌ ကျောက်နီ၏ကျောပေါ်သို့ တက်၍

ကိုင်ရမည့် အချိန်ကာလကို ဝမ်းမြောက်စွာ မျှော်လင့်မိရာမှ အထက်ပါ အခြင်းအရာမျိုးကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ၌ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ တက်၍ ထိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ချတော့မည်မှာ သေချာ၏။ မြင်းပေါက်ချ၍ ကျောပေါ်မှ လိမ့်ကျခြင်းသည် ရှက်ဖွယ်ရာ မဟုတ် သော်လည်း တစ်ဖန် ပြန်မတက်နိုင်ခဲ့လျှင် ဖခင်နှင့် မှတ်ကြီးတို့၏ မျက်စိ၌ ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မည်။ ဇော်ဟိတ်မှာ ကျောက်နီကို ကုန်းတင်ဖို့ကျင့်ပေးသောနေ့မှစ၍ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်းပေါ်မှ ဆယ်ကြိမ် မက လိမ့်ကျပြီးခဲ့လေပြီ။

ထိုအတောအတွင်း ကျောက်နီမှာ တစ်နေ့တခြား 'မြင်းခွင်ကျ' လျက်ရှိနေပြီ။ ခြေတံရှည်ကလေးနှင့် 'ကလန်ကလား' ရှိနေသော မြင်း ကလေးတစ်ကောင်အဖြစ်မှ 'မြင်းလုပ်လာပြီဖြစ်၍ မြင်းကြီးတစ်ကောင် ၏ အဆက်အကွင်းမျိုး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ အရပ်ပုသည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဆပ်ကပ်ပွဲထဲက 'ရှက်တလန် မြင်းပုကလေးများကဲ့သို့ အဆက်အကွင်းကျနစွာ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ဇော်ဟိတ်၏ ဖြီးလိမ်း ပွတ် တိုက်ခြင်းကြောင့် အမွေးများလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် နေရောင် တွင် ရဲရဲနီ၍ အလွန်ချောမောလှပခဲ့လေပြီ။ ဇော်ဟိတ်က ခွာအိုးများ မအက်မကွဲစေရအောင် ဆီသုတ်ပေးထားသဖြင့် ဖလားကို မှောက်ထား သကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ရှိနေကြလေတော့သည်။

ဦးသာစုက 'ကျောက်နီ တော်တော် ထွားလာခဲ့ပြီ၊ ဟေ့ သင်္ကြန် တက်ပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့လောက်ကျရင် မင်းတက်စီးနိုင် လောက်ပြီ ထင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲဟေ့ ဇော်ဟိတ်'ဟု မေးရာ ဇော်ဟိတ်က ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြင့် 'စီးမှာပေါ့အဖေ'ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ရေတွက်သော် သင်္ကြန်ကျဖို့ ၁၅ ရက်ခန့်သာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍ 'ကျောက်နီကို ကတ္တီပါကုန်းနှီးအသစ်ကလေးနှင့်

တက်စီးရမည့်နေ့တွင် သင်္ကြန်မိုးရွာချ၍ ကုန်းနှီးသစ်ကလေး မပျက်စီး ပါစေနှင့်ဟူ၍ ဇော်ဟိတ် ဆုတောင်းမိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျောက်နီသည် ဇော်ဟိတ်ကို ခင်မင် လျက်ရှိပြီဖြစ်၍ လယ်ကွင်းထဲ၌ လွှတ်ထားရာမှ ဇော်ဟိတ်က လေချွန် ခေါ်လိုက်လျှင်ပင် ပြေးလာတတ်လေပြီ။ ဇော်ဟိတ်မူကား ဤအခြင်း အရာအတွက် ကျောင်းသားများအပေါ်၌ အသားယူလှပေရာ ကျောင်း သားကလေးများကလည်း လူပြည်၌ ဇော်ဟိတ်ဖြစ်ရခြင်းကဲ့သို့ ကုသိုလ် ထူးချွန်သောအဖြစ်သည် မရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့ကြလေတော့သည်။ ဇော်ဟိတ်သည် မှတ်ကြီး၏ သွန်သင်ချက်အရ ကျောက်နီကို ကိုင်တွယ် သည့်အခါတိုင်း လက်ကိုင်ပဝါတွင် ပျားရည်နံ့ကလေးရအောင် သုတ်လိမ်းထားလေ့ ရှိ၏။

ဤရက်များအတွင်း မှတ်ကြီးသည် ဇော်ဟိတ်အား မြင်းစီး ခြင်းအတတ်နှင့်ပတ်သက်၍ တဖွဖွပြောပြလျက်ရှိ၏။ 'မြင်းကျောပေါ် ရောက်တော့ လိမ့်မကျအောင် မြို့ကို ဒူးနဲ့ညှပ်ထားကွနော်၊ လက်နဲ့ လှမ်းကိုင်မထားနဲ့ကွ၊ သိပ်အရပ်ဆိုးတယ်၊ နည်းလမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ လိမ့်ကျလည်း ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျလို့ သေနိုင်တာ မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လောက် မြင်းစီးတော်တဲ့လူဖြစ်ဖြစ် မြင်းက အဟုတ်ကျအောင် ပေါက်ချရင် ကျနိုင်တာချည်းပဲကွ၊ သို့သော် အရေး ကြီးတာက ဘာလဲဆိုတော့ မြင်းကပေါက်ချလို့ လူလိမ့်ကျပြီး ချက်ချင်း ပြန်မတက်နိုင်လို့ရှိရင် မြင်းက ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး သွေးကြီး သွားတတ် တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် မြင်းကနိုင်ပြီး လူကရှုံးသွားရော။ လိမ့်ကျရင်း ပြန်တက်ရင်း လိမ့်ကျရင်း ပြန်တက်ရင်းလုပ်နိုင်မှ မြင်းက လက်လျှော့ပြီး နောင်ကို ပေါက်မချတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ခံနေတယ်ကွ' စသည်ဖြင့် ပြောပြ ထားလေ၏။

‘ဟိုနေ့မှာ မိုးမရွာပါစေနဲ့ဗျာ’

‘ဘာကြောင့်လဲကွ၊ မင်းက ရွံ့လူးမှာကြောက်လို့လား’

‘ဒါကြောင့် မှုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကုန်းနှီးသစ်ကလေး ပျက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ’

စင်စစ်သော်ကား ရွံ့တွေနှင့် ချောနေခဲ့လျှင် ကျောက်နီသည် မိမိအပေါ်သို့ ဖိလျက်ချောလဲ၍ ပေါင်ကျိုးသွားမည်ကို တွေးတောမိ သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

*

ကျောက်နီကို ကုန်းတင်ပြီးသည့်နောက် ဇော်ဟိတ်သည် နင်းကွင်းပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်တင်၍ စမ်းကြည့်၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့ မရောက်မချင်း လွှားတက်ဖို့ မကြံရွယ်ချေ။ အင်္ဂလိပ် ကုန်းနှီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ခြေတင်ပြီးမှ လွှားတက်နိုင်မည်ဖြစ်၍ အလွန်နေရာ ကျသည်ဟု ဇော်ဟိတ် စိတ်ကူးမိ၏။ မြန်မာကုန်းနှီးဖြစ်နေ၍ မှတ်ကြီး က ဇက်ကိုကိုင်ပေးစဉ် ဇော်ဟိတ်က လွှားတက်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဇော်ဟိတ်မှာ ဤမျှမက မြင့်သောဘားတန်းပေါ်သို့ လွှားတက်နိုင်ခဲ့ လေပြီ။

သင်္ကြန်နီးကပ်လာလတ်သော် ဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်နီကို ကုန်းတင်ပြီးနောက် ရှေ့မှဆွဲ၍ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်မျှ အတူတကွ လမ်း လျှောက်တတ်ကြလေသည်။

ဇော်ဟိတ်မှာ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်္ကြန်အကြိုနေ့နံနက်တွင် အရုဏ်တက်ချိန်ဝယ် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ ရွာအနီးလယ်ကွင်းများမှာ ရေများဖွေးလျက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ဇော်ဟိတ်သည် နံနက်စောစောထ၍ ကျောက်နီ၏လောင်းသို့ ချဉ်းကပ်

သောအခါ မြင်းကလေးမှာ မိုးနဲ့ကြောင့် အထူးမြူးလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန် ဌိုမှု မိုးတိတ်သွားပြီဖြစ်၍ ကြက်များသည် အပြင်သို့ထွက်ကာ အစာ ကောက်လျက် ရှိကြ၏။ ကျောက်နီလည်း ဇောင်းပြင်သို့ထွက်၍ အခါ တိုင်းကဲ့သို့ ပြေးချင်ဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ဇော်ဟိတ်က ခြေထောက်များ ကို ရေစွတ်စို၍ အအေးမိသွားမည်စိုးသည်နှင့် မြင်းကို အပြင်သို့ မလွှတ်ဘဲထား၏။

ကျောင်းသွားချိန် နီးလတ်သော် ဇော်ဟိတ်သည် မှတ်ကြီးနှင့် တွေ့၍ တိုင်ပင်ကြည့်ရာ ဇော်ဟိတ်က ကျောက်နီကို မလွှတ်ဘဲ ထားလိုက်သော်လည်း မှတ်ကြီးက ‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွ၊ မြင်းကလေး ဆိုတာ မိုးရွာရင်မြူးပြီးပြေးရမှ ကျန်းမာတယ်၊ ဇောင်းထဲမှာ လှောင် ထားရင် အညောင်းမိတတ်တယ်ကွ’

“မိုးရေစွတ်ပြီး အအေးမိသွားမှာ စိုးတယ်ဗျ”

“မရွာပါဘူးကွာ တိမ်ပုတ်တွေမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မတော်လို့ မိုးရွာရင် ကျောက်နီကို ခင်ဗျား သွင်းထား လိုက်မလား”

“အေးလေ ဦးကြီးနဲ့ ငါနဲ့ မြို့အုပ်ဆီ သွားစရာတော့ရှိတာပဲ၊ အချိန်မီပြန်ရောက်ရင် သွင်းထားလိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မရွာပါဘူးကွာ ငါသိပါတယ်”

“ဇော်ဟိတ်လည်း ကျောက်နီ၏ ဇောင်းကို ဖွင့်လွှတ်လိုက်ရာ ကျောက်နီလည်း ရေများဖွေးနေသော လယ်ကွင်းများဆီသို့ ခုန်မြူးကာ ပြေးသွားလေ၏။

ဇော်ဟိတ်သည် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ တစ်နာရီအတွင်း မိုးပေါက်များကျလာခဲ့လေပြီ။ မှတ်ကြီးမှာ စာကောင်းစွာ မတတ်သော်လည်း အမှတ်သညာ ကောင်းသူဖြစ်၍ အများအားဖြင့်

မှန်ကန်အောင် အကဲခတ်တတ်၏။ ထိုနေ့အဖို့မူကား မှတ်ကြီးမှာ အကဲခတ်လွဲခဲ့လေပြီ။ မိုးပေါက်များသည် သက်ငယ်မိုးထားသော ကျောင်းပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကျစပြုကတည်းက ဇော်ဟိတ်သည် ဦးခေါင်းကြီးသွား၍ နားထင်များ ပူတက်သွားလေရာ ထိုထက် သည်း ထန်စွာရွာသောအခါတွင်မူကား ဇော်ဟိတ်မှာ စာထဲ၌ စိတ်ရောက်မည် ဝေးစွ။ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက် တစ်ချောင်းထောင်ပြု၍ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အိမ် ပြန်ပြေး၍ မြင်းကို ဇောင်းထဲသို့သွင်းဖို့ စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ပေါ်ပေါက်သွားပါက အရိုက်ခံရမည်ကြောက်သည်နှင့် ကိုမှတ်ကြီး သွင်းထားကောင်းပါ၏ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အောင့်အည်းနေရလေ၏။

*

ကျောင်းဆင်းချိန်၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာဆဲဖြစ်သော်လည်း ဇော်ဟိတ်သည် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းလျက် မိုးထဲတွင် ပြေးလာခဲ့၏။ ရွာပြင်သို့ရောက်၍ လယ်ကွင်းထဲ၌ ရပ်နေသော ကျောက် နီကို မြင်သောအခါ ဇော်ဟိတ်သည် ခါးတောင်းမြောင်လှအောင် ကျိုက် ၍ ခြေကုန်ပြေးသွားပြီးလျှင် မြင်းကို ဦးစွန်းဖုတ်မှ ကိုင်ဆွဲလျက် ဇောင်းထဲ သို့ ဆွဲသွင်းခဲ့၏။ ရင်ထဲ၌မူကား အအေးမိချေ တော့မည်လောဟု တဒိတ်ဒိတ်လှုပ်ခုန်လျက်ရှိ၏။ ထိုအတောအတွင်း လေပြင်းတိုက်ခတ် သဖြင့် တစ်ချက် တစ်ချက် တုန်သွားလေရာ ဇော်ဟိတ်သည် ဂုန်နီအိတ် တစ်လုံးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်တိုက်ပေး၍ ခြောက်သွေ့သောအခါမှ အိမ်ဘက်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

မှတ်ကြီးနှင့် ဦးသာစုတို့မှာ မြို့အုပ်အိမ်မှ ပြန်မရောက်ကြ သေးချေ။ ဒေါ်ဂျမ်းဖြူမှာ နေလှန်းထားသော စပါးများကို ကတိုက်

ကရိုက်သိမ်းနေရသည့်အတွက်ကြောင့် ကျောက်နီကို သတိမရနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် ရေနွေးဖျောထားသော ကုလားပဲအနည်းငယ်ကို ယူလာ၍ ကျောက်နီအား ကျွေးသော်လည်း ကျောက်နီမှာ အစာကို အနည်းငယ်မျှသာ မြည်း၍ တစ်ချက် တစ်ချက် တုန်လျက်ရှိ၏။ ကျောပြင်မှာမူ အငွေ့တချောင်းချောင်း ထွက်လျက်ရှိ၏။

ညနေခင်း၌ မှတ်ကြီးတို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ။

“ကိုမှတ်ကြီးကလည်း မိုးမရွာဘူးဆိုဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ငါ့လူရာ၊ ငါ ဒီတစ်ခါ လွဲသွားတယ်ကွာ၊ ကျောက်နီ စိုသွားရောလားဟေ့”

“ရွဲရွဲစိုလို့ဗျား”

“ကိစ္စမရှိနိုင်ပေါင် ကိုယ့်လူရာ၊ မြင်းဆိုတာ မိုးကလေး တစ်ခါ တလေမိလို့ ကိစ္စမရှိနိုင်ပါဘူးကွ”

ဦးသာစုသည် ထိုစကားကို ကြားရ၍။

“ကျောက်နီမိုးစွတ်တာ ဘာဖြစ်သလဲကွ၊ မြင်းကပဲ၊ လူလိုက် လို့၊ လူတောင် တစ်ခါတလေ မိုးစွတ်ခံရသေးတာပေါ့ကွ၊ ဒါလောက်နဲ့ ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွ”

ထမင်းပွဲ၌ မိခင်သည် ဇော်ဟိတ် စိတ်မကောင်းသည်ကို သိ၍ ဟင်းဖတ်ကလေးများကို ဇော်ဟိတ် ပန်းကန်များထဲသို့ ရွေးထည့်ပေး သော်လည်း ဇော်ဟိတ်မူကား ကောင်းစွာ ထမင်းမစားနိုင်ချေ။ ထိုအခါ ဦးသာစုက ‘လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ်ကန်ပြီး ဂရုစိုက်လွန်းရင် မကောင်းဘူးကွ၊ ငါ တကယ် အမြင်ကတ်တယ်’ဟု ပြော၏။ မှတ်ကြီး မှာမူကား ဇော်ဟိတ် မျက်နှာမကောင်းခြင်းကိုမြင်၍ မိမိ၏ အပြစ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားကာ အားနာလျက်ရှိ၏။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ မှတ်ကြီးနှင့် ဇော်ဟိတ်တို့သည်

လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးဖြင့် မြင်းစောင်းသို့ သွားကြ၏။ ဇော်ဟိတ်က မှန်အိမ်ကို ကိုင်ထားစဉ် မှတ်ကြီးသည် ကျောက်နီအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြေထောက်များကိုစမ်းသပ်ခြင်း၊ နှာသီးဖျားသို့ ပါးနှင့် ကပ်ကြည့်ခြင်း၊ မျက်ခွံလှန်၍ မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းကိုဖြို၍ သွားဖုံးများ သို့ကြည့်ခြင်း၊ နားရွက်ခလောင်ထဲသို့ လက်ချောင်းလျှိုစမ်းခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ 'နည်းနည်းတော့ အအေးမိသွားတယ်ဟေ့၊ ငါ ပွတ်ပေးဦးမယ်'ဟု ပြော၍ မှတ်ကြီးသည် ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးဖြင့် ကျောက်နီ၏ ခြေထောက်၊ ရင်ဘတ်နှင့် ကျော ကုန်းတို့ကို ပွတ်တိုက်ပေးလေ၏။ အခါတိုင်း၌မူ ကျောက်နီသည် ဇော်ဟိတ်မှ တစ်ပါးမည်သူမှ ကိုင်တွယ်ခြင်းမခံသော်လည်း ယခုမှာမူ ငြိမ်ဝပ်စွာ ခံနေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မှတ်ကြီးသည် မိမိခြုံသော သက္ကလတ်စောင်ကို ယူခဲ့၍ ကျောက်နီ၏ ကျော၌ လွမ်းပြီးလျှင် ဝမ်းမိုက် နှင့်လည်ပင်းတို့တွင် ကြိုးဖြင့် ချည်ပေးလေ၏။

“ကိုင်း တော်လောက်ပါပြီ၊ မနက်ကျတော့ နေကောင်းသွား မှာပါ ငါ့လူရာ”

နံနက်မလင်းသေးဘဲ မှိုင်းမှိုင်းကြီးရှိသေးသော အချိန်တွင် ဇော်ဟိတ်သည် အိပ်ရာမှထလာ၍ မြင်းစောင်းသို့ ပြေးလာခဲ့ရာ မြင်း ချောင်းဆိုးသောအသံ ကြားသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။ စောင်းသို့ရောက်သောအခါ မှတ်ကြီးသည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို အနီးတွင် ချထား၍ ကျောက်နီ၏ ရင်ဘတ်နှင့် ခြေထောက်များကို သူ၏ လက် ကြမ်းကြီးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ့လူရာ၊ နည်းနည်း အအေးမိသွားတာပါ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေ ပျောက်သွားမှာပါကွ”

ဇော်ဟိတ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ကျောက်နီကို လှမ်းကြည့်

လိုက်ရာ မျက်လုံးမပွင့်တပွင့်ဖြင့် ထူအန်းသောမျက်ခွံများရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်လုံးထောင်၌ကား မျက်ဝတ်များ ခြောက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ခပ်ငိုက်ငိုက်ရှိ၍ နားရွက်များလည်း တွဲကျလျက် ရှိ၏။ ဇော်ဟိတ်က လက်လှမ်းပေးလိုက်သော်လည်း ကျောက်နီသည် ဇော်ဟိတ်၏လက်ဆီသို့ ဦးခေါင်းရွေ့မလာတော့ချေ။ ထို့နောက် ချောင်း တစ်ချက် ဆိုးလိုက်ရာ ကျောက်နီ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားတော့၏။ နှာသီးမှာလည်း နှာရည်အနည်းငယ် ယိုစီးကျလာ၏။

“ကျောက်နီ သိပ်နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်ဗျာ ကိုမှတ်ကြီး”

“နည်းနည်းပါးပါးပါကွ၊ မင်းတော့ ကျောင်းကိုသာ သွားပါ၊ ငါ ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားက ဒီပြင်အလုပ် လုပ်စရာရှိတော့ သူ့တစ်ကောင်ထဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ငါ ဘာမှမလုပ်ဖူး စိတ်သာချ၊ ကျောက်နီနေလို့ မကောင်း မချင်း ဘာအလုပ်မှ ငါမလုပ်ဘူး”

ဇော်ဟိတ်သည် နံနက်စာထမင်းကို တစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ်မျှသာ စား၍ ကျောက်သင်ပုန်းယူကာ ကျောင်းသို့ သွားလေရာ ဒေါ်ဂျမ်းဖြူ သည် သားကလေးစိတ်ညစ်သည်ကို ရိပ်မိ၍ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ‘မှတ်ကြီး ကုပေးပါလိမ့်မယ် သားရယ်၊ မှတ်ကြီးက မြင်းဆရာဝန်ပါ ကွဲ့၊ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်’ဟု ပြောသော်လည်း ဇော်ဟိတ် မူကား မကြည်ရွှင်လှဘဲ ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။

ကျောင်း၌ ဘာစာတစ်လုံးမှ နားမဝင်ခဲ့ဘဲ ဇော်ဟိတ်သည် အချိန်ကုန်သည့်တိုင်အောင် တက်ခဲ့၍၊ ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ပြန်လာသော အခါ သတင်းကောင်းကြားရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်သည်နှင့် အိမ်သို့ ရောက်မည်ကိုပင် ကြောက်နေလေတော့သည်။ အိမ်သို့ရောက်၍ စာအုပ်

များနှင့်တကွ မြင်းစောင်းသို့ တန်းသွားသောအခါ မှတ်ကြီးသည် ကတိ အတိုင်း ကျောက်နီအနီး၌ ကြပ်မတ်ကုသလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျောက်နီမူကား ရောဂါတိုးလျက် ရှိလေပြီ။ မျက်လုံးမဖွင့်တဖွင့်ရှိရာမှ လုံးဝ မှိတ်ထား၍ အသက်ရှူသော လေသံမှာလည်း နှာခေါင်းတည်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုတိုက်၍ ထွက်လာရသကဲ့သို့ ရွှိကနဲ၊ ရွှိကနဲ မြည်နေ တော့၏။ မျက်လုံးအကြည်ပေါ်တွင်လည်း အမှေးဖုံးအုပ်နေသကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာ မရှိတော့ချေ။ ကျောက်နီသည် အသက်ရှူကျပ်ဟန်ဖြင့် မကြာခဏ နှာမူတ်သော်လည်း သက်သာရာ ရဟန်မတူချေ။ အမွေးများ မှာလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်ခဲ့ရာမှ စုတ်ဖွားဖွား ညစ်ထပ်ထပ် ရှိနေ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် အလွန်စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာဖြင့် ကျောက်နီ ကို ကြည့်နေပြီးနောက်-

“ကိုမှတ်ကြီး . . .ကျွန်တော့်မြင်းကလေး နေကောင်းပါဦး မလားဗျာ”

မှတ်ကြီးသည် အဖြေမပေးဘဲ ဇော်ဟိတ်၏လက်ကို ယူ၍ ကျောက်နီ၏ပါးချိတ်အောက်သို့ စမ်းကြည့်စေရာ အကျိတ်ကြီးတစ်လုံး ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီအကျိတ်ကြီးလာတော့မှ ငါက ခွဲပေးရမယ်ကွ၊ ခွဲပြီးရင် ပျောက်မှာပါကွာ”

“ဒီဟာ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ဆုံဆို့နာခေါ်တယ်ကွ၊ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါကုပေးပါမယ်၊ ဒီထက် ဆိုးတာတွေတောင် ငါကုပေးလို့ ပျောက်တာတွေ အပုံကြီးပါပဲ၊ ကိုင်း ရေနွေးငွေ့နဲ့ လုပ်ပေးဦးမယ်၊ မင်းက ကူပေးနော်”

မှတ်ကြီးသည် ရွက်ဖျင်အိတ်ရှည်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဖွဲ့ကြမ်းများ ထည့်၍ ကာဘဲလစ်ဆီနှင့် တာလပင်ဆီအနည်းငယ် လောင်းထည့်

ပြီးလျှင် အိတ်ရှည်ကြီးကို မြင်း၏နှာခေါင်းတွင် စွပ်ပေး၍ မြင်းဦးခေါင်းတွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထား၏။ ထို့နောက် ဇော်ဟိတ်ယူလာခဲ့သော ရေနွေးကရားဖြင့် ရွက်ဖျင်အိတ်နံ့ဆေးတွင်ရှိသော အပေါက်ငယ်မှ ရေနွေးများလောင်းထည့်လေ၏။ အခိုးအလျှံများ တက်လာသောအခါ ကျောက်နီသည် တွန့်ဆုတ်သွားရှာ၏။ သို့ရာတွင် အငွေ့များကို ရှုရှိုက်မိသောအခါ ကျောက်နီမှာ အသက်ရှူချောင်လာသည့် လက္ခဏာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ခံနေ၏။ မှတ်ကြီးသည် ရေနွေးများ ဖြည့်စွက်လောင်းထည့်၍ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာအောင် အိတ်ကိုစွပ်ပေးထား၏။ နောက်ဆုံး၌ မှတ်ကြီးသည် အိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ရာတွင်၊ မြင်းအသက်ရှူချောင်၍ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသဖြင့် သက်သာသည့်လက္ခဏာရှိ၏။

ထို့နောက် မှတ်ကြီးသည် ကျောက်နီကို သက္ကလတ်စောင်ကြီးခြံပေး၍ ကြိုးများနှင့် သိုင်းပေးပြီးနောက် ‘ပျောက်ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ သိပ်မပူပါနဲ့’ ဟု ပြောသဖြင့် ဇော်ဟိတ်မှာ အတော်အတန် အားတက်လာ၏။

“ဒီကနေ့ည ကျုပ် စောင့်အိပ်မယ်ဗျာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့လူ မလိုပါဘူး၊ ငါစောင့်ကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ လိုတော့မှ ငါခေါ်ပါ့မယ်”

ညစာထမင်းစားကြသောအခါ ဦးသာစုသည် မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ဇော်ဟိတ်တို့၏အကဲကိုသာ ခတ်နေ၏။ မှတ်ကြီးကလည်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာစားသဖြင့် ထမင်းပွဲမှာ အလွန်ဆိတ်လှ၏။ မှတ်ကြီးက မြင်းဇောင်းထဲ၌အိပ်ရန် ဆင်းသွားသောအခါ ဦးသာစုသည် ဇော်ဟိတ်အား အင်္ဂလိပ်တက်လာစဉ်က ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော မြင်းနယ်သား လူစွမ်းကောင်းများအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ဇော်ဟိတ်မူကား လက်ပေါ်တွင် မေးတင်ကာ ဝိုင်လျက်ရှိ၏။ ဦးသာစု

သည် မိမိပြောသောပုံဝတ္ထုများကို ဇော်ဟိတ်နားမကြားကြောင်း သိရှိ၍ စာတစ်အုပ်ကို ယူဖတ်လေရာ ဇော်ဟိတ်သည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကိုယူ၍ မြင်းစောင်းသို့ ဆင်းသွား၏။ မှတ်ကြီးမှာ ကောက်ရိုးပုံပေါ်၌ အိပ်ပျော် လျက်ရှိရာ ဇော်ဟိတ်သည် အတန်ငယ် အသက်ရှူချောင်ဟန်တူသော ကျောက်နီကိုကြည့်၍ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား၏။

ဒေါ်ဂျမ်းဖြူက “မပူပါနဲ့သားရယ်၊ မှတ်ကြီးနားလည်ပါတယ် ကွဲ့၊ ပျောက်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောသော်လည်း ဇော်ဟိတ်သည် အသက် ပင့်ရှူလျက် အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားလေ၏။

နံနက်လင်း၍ မှတ်ကြီးသည် ဇော်ဟိတ်မထမီ ရောက်လာ သဖြင့် ဇော်ဟိတ်က ‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့’ဟု မေးလိုက်ရာ “တော်ပါရဲ့ကွဲ့၊ ဒီနေ့ သူ့အကျိတ်ကြီးခွဲပေးရမယ်ဟေ့၊ ခွဲပြီးရင် ပျောက်ကောင်းပါ ရဲ့ကွာ”ဟု ပြန်ပြော၏။

မှတ်ကြီးသည် ၆ နံပါတ် မောင်းချဓားကို ထက်လှအောင် သွေး၍ ခြေသလုံးမွေးပြတ်မှ ကျေနပ်တော့၏။ ဇော်ဟိတ်မူကား မြင်းစောင်းသို့ သွားမကြည့်တော့ဘဲ မှတ်ကြီးကိုသာ စောင်းကြည့်နေ တော့၏။ ဓားသွေးပြီးသောအခါမှ မှတ်ကြီးနှင့်အတူ စောင်းသို့လိုက် သွားရာ ကျောက်နီမှာ ရောဂါတိုးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်လုံး များမှာ မျက်ချေးခြောက်များဖုံးနေ၍ ဖွင့်မကြည့်တော့ချေ။ ဦးခေါင်း မှာလည်း ငိုက်စိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် နှာခေါင်းနှင့်မြေကြီး ထိလှမတတ် ရှိနေ၏။ အသက်ရှူရှိုက်တိုင်း ညည်းတွားသံပါသည်ကို ဇော်ဟိတ် ကြားရ၏။

မှတ်ကြီးသည် မြင်း၏ဦးခေါင်းကို ကိုင်မြှောက်၍ ပါးချိတ် အောက်တွင် ဓားဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခွဲလိုက်ရာတွင် ပြည်များ ပန်းထွက်လာ ၏။ ဇော်ဟိတ်က မြင်းခေါင်းကို ထူပေးထားစဉ် မှတ်ကြီးသည် အနာကို

ဆေးကြော၍ ဆေးထည့်ပေး၏။

“ကောင်းသွားမှာပါ၊ ပြည်တွေထွက်သွားတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကြောင့် နေမကောင်းတာကွ၊ ပြည်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကောင်းသွားမှာပဲ”

“သိပ်မှိုင်းတာပဲဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွ၊ တော်တော်ကြာတော့ လန်းလာမှာပါ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ကိုင်း မင်း စောင့်ကြည့်ရစ်ဦးနော်၊ အရေးကြီးရင် ငါ့ပြေးခေါ်လာ”

မှတ်ကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်နီအနီးတွင် ရပ်ကာ နားရွက်ကလေးများကို ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ ကျောက်နီမှာမူ ဇော်ဟိတ်ကို သိတော့သည့်လက္ခဏာမရှိဘဲ ဝိုင်လျက်သာ နေလေတော့သည်။ ထိုခဏ၌ ကောက်ရသည် အမြီးနဲ့ကာ ပြေးလာ၍ ဇော်ဟိတ်ကို ‘ပလူးနလူး’လုပ်လေရာ ဇော်ဟိတ်မှာ ကျောက်နီ မကျန်းမာနေခိုက်တွင် ကျန်းမာနေသောခွေးကို မကြည့်လိုသည်နှင့် ကန်ကျောက်လိုက်သဖြင့် ခွေးလည်း ဂိန်ခနဲမြည်ကာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

အတန်ကြာသော် မှတ်ကြီးရောက်လာ၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ရေနွေးငွေ့ ပေးပြန်၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်လာခြင်းမှတစ်ပါး ထူးခြားခြင်းမရှိဘဲ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်သာ နေလေတော့သည်။ ထိုရက်များမှာ သင်္ကြန်တွင်းဖြစ်၍ ဇော်ဟိတ်မှာ ကျောင်းမတက်ရချေ။

ထိုညနေ၌ ဇော်ဟိတ်သည် မည်သူ့ထံမှ အခွင့်မတောင်းဘဲ အိပ်ရာလိပ်ကို ဇောင်းထဲသို့ ရွှေ့လာခဲ့၏။ မိခင် ဖခင်တို့သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ တစ်ယောက်၏မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်

ကြ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် မြင်းစောင်းကို ပိတ်ဖို့မလိုတော့ဆို၍ ကောက်ရိုး ပုံပေါ်၌ အိပ်လေရာ မှတ်ကြီးမှာ တစ်လှည့် အနားယူ၍ အိမ်ထဲ၌အိပ်၏။ ဇော်ဟိတ်သည် မကြာခဏ ထကြည့်၍ မှတ်ကြီး မှာထားသည့်အတိုင်း ကျောက်နီ၏ ခြေထောက်များကို ပွတ်ပေး၏။ သန်းခေါင်ကျော်သော အခါမှ ဇော်ဟိတ် အိပ်ပျော်သွား၍ တရားနိုး လာသဖြင့် ထကြည့်လိုက် သောအခါ ဇောင်းထဲ၌ ကျောက်နီမရှိတော့ချေ။ ဇော်ဟိတ်သည် မှန်အိမ်ကိုဆွဲယူ၍ အပြင်သို့ထွက်ကြည့်ရာတွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့လှမ်းသွားနေသော ကျောက်နီကို မြင်သဖြင့် ဦးစွန်းဖုတ်မှ ဆွဲသွင်းလာခဲ့၏။ ကျောက်နီ၏ အသက်ရှူသံ သည် တရွှီးရွှီးမြည်အောင် ပြင်းထန်လေရာ ဇော်ဟိတ်လည်း ကောက်ရိုးပုံပေါ်သို့ ပြန်မတက်တော့ဘဲ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

မိုးမလင်းမီ မှတ်ကြီးရောက်လာ၍ မြင်းကို ကြည့်လျက် ငေးနေ၏။ ထို့နောက်မှ-

- “ငါ့လူရာ တဆိတ်လောက် မင်း ရှောင်နေလိုက်စမ်းကွာ”
- “ဘာကြောင့်လဲ ကိုမှတ်ကြီး”
- “မင်းမကြည့်ရက်တာ ငါလုပ်ရလိမ့်မယ်ကွ”
- “အမယ်လေး၊ ပစ်သတ်လိုက်တော့မလို့လားဗျာ ကိုမှတ်ကြီး”
- “မှုတ်ပါဘူးကွ နှာခေါင်းပိတ်နေလို့ အသက်ရှူမဖြစ်တော့ ဘူးကွ၊ လည်ချောင်းကို နည်းနည်းဖောက်ပေးရမယ်”
- ဇော်ဟိတ်မှာ လည်ချောင်းခွဲပေးခြင်းကို မကြည့်ရက်သော် လည်း ရှောင်နေရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။
- “ရှင်မှာဖြင့် လုပ်သာလုပ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကြည့်ဝံ့ပါတယ်”
- “ကိုင်း . . . ကြည့်ဝံ့ရင်တော့ မင်းက ခေါင်းကို ကိုင်ပေးကွာ”
- မှတ်ကြီးသည် ၆ နံပါတ်စားကို တစ်ဖန် သွေးပြီးနောက်

ဇော်ဟိတ်က မြင်းဦးခေါင်းကို မြှောက်ပေးသဖြင့် လည်ပင်းတင်းလျက် ရှိစဉ် လည်ချောင်းထဲသို့ ဓားဦးကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ကျောက်နီသည် တွန့်သွားသော်လည်း ရုန်းကန်ရန် ခွန်အားမရှိသောကြောင့် ဆတ်ဆတ် တုန်လျက်သာရှိ၏။ မှတ်ကြီးသည် လည်ချောင်းတွင် အပေါက်ဝိုင်းကလေးဖြစ်အောင် လှီးဖောက်လေရာ သွေးများစီးကျလာသည့်အထဲမှ ရှူးခနဲ ပန်းထွက်လာလေ၏။ မြင်းမှာ လေရှူရှိုက်နိုင်လေပြီ။ ဤတွင် ကျောက်နီသည် အားရှိလာသည်နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရုန်းဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် ဇော်ဟိတ်က ဦးခေါင်းကို အတင်းကိုင်ဖမ်းထားသည်နှင့် မတတ်နိုင်ဘဲရှိရာ အပေါက်ငယ်မှ လေသည် ထွက်ချက် ဝင်ချက်နှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ကျောက်နီမှာ နှာခေါင်းဖြင့် အသက်မရှူနိုင်သည်ဖြစ်၍ လည်ချောင်းပေါက်မှ ရှူရှိုက်ရာတွင် အပေါက်၌ သွေးခြောက်များခဲ၍ မပိတ်ဆို့စေရန် မှတ်ကြီးက ဝှမ်းကလေးဖြင့် မကြာခဏ သုတ်၍ ရှင်းပေးရ၏။

နံနက်စာစားချိန်တွင် မှတ်ကြီးက-

“မင်း သွားပြီး ထမင်းစားချေ၊ ငါ စောင့်ပြီး လုပ်ပေးရစ်မယ်၊ မင်းစားပြီးတော့မှ ငါ တစ်လှည့်သွားစားတုန်း၊မင်းက လုပ်ပေးရစ်”ဟု ပြောသည်နှင့် ဇော်ဟိတ်သည် မြင်းစောင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဇော်ဟိတ်မှာ အလွန်စိတ်ပျက်နေသည်ဖြစ်၍ ယမန်ညဉ့်က စောင်းထဲမှ ကျောက်နီ ထွက်သွားသည့်အကြောင်းကိုပင် မှတ်ကြီးအား ပြောမပြတော့ချေ။

မိခင် ဒေါ်ဂျမ်းဖြူသည် ဇော်ဟိတ်အား ဟင်းဖတ်ကလေးများ ထုညှိပေးသော်လည်း ဇော်ဟိတ်မှာ အစားအသောက်၌ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သင့်တော်ရုံသွတ်၍ စောင်းသို့ ပြန်သွားဖို့သာ အကြံပြုနေလေတော့သည်။ ဒေါ်ဂျမ်းဖြူကမူ ဇော်ဟိတ်အား မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ သား၏ အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်နေလေတော့သည်။ ဇော်ဟိတ်သွား

ခါနီး၌ဒေါ်ဂျမ်းဖြူက နွားနို့နှင့်ပြုတ်ထားသော ကုလားပဲကို ကျောက်နီ အဖို့ ယိုသွားရန်ပေးသော်လည်း ဇော်ဟိတ်က “မစားနိုင်တော့ပါဘူး အမေ၊ အပိုပါပဲ”ဆို၍ မယူဘဲ ဆင်းသွားလေ၏။

ဇောင်းသို့ရောက်သောအခါ မှတ်ကြီးက လေပေါက်မပိတ်စေ ရအောင် ဝါဂွမ်းဖြင့် သွေးခဲများကို မည်ကဲ့သို့ ဖယ်ရှားပေးရမည်ဟု ပြသ၍ ထမင်းစားတစ်လှည့် ထွက်သွားလေ၏။

ဦးသာစုသည် မြင်းဇောင်းသို့လာ၍ -

“ဟေ့လူ ဇော်ဂျီက လေးဘက် ကောင်းကောင်းကွဲပြီကွ၊ လာဟေ့ ငါစီးပြမယ် ကြည့်လှည့်စမ်း”

ဟုခေါ်ရာ ဇော်ဟိတ်က ဦးခေါင်း ရမ်းပြ၍ ငြင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးသာစုက ဇော်ဟိတ် စိတ်ညစ်နေသည်ကို နားလည်သော် လည်း အာရုံပြောင်းစေလိုသော အကြံဖြင့်-

“လိုက်ကြည့်လှည့်ပါကွ၊ ဇော်ဂျီက ခြေလှမ်းသိပ်ကြံနေတယ်၊ ခွာချရဲ လိုက်တာလဲလွန်ရော”

ဟု ထပ်လောင်း၍ ခေါ်ဆဲတွင် မှတ်ကြီး ပြန်ရောက်လာ၍

“နေပါစေ ဦးကြီးရယ်၊ သူ့မြင်း နေမကောင်းလို့ စိတ်ညစ်နေ တာ မမြင်ဘူးလားဗျ”

ဟု ငေါက်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ဦးသာစုမှာ တပည့်က ငေါက်သည်ကို သည်းခံ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်နီအနီးမှမခွာဘဲ လေပေါက်မပိတ် စေရန် ဝါဂွမ်းဖြင့် စောင့်၍ အလုပ်လုပ်ပေးနေရာ မွန်းတည့်ချိန်လောက် တွင် ကျောက်နီသည် မြေကြီးပေါ်သို့ လှဲအိပ်၍ လည်ပင်းကို ဆန့်ထား လေ၏။ ဤတွင် မှတ်ကြီးက-

“ကိုင်း ငါ့လူညောင်းလှပြီ၊ တစ်လှည့်လောက် နားချေဦး”ဆို၍

ကျောက်နီ အနီးတွင်ထိုင်သဖြင့် ဇော်ဟိတ်လည်း ဇောင်းပြင်သို့ ထွက် သွားလေ၏။

ဇော်ဟိတ်သည် အိမ်ဘက်သို့မသွားဘဲ ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ် သို့တက်၍ ထိုင်လျက် မှိုင်းနေလေရာ ကောက်ရရောက်လာ၍ အမြီးနဲ့ကာ သခင်၏အကဲကို ကြည့်နေ၏။ ဇော်ဟိတ်ကမူ ယခင်က ကန်ကျောက် မိသည့်အတွက် နောင်တရ၍ ခွေးကိုခေါ်ယူလေရာ ကောက်ရလည်း သခင်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ မရဲတရဲဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဇော်ဟိတ်၏ ဒူးပေါ်၌ ဦးခေါင်းတင်ကာ ဝပ်လေ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် ခွေး၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးရာ ကောက်ရလည်း ခွေးတို့၏ သဘာဝ အတိုင်း ယခင်က ကန်ကျောက်ခြင်းကို လုံးဝမေ့ပျောက်ပြီးဟန်နှင့် အမြီး နဲ့လျက် ကျေနပ်စွာ ခံနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ ဇော်ဟိတ်သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်း၍ မြင်းဇောင်းသို့လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျောက်နီမှာ မြေကြီးပေါ်၌ ဆန့်ဆန့်ကြီးလှဲလျက်ပင်ရှိ၍ မှတ်ကြီးက ဝါဂွမ်းဖြင့် လုပ်မြဲတိုင်း လုပ်ပေးနေရ၏။ ကျောက်နီ၏ အမွှေးများမှာ ညှင်းဆိုးကြီးရှိနေသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပြီဟူ၍ ဇော်ဟိတ် နားလည်၏။ မှတ်ကြီးသည် ဝါဂွမ်းကို ဇော်ဟိတ်သို့လှမ်းပေး၍ ဇော်ဟိတ်လည်း သူ၏နေရာ၌ ဝင်ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်ပါသော်လည်း တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ငိုက် သွား၏။

ညနေစောင်းတွင် ဒေါ်ဂျမ်းဖြူသည် ဇော်ဟိတ်အတွက် ညစာ ကို မြင်းဇောင်းသို့ လာပို့၏။ ဇော်ဟိတ်မူကား အနည်းငယ်မျှသာ စားနိုင်၍ ကျောက်နီအနီးတွင် ပြန်ထိုင်လေ၏။ ထိုည၌ ဇော်ဟိတ် သည် ကောက်ရိုးပုံပေါ်သို့ မတက်တော့ဘဲ ကျောက်နီအနီးတွင် ကောက်ရိုးများခင်း၍ အိပ်တော့၏။ မှန်အိမ်ကိုခေါင်းရင်း၌ ချိတ်ထား၍

လေပေါက်ကို မကြာ မကြာ ထ၍ ဖွင့်ပေးလေသည်။

ထိုည၌ လေပြင်းတိုက်ခတ်လေရာ ဇော်ဟိတ်သည် ချမ်းအေးသည်နှင့် စောင်ကြီးခြုံလျက်ကွေးရ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားတိုင်း ကျောက်နီအကြောင်းကိုသာ အိပ်မက်မက်လေတော့သည်။

နံနက်လင်း၍ ထကြည့်လိုက်ရာတွင် ဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်နီမရှိတော့သည်ကို တွေ့သည်နှင့် ကပျာကယာ ထလိုက် ပြေး၏။ ကျောက်နီ၏ ခြေရာများသည် မိုးရွာထားသဖြင့် ပျော့လျက်ရှိသော မြေကြီးပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လျက်ရှိရာ ဇော်ဟိတ်သည် ခြေရာခံလျက် လိုက်ပြေး၏။ ခြေရာများသည် ကုန်းမြင့်ဘက်သို့ တက် သွားသည်နှင့် ဇော်ဟိတ်လည်း အပြေးအလွှားလိုက်သွားလေရာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ လျှိုဘက် ချိုးဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုခဏ၌ လင်းတနှစ်ကောင်တို့သည် ကောင်းကင်၌ ဝဲလှည့်နေရာမှ လျှိုဘက်သို့ ထိုးဆင်းသွားသည်ကို ဇော်ဟိတ် မြင်လိုက်ရ၏။ အထက်ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း အခြားသော လင်းတများ ဝဲလှည့်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဇော်ဟိတ်လည်း ကုန်းမြင့်မှ လျှိုဘက်သို့ အတင်းဆင်းပြေးသွားရာ၊ ကမူကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်မိသောအခါတွင် ကျောက်နီကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလေပြီ။

ချုံများ၏ အကြား ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုပေါ်၌ ကျောက်နီသည် လဲလျောင်းလျက်ရှိရာ ခြေလေးချောင်းတို့မှာ အကြောဆွဲနေသည့် လက္ခဏာဖြင့် တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါလျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ၁၀ ကောင်မျှသော လင်းတများသည် အသက်ထွက်မည်ကို သိဟန်ဖြင့် စောင့်နေကြ၏။ ဇော်ဟိတ်သည် ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး ထိရမှန်း မသိဘဲ လျှိုထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်းသွားရာ ကျောက်နီမှာ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် လင်းတတစ်ကောင်သည် ကျောက်နီ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌

နားလျက် မျက်စိကို နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်ပေါက်နေလေပြီ။ ဇော်ဟိတ်သည် လင်းတအုပ်ကြီးထဲသို့ အတင်းပြေးဝင်သွားရာတွင် လင်းတများသည် ထ၍ ပျံကြ၏။ ဤငှက်ကြီးများ၏ ဓလေ့မှာ မြေကြီးမှ တစ်ခါတည်း ထ၍ မပျံနိုင်ဘဲ လေယာဉ်ပျံများကဲ့သို့ မြေကြီးပေါ်၌ လျှောက်ပြေး၍ အရှိန်ရသောအခါမှ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်လွတ်ကွာ၍ အထက်သို့ ပြန်တက်နိုင်ကြလေသည်။ ဇော်ဟိတ်ရောက်သွား၍ လင်းတတစ်အုပ် ထပျံကြရာတွင် ဦးခေါင်းပေါ်မှ လင်းတသည် အတောင်ကြီးများ ဖြန့်လျက် ဇော်ဟိတ်အနီးမှ လျှောက်ပြေးကာ အရှိန်ယူဆဲအတွင်း ဇော်ဟိတ် လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် အတောင်ဖျား ကလေးမိထား၏။ လင်းတမှာ အထက်သို့ပျံမတက်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွား၏။ ဇော်ဟိတ်လည်း လင်းတနှင့်အတူ ထွေးလုံး လဲကျသွား၏။ ဇော်ဟိတ်မိထားသော အတောင်တစ်ဖက်ကို မလွတ်ဘဲ အတင်းဆွဲထားသည်တွင် လင်းတသည် အခြားအတောင်တစ်ဖက်ဖြင့် ဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်၏။ လင်းတငှက်မှာ ဇော်ဟိတ်နီးပါးကြီးသည်ဖြစ်၍ လင်းတ၏ အတောင်ချက်များသည် ဇော်ဟိတ်ကို မွန်တက်အောင် နာကျင်စေသော်လည်း ဇော်ဟိတ်သည် အတောင်ဖျားကလေးမှ အခြားနေရာကိုပါ မိအောင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစား၏။ ငှက်ကြီးကလည်း ဇော်ဟိတ်၏ ခြေသလုံးနှင့် ပေါင်များကို ခြေသည်း များဖြင့်ခြစ်ကုတ်၍ မျက်နှာကို အတောင်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ခတ်၏။ ဇော်ဟိတ်သည် မျက်စိကိုမှိတ်လျက် လွတ်နေသော ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ငှက်ကိုစမ်း၍ ဖမ်းရာ နောက်ဆုံးတွင် ငှက်ကြီး၏ လည်ပင်းကို စမ်းမိ၏။ ငှက်ကြီးကလည်း ကြောက်လန့်ဟန်မတူသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဇော်ဟိတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ဦးခေါင်းကြီးကို ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းနေ၏။ ဇော်ဟိတ်က လည်ပင်းကို ကိုင်ညှစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခံတွင်းမှ အပုပ်ရည်များ ထွက်လာ၏။ ဇော်ဟိတ်သည်

လင်းတ၏ ရင်အုပ်ကို ခူးနှင့်တော့လျက် လည်ပင်းကိုဆွဲကာ ဖိချလိုက်သည်တွင် လင်းတကြီး ပက်လက်လန်ကျ၍ ဇော်ဟိတ်က အပေါ်က ရောက်နေ၏။ ဤတွင် ဇော်ဟိတ်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ဖိနှိပ်ထား၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးကို လှမ်းဆွဲယူပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့် ထု၏။ ပထမတစ်ချက်သည် နှုတ်သီးကို ထုမိ၍ ပါးစောင်မှ သွေးများထွက်ကျလာရာ၊ ဒုတိယတစ်ချက်ထုသောအခါ၌ ငှက်ကြီးက ဦးခေါင်းကိုယိမ်းလိုက်သဖြင့် လွဲသွား၏။ ငှက်ကြီးလည်း မကြောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဇော်ဟိတ်ကို ကြည့်နေ၏။ ထိုနောက်၌မူ ဇော်ဟိတ်သည် ငှက်ကြီး၏ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထုနှက်လေရကား ငှက် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွသွားလေတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် ကျောက်နီ၏ မျက်လုံးဖောက်စားသော ငှက်ကြီးဆို၍ ဒေါသမပြေနိုင်သေးဘဲ ဆက်လက်ထုနှက်နေသေးရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပခုံးကိုကိုင်၍ ထုလိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မှတ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မှတ်ကြီးက ဇော်ဟိတ်ကို ပွေ့ထားစဉ် ဦးသာစုက။

“ဟေ့ကောင် . . .မင့်မြင်းက လင်းတသတ်လို့ သေရတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော် သိသားပေါ့ဗျာ”

မှတ်ကြီးကမူ မိမိ အကဲခတ်မှားသည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် လင်းတကြောင့် သေရခြင်းမဟုတ်ဟုပြောသော ဦးသာစုကို ဒေါပွလျက် ‘သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်တော့ သူမသိဘဲနေပါ့မလား’ဟု ငေါက်၍ ပြောလိုက်မိချေသေးသတည်း။

၁၆၅၀ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ၊ သွေးသောက်

၄

ပထမဆရာသိန်းနှင့် ဇော်ဟိတ် တွေ့ခြင်း

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် ရောက်လေရာအရပ်မှ စာများထည့်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာပေးစာယူ ပြုလုပ်ကြရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ကိုဇော်ဟိတ်ထံမှ အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို ရရှိလေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုသိန်းမောင် -

ကျွန်တော်၏ စွန့်စားတတ်သော ဝါသနာကို ခင်ဗျားသိရှိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်ကို မတိမ်းရှောင်ဘဲ ဘေးတွေ့တတ်သောနေရာသို့ တမင် ထိုးဝင်သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့ရာ ဤတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်တော်၏ဝါသနာကို စွန့်ပယ်ရတော့မတတ် ရှိသည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံခဲ့ရပါသည်။ သတ္တဝါမှန်လျှင် ယဉ်သည်ဖြစ်စေ၊ ရိုင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ခြေလေးချောင်း ခြေနှစ်ချောင်း ခြေအမြောက်အမြား ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ခြေအလျင်း

မပါသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်နှင့်ဝိညာဉ် တွဲသည်ဖြစ်စေ၊
ဝိညာဉ်ချည်းသက်သက် တည်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊
ကျွန်တော့်ကို ကြောက်အောင် လှန့်နိုင်သော သတ္တဝါ
မရှိလှ၍ အထင်ကြီးခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် အောက်
တွင် ဖော်ပြပါရှိသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့
ရစဉ်မူ၊ ထိုထင်မြင်ချက်ကို ပြောင်းလဲရတော့မည်
ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဤအကြောင်းကို သုံးနှစ်တိတိ မည်သူ့ကို
မျှ မပြောပါဟု ပဋိညာဉ်ပေးထားခဲ့ရသဖြင့် ခင်ဗျား
အား မပြောဘဲ အူယားလျက်နှင့် မြို့နေခဲ့ရပါသည်။
ယခုမှာ သုံးနှစ်စေ့ကုန်ပြီဖြစ်၍ အကြောင်းစုံ
ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါကြောင်း။

ဇော်ဟိတ်

ကသာမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာ၍ မန္တလေးမြို့သို့ အရောက်
တွင် နာရီစင်အနီး၌ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း မြို့အုပ်ကိုဘဟန်နှင့်
တွေ့၍ ဝါဟစ်ဆိုင်သို့ သွားကြပြီးလျှင် ဒံပေါက်ထမင်းများ မှာယူ
စားသောက်ကြရင်း ကိုဘဟန်က-

“ခင်ဗျားအကြောင်း ရွှေ့ဒေါင်းရေးတဲ့စာတွေ ဖတ်ရပါတယ်
ဗျာ၊ ဒို့ပြင်လူတွေကတော့ အံ့ဩမလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား
အကြောင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပြီးဖြစ်လေတော့၊ ဒီလူဟာ ဒီလို
ဖြစ်ရမှာပဲလို့ တွက်ပြီးသားပဲ၊ အောင်မယ် ဒါထက် ခင်ဗျား အကြိုက်
ကလေးတစ်ခုတော့ ကျုပ် တွေ့ထားတယ်ဗျို့။”

“ဘာများလဲဗျာ၊ သူပုန်ဗိုလ်လုပ်ဖို့လား၊ သို့မဟုတ် အစိုးရ
စစ်တပ်မှာ စစ်ဗိုလ်လုပ်ဖို့လား။”

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား စွန့်စားချင်တာက လူတွေ အချင်းချင်း တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ချိန်းပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ လုံးချင်းစွန့်စားရတဲ့အလုပ်မျိုးမှ ခင်ဗျားကြိုက်တာပါ။ ဒီလိုမျှ တစ္ဆေ ခြောက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယုံသလား”

“မယုံတယုံဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခြောက်တတ်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်စမ်းကြည့်တော့ တကယ်ခြောက်တာကို တစ်ခါမှ မကြုံဘူးသေးပါဘူးဗျာ”

“မယုံတာ ထားလိုက်ပါဦး၊ ကြောက်ကော ကြောက်တတ်သလား”

“ကြောက်တယ်ဆိုတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တကယ်ယုံတောင်မှ ကျုပ်က မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ မယုံတယုံဆိုတော့ ဘယ်ကလာ ကြောက်လိမ့်မှာလဲဗျ”

“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် နေရာကျပြီ၊ ခင်ဗျား လက်တွေ့စမ်းဖို့ ကျုပ် တစ်ခုတွေ့ထားတယ်”

“ဘယ်ပုံတွေ့ထားလို့လဲဗျ”

“မင်္ဂလာဈေးဘက်မှာ အိမ်တစ်လုံးတွေ့ထားတယ်၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် မနေရဲလို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်ဗျ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်တုန်းက မေမြို့က ပြောင်းလာပြီး မန္တလေးမြို့မှာ အိမ်စိတ်တိုင်းကျမရနိုင်တာနဲ့ လိုက်စုံစမ်းတော့ မင်္ဂလာဈေး အနောက်တောင်ဘက် ဟော်ကုန်းရပ်ကွက်ထဲက ဝင်းကြီးထဲမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလွတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အိမ်ကလည်း ကျယ်ဝန်း၊ အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းပင်ကလေးဘာလေးနဲ့ သာသာယာယာ ဆိုတော့ သဘောကျပြီး ငှားနေမိပါ။ ၂ ညတည်း အိပ်ပြီး ပြေးလာခဲ့ရပါရောလားဗျ”

“ဘယ်လိုများ ခြောက်လို့လဲဗျ”

“အမှန်ပြောရမှာဖြင့် မျက်စိနဲ့မြင်ရတာလည်း မဟုတ်။ နားနဲ့ ကြားရတာလည်း မဟုတ်။ ကျောထဲကစိမ့်စိမ့်ပြီး ကြောက်တဲ့ အကြောက် မျိုးပဲဗျ။ အထူးသဖြင့် အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်း ရှေ့က ဖြတ်ပြီးလျှောက်သွားမိတိုင်း ဘယ်သူမဆို ခေါင်းနား ပန်းကြီးပြီး ကြက်သီးတွေထ၊ ဒူးတွေတုန် ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လာပြီး ကတိုက် ကရိုက် ဆင်းပြေးရတာချည်းပဲဗျ။ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ တပည့်တွေ ပြောတာကို ကျုပ်ကအစတော့ မယုံမိဘူး။ နောက်ပိတ်ဆုံး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့် လို့ လှေကားဆီရောက်အောင် သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရ တော့မှ ဟုတ်ပေတယ် ဆိုပြီး လက်လွှတ်လိုက်ရတော့တာကိုးဗျ။ အိမ်စောင့်တဲ့ မိန်းမကြီးကို သော့ပြန်အပ်တော့ မိန်းမကြီးက “ရှင်တို့ ၂ ညအိပ်ဝံ့တာ တော်သေး တာပဲ၊ ဒီပြင်လူတွေဖြင့် တစ်ညအိပ်ကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးကြတာချည်းပဲတဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုများ ခြောက်ဖူးသလဲလို့ မေးကြည့် တော့ မိန်းမကြီးက ‘ခြောက်ဖူးတာတွေတော့ အမျိုးစုံပေါ့ မောင်ရင်၊ ခု ဟိုလူတစ်မျိုး ဒီလူတစ်မျိုး နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ မကြောက်ကြောက်အောင် ခြောက်တဲ့တစ္ဆေတွေတဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်က ‘ခင်ဗျားတော့ နောက်ဖေး ဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်အိပ်ရတာ မကြောက်ဘူးလား’လို့ မေးတော့ မိန်းမကြီးက ‘ကျုပ်ကတော့ ဘာကြောက်မလဲ၊ အိမ်သားလို ဖြစ်နေတာကပဲ၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းကလေး ဘာလေးရှိတုန်းက တပည့်တပန်းတွေနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားနေဖူးသေးတာပဲ၊ အခုမှ ကျုပ်က သုံးစားပါကျဆိုတဲ့ စကားလို အိမ်ရှင်အဖြစ်နဲ့ မနေနိုင်ဘဲ အိမ်စောင့် အဖြစ်နဲ့ နေရတော့တာကိုး၊ ကျုပ်ကိုလည်း ချမ်းသာမပေးပါဘူး၊ ခြောက် ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မကြောက်ပေါင်’တဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ‘ဘယ်လို သဘောနဲ့ ဒီအိမ်မှာ နေပါသလဲလို့ မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်

တော့၊ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေမစားနိုင်တဲ့ အရွယ်မို့လို့ တစ်လ ၁၀ ကျပ်နဲ့ အိမ်စောင့်ပြီး သူ့တစ်ယောက်တည်း ထမင်းဖိုးကလေးရတာနဲ့ စားနေရတယ်လို့ ပြောရှာတယ်”

“နေရာကျပြီဗျာ၊ ခြောက်ချင်ခြောက် မခြောက်ချင်နေ၊ ကျုပ်တော့ သွားအိပ်ကြည့်စမ်းမယ်ဗျို့၊ လိပ်စာပေးခဲ့စမ်းဗျာ”

ကိုသာဟန်သည် ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာသွားကြရာ ကျွန်တော်လည်း သူပေးခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း ချက်ချင်းပင် သွားရောက်စုံစမ်းပါသည်။ မန္တလေးမြို့မှာ ခင်ဗျား သိသည်အတိုင်း ကျောက်လမ်းကို မျက်နှာမူသော အိမ်တန်းများ၏ နောက်တွင် “လေးစိပ်ဝင်း” ခေါ် ဝင်းကြီးများရှိရာ ထိုအိမ်မှာ လေးစိပ် ဝင်းတစ်ဝင်း၏ အလယ်၌ ရွက်လှပင်နှင့် စံပယ်ရုံ၊ ဇွန်ရုံများ ခြံရံကာ အတော်သာယာစွာ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီးမှာ တိုက်ခံအိမ်ဖြစ်၍ အိုလှပြီဖြစ်သော်လည်း သစ်သားဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသည့် အထက် ပိုင်းမှာ မကြာသေးမီက ပြင်ဆင်ထားဟန်ဖြင့် အတော်လတ်ဆတ်လျက် ရှိ၏။ တံခါး၌ ‘ငှားရန်’ ဟူသောဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ဆွဲချိတ်ထားသော်လည်း အခြားသော လေးစိပ်ဝင်းများကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အခြားအိမ် များမရှိသည် အတွက်ကြောင့် အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် မည်သူအား မေးမြန်းရပါမည်နည်းဟု ရပ်ကြည့်နေစဉ် သတင်းစာရောင်းသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် အခြားဘက်ဝင်းမှ ဖြတ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့်-

“ဟေ့ သူငယ် လာစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီအိမ်ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“တစ်နေ့ဆီတုန်းကတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် စောင့်တာပဲ၊ ခင်ဗျား အခုတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးမရှိတော့ဘူး သေသွားရှာပြီ”

“ဟေ့ သေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“၁၅ ရက်လောက်ရှိသွားပြီ ထင်တယ်ခင်ဗျ၊ သူသေပြီးတဲ့ နောက်တော့ အိမ်စောင့်မည့်လူမရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ပိတ်ထားတာ တွေ့တော့တာပါပဲ”

“ဒီအိမ်ရှင်က ဘယ်မှာနေသလဲကွ”

“မင်္ဂလာဈေးလမ်း အိမ်နံပါတ်(.....)မှာ နေတယ်၊ လမ်းပေါ် လျှောက်သွားရင် အနောက်ဘက်တန်းမှာ တိုက်ခံအိမ်ကြီး မြင်ပါ လိမ့်မယ်”

“အိမ်စောင့်တဲ့မိန်းမကြီး ဘယ်ပုံသေတာတဲ့လဲဟေ့”

“အိပ်ရာထဲမှာ မျက်လုံးကြီးကြောင်တောင်နဲ့ သေနေတာ တွေ့တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ တချို့ကလည်း သူရဲက လည်ပင်းညှစ် သတ်တာတဲ့ခင်ဗျ”

“ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်၏ စွန့်စားချင် သော ဝါသနာအလျောက် တိုး၍ စိတ်အားထက်သန်လာသည်နှင့် သူငယ်ကလေးအား မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ်ပေး၍ အိမ်ရှင်ထံသို့ လိုက်ပို့စေရာ သူငယ်ကလေးက ကြည်ဖြူဝမ်းမြောက်စွာ လိုက်ပို့ပေသည်။

သူ၏ ညွှန်ပြလိုက်သောအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားရာတွင် အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် ပါးပါးလျားလျား မျက်နှာရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် နှင့်တွေ့၍ ကျွန်တော်၏ ကိစ္စကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်က ဟော်ကုန်းရပ်ကွက် ဝင်းကြီးထဲ၌ရှိသော တိုက်ခံအိမ်ကြီးမှာ သရဲခြောက် သည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ စုံစမ်းချင်သော ဝါသနာရှိသူဖြစ်၍ ထိုအိမ်ကြီး ထဲ၌ တစ်ညနှစ်ည အိပ်ခွင့်ပြုပါလျှင်၊ ထိုက်သင့်သော အဖိုးအခပေးဖို့ သဘောတူပါကြောင်း ပြောပြသောအခါ အိမ်ရှင်ဦးသာဟန်က -

“ခင်ဗျားက အစမ်းအိပ်ကြည့်ချင်လို့လား၊ ဒီလိုဆို အိပ်တော်မူ ပါဗျာ၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မပေးပါနဲ့၊ တစ်ည နှစ်ညမကပါဘူး၊

တစ်လ နှစ်လ အိပ်ချင်အိပ်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် အိပ်ချင်အိပ်၊ ခင်ဗျား သဘောရှိ အိပ်နိုင်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံမပေးရတဲ့အပြင် ကျုပ်က ကျေးဇူး တောင် တင်ပါသေးတယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲရောက်ကတည်းက အိမ်လခ ဆိုလို့ ရဖူးတယ်မရှိပါဘူး၊ တစ်ညနဲ့ ထွက်ပြေး နှစ်ညနဲ့ ထွက်ပြေး သူတို့တင်ထားတဲ့စောော်ငွေကလေးတွေ အဆုံးခံတာလောက် ရတာပါ ပဲ၊ အိမ်လခရယ်လို့တော့ မရဖူးသေးပါဘူး။

“ခြောက်တာက ဘယ်အချိန်မျိုး ခြောက်တတ်သတဲ့လဲ”

“အောင်မယ် အချိန်မရွေးဘူးတဲ့ဗျ၊ နေ့လဲခြောက် ညလည်း ခြောက် တခြောက်တည်းခြောက်နေတော့တာပဲ၊ တစ်နေ့က ဒီအိမ်မှာ သေသွားတဲ့ မိန်းမကြီးဟာလည်း ဟိုရှေးတုန်းက ဒီအိမ်မှာ သူငှားနေခဲ့ ဖူးတယ်၊ ယခုတော့ ဆင်းရဲပြီး ဆွေမရှိ မျိုးမရှိနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလေ တော့ ကျုပ်က တစ်လ ၁၀ ကျပ်နဲ့ အိမ်စောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာ၊ ဘယ်နှယ် ရုတ်တရက်သေသွားတယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ သူသေပြီးတဲ့နောက်တော့ တစ်လ ၂၀ကျပ်ပေးလို့တောင် စောင့်ချင်တဲ့လူမရှိဘူး။ ခင်ဗျား နေချင် နေပါဗျာ၊ ဘယ်လောက်နေနေ တစ်ပြားမှ မပေးပါနဲ့၊ မောင်မင်းကြီး သား။”

“တစ္ဆေခြောက်တယ် သူရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဦးရဲ့”

တော်တော်ကြာပြီဗျ၊ ခုနက မိန်းမကြီးက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ လောက်တုန်းက ဒီအိမ်ကို ငှားနေဖူးသတဲ့၊ သူငှားနေတုန်းကတည်း က ခြောက်တတ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာဆိုကပဲ၊ ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်က ဟို အထက်စမ်းကမ်းမှာတက်ပြီး သစ်ကုန်သည်လုပ်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက် ပဲ၊ မနှစ်တုန်းကမှ ကျုပ်ဘကြီးဆုံးလို့ ပစ္စည်းတွေ အမွေရလေတော့ မန္တလေးဆင်းလာပြီး ဒီအိမ်မှာ နေစမ်းကြည့်တာပဲ၊ ပျော်ရင်လည်း

နေမယ်၊ မပျော်ရင်လည်း စမ်းကမ်းပြန်သွားဖို့ပဲ၊ ကျုပ်ရောက်စတုန်းက သူများက တစ္ဆေခြောက်တတ်တယ် ပြောပေမဲ့ မယုံတာနဲ့ ဟိုအိမ်ကို ပိုက်ဆံတော်တော် အကုန်ခံပြီး ပြင်လိုက်သေးတယ်၊ ကြမ်းတွေ ဘာတွေ အသစ်ခင်း။ မျက်နှာကြက်တွေ ဘာတွေ သင်္ဘောဆေးသုတ် ဝင်းနဲ့ ခြံနဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းမန်နဲ့ဆိုတော့ လူနေချင်စရာဖြစ်လာလို့ နေလည်း နေကြ ပေသားပဲ၊ ပထမဦးစွာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ် သားတွေ သမီးတွေ အစေခံတွေနဲ့ တော်တော် မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ညတည်းအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ သုတ်ခြေ တင်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လိုခြောက်ပုံလဲခင်ဗျ”

“ခြောက်ပုံကတော့ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီပြောကြတာပဲ၊ ပြောပုံ တော့ ကြောက်စရာချည်းပါပဲ၊ ဒီနောက်တော့မှ တစ်နေ့က သေသွားတဲ့ မိန်းမကြီးနဲ့တွေ့လို့ သူ့ကို တစ်လ ၁၀ ကျပ်နဲ့ အိမ်စောင့်ခိုင်း ထားရ တယ်၊ သူ့စောင့်နေတုန်းမှာ အိမ်ငှားသုံးလေးဦးပေါ်လာကြပါရဲ့၊ အိပ်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့လူချည်းပဲ၊ တစ်နေ့က မြို့အုပ်တစ်ယောက်ပဲ ၂ ညပြည့် အောင် အိပ်သွားတာ၊ ကြုံရဖူးတယ်၊ သူတို့ပြောပုံတွေက တစ်မျိုးစီမို့လို့ ခင်ဗျားကို ပြောမပြတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ပြောပြထားရင် စိတ်ထဲက ဥပဒါန်စွဲပြီး တကယ်မခြောက်ဘဲနဲ့ ခြောက်တယ်လို့ ထင်နေပါဦးမယ်”

“ဒီလိုလူစားထဲကဆိုရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို လာပါ့မလားခင်ဗျ၊ မကြောက်တတ်လို့ အိပ်စမ်းကြည့်တာပေါ့၊ ဒါထက် နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ခါမှ အိပ်စမ်းမကြည့်ဖူးဘူးလား”

“ညအိပ်ညဉ့်နေတော့ မစမ်းဖူးပါဘူး၊ နေ့ခင်းတော့ သုံးနာရီ လောက် တစ်ယောက်တည်း နေစမ်းကြည့်ဖူးပါတယ်”

“ဒီတော့ စိတ်ကျေနပ်အောင် မြင်ရတွေ့ရရဲ့လား”